

Dự đồ tiểu kiều thê

Contents

Dự đồ tiểu kiều thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	42
7. Chương 7	48
8. Chương 8	52
9. Chương 8 (tt)	52
10. Chương 9.1	52
11. Chương 9.2	53
12. Chương 9.3-9.5	53
13. Chương 9.6	56
14. Chương 9.7-9.8 (hết)	56

Dự đồ tiểu kiều thê

Giới thiệu

Tác giả: Tiểu NgônThể loại: ngôn tình lãng mạn, hiện đại, HE, HRating: 18+Edit: Nhóm VFIC – w

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-do-tieu-kieu-the>

1. Chương 1

Những chiếc đèn trang trí xa hoa bằng pha lê và những bộ đồ ăn bằng bạc cùng nhau toả sáng, tạo nên một cảnh tượng xa hoa, lộng lẫy.

Trang hoàng xa hoa, những món ăn đẹp mắt ngon tuyệt, lại thêm mọi người trong trang phục đẹp để đi qua đi lại, đâu cũng đều cho thấy sự kiện này phong cách thật bất phàm.

Đúng vậy, đây chính là một trong ba sự kiện lớn của giới thương nhân, cũng là buổi tiệc tiêu biểu nhất của giới xã giao năm nay. Tất cả những người tham dự hội nghị, nếu không phải là nhân vật danh tiếng, gia đình giàu có và thế lực, thì cũng chắc chắn phải là một người cự phú tinh anh ưu tú.

Cũng bởi vậy, những thực nữ giai lệ xinh đẹp ở đây, bất kể cao thấp, mập ốm, đều đem hết khả năng của chính mình để ăn mặc thật lộng lẫy. Vừa để phô bày sức quyến rũ to lớn của mình ; về phương diện khác, cũng là để nắm bắt cơ hội tuyển chọn được một lang quân như ý.

Thở dài u ám, Hà Trì Trì nhàm chán tránh mặt trong góc hội trường tông màu Mân Côi để đứng chờ cha mình, Hà Định Phong quay lại. Cha nàng – Hà Định Phong là thống soái của công ty Hà Thị, vừa rồi ông bị mấy người bạn già lôi đi, bảo là có việc muốn nói. Trước khi đi ông mềm giọng yêu cầu nàng chờ một chút, ông sẽ mau chóng trở về với nàng.

Tiểu công chúa thanh lệ tuyệt trần, con nhà danh môn gia thế – Hà Trì Trì, năm nay vừa mới hai mươi tuổi, cho nên không phải vội vã tìm kiếm lang quân.

Nhưng mỗi khi nàng đi cùng cha mình tham dự một ít trường hợp xã giao quan trọng, khó có thể từ chối được, thì đều bị dây dưa với một đám cậu ấm thấy nàng mà kinh diễm, khiến cho nàng không khỏi phiền não.

Hà Trì Trì không thích đối trá làm ra vẻ xã giao này khác, thần thái đều luôn lạnh nhạt, nói vài lời lẽ độ mà xa cách, nhưng hiệu quả thì còn hơn cả một lời cự tuyệt với cánh đàn ông.

Cũng bởi vậy, giới xã giao phong cho nàng danh hiệu « Băng sơn giai nhân ».

Nếu cái danh hiệu này có thể ngăn cản ông bướm cho nàng thì chẳng sao, nhưng mà không biết là do nàng thật sự quyến rũ kinh người, hay do nguyên nhân khác, mà ngược lại, cánh đàn ông lại càng muốn theo đuổi nàng.

Nàng càng lạnh lùng, danh tính ngược lại càng lớn, người theo đuổi cũng càng nhiều.

Như thể vòng tuần hoàn ác nghiệt luân chuyển tin đồn, ngay cả những hoạt động xã giao vì công việc Trì Trì cũng không dám làm.

Tối nay sở dĩ nàng xuất hiện ở đây, tất cả đều do cha nàng – Hà Định Phong, người nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn trong giới thương nhân, không tiếc lấy vẻ mặt già nua đau khổ ra mà van nài, lại trải qua một trận cò kè mặc cả kịch liệt giữa cha và con gái, nên kết quả là như vậy.

Ông chủ lớn họ Hà vỗ ngực cam đoan rằng một giờ sau có thể dẹp đường hồi phủ, tuy vậy...

Hà Trì Trì nheo mắt nhìn lên đồng hồ đeo tay, mới qua bốn mươi phút thôi, tại sao lại cảm giác như đã qua một thế kỷ ?

Mắt đẹp đảo quanh, lại thấy vài tiểu thư phục trang đẹp để đang đi đúng về phía góc phòng mà nàng đang ẩn mình.

Theo trực giác, nàng càng lùi sâu giấu mình vào bụi Mân Côi.

Đáng tiếc hôm nay toàn thân nàng là một bộ đầm lễ phục mútxơlin tơ tằm màu trắng bạc, chẳng những giúp nàng tỏa sáng, dịu dàng và đáng yêu, còn khiến nàng không dễ giấu mình.

Cũng may nhóm các tiểu thư đó chỉ chú ý đến động tĩnh của hội trường, căn bản không nghĩ tới sẽ có người tránh mình ở góc nhỏ như vậy.

Hà Trì Trì âm thầm chờ đợi mấy vị tiểu thư thần bí này dừng bước lại, nếu không nàng sẽ chỉ có một đường nhảy qua cửa sổ.

Chỉ là... nàng ngẩng ngó cửa sổ bên cạnh, hơn nửa đã bị bụi hoa che đi, khung cửa dưới cũng đã cao đến ngực nàng. Muốn nhảy qua cửa sổ, nói dễ hơn làm !

Thực ra sự buồn rầu của nàng là thừa, nhóm khách quý tới tham gia yến tiệc hôm nay, có người nào không phải cố gắng để tự chứng tỏ bản thân ?

Toàn là những nhân vật quan trọng nhất, tất cả đều khát vọng mình có thể trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, làm sao giống nàng cố gắng để ẩn mình được ?

Đám tiểu thư kia tìm được góc yên lặng này, không sợ chuyện phiếm của mình bị người khác nghe được nữa, nhưng cũng xem xét động tĩnh đằng sau hội trường lúc đó, thấy không có gì đáng ngại, chân ngọc mới dừng lại, bắt đầu nói chuyện.

« Ôi, có nhìn thấy cô gái cả người một màu đỏ rực kia không ? » Mới mở miệng mà rốt cuộc miệng đã đầy ghen tuông không chỗ nào che giấu được.

« Đỏ rực... À, nhìn thấy rồi. Wow, dáng người đẹp nha, đường cong tiêu chuẩn nha ! »

Duyên dáng nói to tiếng như thế này, hiển nhiên dáng người cô gái kia phải thật sự hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Nếu không, căn cứ vào nguyên lý bài xích với người cùng giới tính với mình, cánh nữ giới sẽ không có khả năng « thành thực » như vậy !

Hà Trì Trì cũng không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, đôi mắt lạnh lợi nhìn căng ra xuyên qua bụi hoa, đi kiểm tra hội trường.

Chỉ thấy giữa đại sảnh sáng sủa có một đại mỹ nhân toàn thân một màu đỏ rực, bộ đầm lễ phục bó sát lấy cơ thể, dáng người mê hoặc khiến người khác phải căng phình mạch máu.

Chất vải đỏ rực kia càng lộ ra da thịt trắng trong.

Cả người giống như một quả đào chín mọng, chỉ cần đầu ngón tay chọc vào thôi, bảo đảm bốn phía sẽ chảy ra nước mật, khiến cho người ta muốn ăn được ăn no.

« Chẹp, ngay cả mình nhìn cũng không nhịn được, nước miếng chảy ròng ròng, khó trách một đám đàn ông kia ngẩn nhìn thất thần. Này, cô ta là ai vậy ? Tại sao trước kia cũng chưa có gặp qua ? »

« Cô ta là... » Người con gái đang nói hất cằm chỉ về phía bóng hình đỏ rực, « Tên là Nghê Thiển Thiển, vốn chỉ là một tiểu minh tinh điện ảnh, tầm tầm nửa nổi nửa không, nhưng qua quảng cáo mỹ phẩm cơ thể vừa đóng, vẻ ngoài và thân hình nóng bỏng của cô ta khiến cô ta lập tức trở nên nổi tiếng ở cả Đài Bắc và Hồng Kông. Nước lên thì thuyền cũng lên theo, giá trị bản thân của cô ta cũng tăng vọt lên, trở thành ngôi sao nữ nổi tiếng nhất hiện nay. »

Đám con gái kia lại kêu lên kinh ngạc một hồi.

« Tuy vậy, Nghê Thiển Thiển kia nhìn thế nào cũng không giống một người phụ nữ an phận. Mình nhớ rõ ở thời điểm cô ta còn mới nổi nửa nổi nửa không, mình có gặp qua cô ta trong một buổi tiệc nhỏ. Dáng người thế nào thì không nhớ rõ, nhưng sở dĩ mình có ấn tượng với cô ta là vì thủ đoạn làm đom của trai của cô ta. Wow, cô ta có thể tay trái câu chủ tịch đầu hói, tay phải lôi kéo vị quản lý mập phì, còn ánh mắt thì phóng tia lửa điện về phía một anh chàng siêu đẹp trai khác ! Hồi đó mình đã nghĩ sớm muộn gì cũng có việc xảy ra, quả nhiên không bao lâu sau, có hai đứa to đầu ngu ngốc vì cô ta mà nhảy vào đánh nhau tranh giành tình nhân, hại cho buổi tiệc đành phải vội vàng chấm dứt. Chủ nhân của buổi tiệc còn hạ lệnh xếp cô ta vào danh sách những người cự tuyệt không cho lui tới ! »

« Wow, lợi hai như vậy sao?! Hôm nay ai lớn mật dám đưa cô ta đến đây vậy ? »

« Biết Lôi Ni Khả không ? »

Lời nói còn chưa dứt, lại đã duyên dáng ồ lên từng trợn.

« Lôi Ni Khả là ai vậy ? Xem ra mình đã đi ra nước ngoài lâu đến nỗi đã bỏ lỡ nhiều người và nhiều chuyện. » Một tiểu thư vừa về nước không hiểu gì, nhưng lại có cùng nghi hoặc giống với Hà Trì Trì đang nấp ở bên cạnh.

« Hấn nha, chẳng những là cháu đích tôn yêu quý của người sáng lập ra tập đoàn Vạn Tông ở nước Mỹ – Lôi Vạn Tông, và cũng là người thừa kế duy nhất nữa. »

Tập đoàn Vạn Tông lập nghiệp từ công nghệ gang thép, trải qua 60 năm ba thế hệ nhà họ Lôi kinh doanh, sự nghiệp cũng theo xu hướng đa nguyên đa dạng hoá kinh doanh, từ công nghệ mũi nhọn tiên phong đến chế tạo đồ gia dụng đủ loại đều có liên quan, là công ty đứng trong top 10 công ty lớn nhất thế giới. Bởi vì nhà họ Lôi luôn giữ kín đáo, cho nên khiến ít người chú mục thăm soi. Tuy vậy, ông chủ trẻ tuổi Lôi Ni Khả trở lại Châu Á thành lập cứ điểm mới thì hấn rất hiếm khi bị dính vào những xì căng đan tin đồn với các siêu sao quốc tế, vì thế người bình thường không biết rằng hấn quyền lực mạnh như vậy. »

« Giá trị con người hàng tỉ cũng chỉ là một trong số những điều kiện hấp dẫn người khác... » Một cô gái nói xong, hai mắt mờ nước sáng long lanh, cô ta nói với vẻ say mê không thôi : « Sức quyến rũ của Ni Khả ở chỗ thân hình của hấn. »

« Đúng vậy ! » Một fan hâm mộ của chàng Lôi tiếp lời : « Cao 1m85, vai rộng, hông hẹp, chân dài thẳng tắp, phối với mái tóc đen lộn xộn giống như hải tặc Thượng Hải, cả người tựa như Ma vương tái thế, từng cử động đều đúng là tà mị mê người, quả thực là mê hoặc lòng người. Cặp mắt đen sâu kia giống như một nơi chứa năng lượng cùng nhiệt tình vô hạn, sẽ bộc phát ra bất cứ lúc nào, khiến người ta phải tan xương nát thịt. Ánh mắt thâm trầm lại kích thích sự căng thẳng nguy hiểm. Mỗi khi tiếp xúc với tầm mắt của hấn, luôn khiến người khác vừa vui mừng lại vừa sợ hãi đến mức cả người phát run, lông tơ dựng thẳng đứng. »

Hà Trì Trì cảm thấy mình vừa nghe thấy, lông tơ đã dựng thẳng đứng lên luôn, thậm chí cũng nổi hết cả da gà, thật... ghê tởm !

« Không đúng, không đúng ! Mình cảm thấy đáng sợ nhất là nụ cười của hấn ! Luôn xấu xa, có chút tà khí, có chút đùa cợt, như là có thể nhìn thấu bí mật trong lòng người, cảm thấy xấu hổ đến mức người đứng không vững nữa ; Có khi ánh mắt chú mục của hấn lại làm cho người ta cảm thấy chính mình dường như trở thành cô gái xinh đẹp nhất, trong lòng thấy ngọt ngào. »

« Được rồi, được rồi, các bạn đừng nói nữa, mình nổi da gà rồi ! Nói nửa ngày, rốt cuộc người nào là Lôi Ni Khả vậy ? Quét mắt cả hội trường cũng không thấy người đàn ông nào có sức quyến rũ như các bạn nói vậy cả ! »

« Đừng tìm, hấn vừa cùng Ông Trần, Ông Vương đi lên thư phòng trên tầng ba rồi, chắc là có chuyện quan trọng cần thảo luận rồi ! Nếu không, chỉ cần hấn ở đây, người nào rực rỡ chói mắt nhất chính là hấn, không cần người khác chỉ cho thì bạn cũng không phải lo lắng nhận lầm người. »

« Có người đi xuống, này, kia không phải là Ông Trần sao ? Nếu Ông Trần đi xuống, Ni Khả kia... »

« Thật tốt quá, chúng ta mau đi qua đó, nói không chừng có thể tán gẫu vài câu với Ni Khả. »

Tiếp đó, những tiếng bước chân nho nhỏ nhanh chóng đi xa khỏi.

Hà Trì Trì thở dài, nàng đã phải nín nhịn chịu đủ chuyện tầm phào tàn phá lỗ tai.

Thật đáng sợ, khó trách người ta nói ba người đàn bà tựa như một cái chợ.

Hà Định Phong đứng ở cầu thang một chút, tuy đã 60 tuổi, nhưng cơ thể giữ gìn đúng cách, nhìn chỉ giống như người trung niên 40 tuổi, phong thái điềm đạm, cơ trí, khiến người khác phải để ý nhìn chăm chú.

Đôi mắt sắc bén của ông nhanh chóng nhìn thấy cô con gái bảo bối đang đứng sau bụi hoa, vẻ mặt u oán, khiến cho ông có cảm giác tội lỗi.

Ai, vừa rồi cùng nhóm bạn cũ hàn huyên vài câu, nhất thời đã quên mất thời gian...

“Đợi lâu chưa!” Tiếng nói trầm trầm hoà nhã vang lên trên đỉnh đầu Hà Trì Trì.

“Hừ!” Hà Trì Trì không để ý tới thân phận, tỏ ra hờn giận với cha mình vì ông đã không để ý gì tới khái niệm thời gian.

“Tức giận à, đừng như vậy nữa.” Ông cầu xin tha thứ giống như muốn ôm con gái vào lòng, ông nói dỗ dành: “Không phải cha cố ý, vừa rồi thảo luận chút việc với đám người bác Trương, cuối cùng cha đã phải rời khỏi giữa chừng rồi, không phải sao?”

Hà Trì Trì ngẩng đầu liếc mắt nhìn chăm chú cha mình một cái, “Vốn tưởng rằng chỉ có đàn bà mới lưỡi dài, hôm nay mới biết hoá ra là đàn ông trung niên cũng có không ít người lưỡi dài.”

“Thực xin lỗi, tiểu bảo bối, cha để tuý con xử phạt được không? Đừng nóng giận, để thân thể bực bội sẽ khiến papa đau lòng!”

Xem bộ dạng lấy lòng, cầu xin tha thứ của ông như vậy, ai dám tin ông ta lại chính là người có danh xưng “Cáo già” (*nguyên bản: “Giảo hồ” – con cáo giảo quyệt) – một đại lão (*ông già được kính trọng) của giới thương nhân – Hà Định Phong.

Tuy vậy, cái mặt dịu dàng đáng mến này chỉ có duy nhất con gái bảo bối của ông ta – Hà Trì Trì là hoàn toàn độc hưởng, người khác chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Nói đến cũng lạ, Hà Định Phong thân thể cường tráng, khoẻ mạnh, vậy mà trước sau gì, từ ba bà Hà phu nhân, tới vô số người tình dù đã hao hết tâm tư, dùng hết đủ mọi cách trên trời dưới biển, nhưng đều không người nào sinh được một mụn con trai con gái nào, lại không có can đảm vượt tường sau lưng Hà Định Phong (* “vượt tường” là trong điển “Hong Hạnh vượt tường”, ý chỉ đi ngoại tình). Vì vậy, đành phải ngâm nước mắt nhất nhất bị đuổi ra khỏi nhà.

Phải đến khi Hà Định Phong đã quá tuổi tứ tuần, vị Hà phu nhân thứ tư – tuổi trẻ mỹ mạo mới sinh được tiểu bảo bối Trì Trì cho hắn, nhưng chính bà cũng vì khó sinh mà hương tiêu ngọc tẫn (*ý chỉ chết đi).

Từ đó về sau, ở nhà họ Hà chỉ có một đám người làm là phụ nữ.

Vì không dễ có được con gái, mà cha và con gái lại càng hợp tính hợp ý với nhau, nên Hà Trì Trì vừa sinh ra, đã nhận được toàn bộ sự chú ý của người cha.

Nhiều lần có vợ cũng không thể khiến Hà Định Phong bỏ đi ham mê thu thập phụ nữ, thế mà lại vì con gái mà trở thành một người đàn ông mới tốt đẹp, thậm chí ngay cả nhiệt tình đối với sự nghiệp cũng giảm đi không ít, bắt đầu uỷ quyền giao việc cho các cấp dưới, toàn tâm toàn ý phải làm người papa tốt.

Vốn được cùng con gái trưởng thành là chuyện rất vui vẻ, nhưng năm tháng trôi qua, phong thái tuyệt mỹ của Hà Trì Trì cũng dần dần phát triển và lộ rõ, bởi vậy mấy năm gần đây Hà Định Phong lại thêm một phần công việc nữa, đó là phải loại bỏ những người nhiệt tình theo đuổi thay con gái.

Công việc mới được phân này làm ông vừa thấy phát hoảng, lại vừa có cảm giác “nhà mình có con gái mới lớn”. Tóm lại, khiến ông cả ngày lo lắng, lo mừng khó nói.

Nghĩ đến những thằng ranh thói tha đó lại dám mơ ước đến bảo bối mà ông đã che chở hơn hai mươi năm, lòng ông tràn đầy hờn giận.

“Tuý con phạt thế nào cũng được sao? Tiểu hồ ly nhìn thẳng lão hồ ly, yêu cầu phải cam đoan.

“Đương nhiên!” Khẽ vuốt mái tóc dài dày mềm mại tới thắt lưng của con gái, chỉ cần con gái không tức giận, Hà Định Phong liền thấy thiên hạ thái bình. “Hà Định Phong ta nhất ngôn cửu đỉnh, có ai là không biết? Chỉ có tiểu bảo bối con là dám hoài nghi, thật không ngoan!”

“Đây chính là bản thân cha nói đó, tốt lắm, năm nay là kỳ nghỉ hè năm cuối đại học, liền phạt cha nghỉ hè theo con đến trang trại ở Australia nghỉ phép. Sao chứ? Có nhận xử phạt hay không?” Nàng hỏi với vẻ phấn khích.

Cha nàng bình thường bận rộn sự nghiệp, nàng cũng bận học như ngồi trên chảo lửa, hai thời gian của cha và con gái thường khó phối hợp được với nhau.

Mặc dù cũng từng đi ra nước ngoài du lịch nhiều lần, nhưng đa số đều là tiện nhân dịp những chuyến đi thương vụ của Hà Định Phong, thời gian cấp bách nên nói chung không thể chơi đã đời được. Bởi vậy, đi nghỉ ngơi với mục đích nghỉ phép là hy vọng từ lâu của Hà Trì Trì.

“Ừm...” Hà Định Phong do dự, vẻ mặt Hà Trì Trì cũng dần dần lãnh đạm, lòng ông thấy hoảng hốt, lập tức đã quên mọi đắn đo ngại ngùng, nói một cách sảng khoái: “Được, ngay khi đến nghỉ hè, chúng ta sẽ lập tức chuẩn bị xuất phát.”

Aiya, ai bảo nó là đứa “con gái hiếu thảo” tiêu chuẩn chứ, thật không muốn làm cho con gái thất vọng!

Vừa hứa hẹn xong, giống như một cơn gió xuân thổi qua thảo nguyên, khuôn mặt xinh đẹp của Hà Trì Trì lập tức nở miệng cười rạng rỡ.

Hà Định Phong vừa nhìn thấy, lòng lại tràn đầy vui mừng, con gái xinh đẹp tươi cười là cảnh mà ông yêu thích nhất, nhìn không bao giờ thấy chán.

“Như vậy liền đã vui vẻ rồi? Thật là tính tình con nít.” Ông điểm cái mũi nhỏ của nàng giễu cợt, không giấu được vẻ mặt yêu thương.

“Người ta vốn chỉ là đứa con nít thôi mà!” Ở trước mặt người cha rất mực thương yêu mình, nàng nguyện vĩnh viễn làm tiểu bảo bối.

Thân hình Nghê Thiển Thiển với đường cong mê người, áp chặt vào thân hình mạnh mẽ ngang tàng của Lôi Ni Khả, đôi mắt long lanh càng si mê nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ như ma vương của hắn.

Nhưng khi bắt gặp đôi mắt lơ đãng của hắn có tia ham muốn vật lộn thì lập tức bắn ra tia sắc bén lợi hại.

Diễm quang trong đôi mắt Nghê Thiển Thiển bắn ra bốn phía, trên mặt lộ vẻ đắc ý tươi cười.

Bàn tay ngọc ngà không kiêng nể đặt trên ngực Lôi Ni Khả, vỗ về như muốn tuyên cáo cùng mọi người: “Người đàn ông này là của ta, người không phận sự chớ có đến gần.”

Các thiên kim tiểu thư trong buổi tiệc tức đến thở hổn hển nhưng dựa vào danh tính, tôn nghiêm, mặt mũi... không thể nào làm loạn nên bắt đầu một trận chiến không tiếng động bằng mắt.

Lôi Ni Khả có vẻ như không phát hiện được cuộc chiến kịch liệt của các cô gái đang diễn ra bên cạnh, bình thần ung dung hưởng thụ thân hình khiêu khích của Nghê Thiển Thiển, nhắm nháp rượu ngon, nói chuyện phiếm với mọi người.

Hắn thoáng nhìn người bạn thân Triệu Hoàng Văn mặt mày đang u ám, không khỏi có chút buồn cười nhướn mày, “Rốt cục có chuyện gì? Nơi đây đang vui vẻ náo nhiệt, sao cậu lại có bộ dạng sầu khổ thế, cậu xong rồi!”

Triệu Hoàng Văn muốn nói nhưng lại thôi, mắt liếc nhìn Nghê Thiển Thiển, lại tiếp tục uống rượu. Lôi Ni Khả cười khẽ, vỗ vỗ mặt Nghê Thiển Thiển có ý bảo nàng ta rời đi.

Nghê Thiển Thiển đương nhiên là không muốn nhưng cũng không dám trái lời Lôi Ni Khả, bèn ngoan ngoãn lui qua một bên lẳng lặng chờ triệu hồi, cho dù mệnh lệnh kia có vẻ hơi lơ đãng.

Lôi Ni Khả buông tay, “Được rồi, những người chương mắt đại thiếu gia đều đi rồi, bây giờ có thể nói được chưa?”

“Cái loại vật cứng không xương cốt này chỉ có cậu mới chịu nổi!”

Cá tính của của Triệu Hoàng Văn nhã nhặn nho nhã, có chút bảo thủ, không giống với Lôi Ni Khả có chút tà mị. Thật kỳ lạ là bọn họ lại là bạn thân.

Triệu Hoàng Văn mặc dù xuất thân cũng là con nhà giàu có gia thế, lại cực kì không quen với hành vi hái hoa của Lôi Ni Khả, nhưng anh biết tất cả các cô gái này là cam tâm tình nguyện, thậm chí còn chủ động dâng đến tận miệng.

Căn bản là không có người bị hại, cho nên cũng không biết nói gì hơn.

“Đừng nói không có đức như vậy, thật ra có lúc có “vật cứng” bên người cũng không tệ lắm đâu. Mượn cậu làm ví dụ, nếu bên cạnh có vài con vật cứng thì Triệu nhị công tử phong độ như cậu sẽ không bị tung tin vịt thành đồng tính, không phải sao? Xem cậu đêm nay về mặt u ám, có phải bị bác gái thúc giục chuyện hôn nhân không?” Tuy rằng hắn dùng câu hỏi nhưng đáp án thì hắn khẳng định là đúng trăm phần trăm.

“Ôi, đừng nói nữa, càng nói mình càng buồn bực.” Ánh mắt Triệu Hoàng Văn đột nhiên sáng ngời, khuôn mặt tuấn tú không dấu được vẻ vui sướng. “Có muốn biết thực nữ giai nhân chân chính trong lòng mình không?”

“Triệu thánh nhân cũng động lòng phàm cơ à?” Hình như có điểm thích thú, Lôi Ni Khả nở một nụ cười gian tà, “Để mình đoán, giai nhân trong mộng của cậu có phải là... gọi là gì nhỉ... Khoái Khoái hay là Trì Trì?” (Ở đây Ni Khả chơi chữ, Trì Trì nghĩa là chậm chạp còn Khoái Khoái là nhanh nhanh.)

Hắn biết rất rõ cậu bạn thân Triệu Hoàng Văn si mê không nguôi “Băng sơn mỹ nhân”, vừa tò mò vừa vô thức muốn biết. Có thể làm Triệu thánh nhân – “Liễu Hạ Huệ” hiện đại đ động lòng ưu ái, thì cô gái này nhất định có điểm khác biệt, đáng giá để tìm.

(* Chú thích: Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triễn Cầm (展 伋), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳 下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 和). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông.)

Lôi Ni Khả hứng thú dùng đôi mắt đen chậm rãi bắn phá từng người đẹp tham gia buổi tiệc.

Còn chưa có phát hiện đối tượng nào đặc biệt nhưng ánh mắt của hắn đã khiến cho các thiên kim con nhà danh giá đỏ mặt, tim đập thẹn thùng không thôi.

“Được rồi, được rồi, cậu đừng tìm nữa.” Triệu Hoàng Văn đang nghĩ nếu mình không bảo ngưng thì lập tức có một số trái tim không chịu nổi khó thở mà phải đưa đi cấp cứu.

“Cặp bóng đèn điện tà khí của cậu tốt nhất nên tắt đi, miễn cho sự cố phát sinh. Đây...” Triệu Hoàng Văn dùng ánh mắt để chỉ, “Cô gái bên cạnh bồn hoa ở cửa sổ đó thấy không? Cô ấy chính là con gái độc nhất của Chủ tịch Công ty Hà Thị – Hà Định Phong, tên là Hà Trì Trì.”

Lôi Ni Khả đưa mắt nhìn, chỉ thấy bụi hoa hồng rực rỡ như sương như khói vây quanh một giai nhân tuyệt sắc.

Hoa hồng xinh tươi diễm lệ chẳng những không che lấp được phong thái của mỹ nhân mà càng làm tăng thêm vẻ thanh lịch tao nhã của nàng.

Đôi mi tao nhã, đôi mắt cũng vậy, dưới chiếc mũi thẳng tắp là đôi môi hồng nhuận hơi hơi hé mở, khiến cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

Sâu trong đáy mắt Lôi Ni Khả phát ra những tia sáng khiếp người, đôi tay ngứa ngáy nắm chặt thành quyền, hận không thể ôm nàng vào lòng triền miên một phen, từ từ nhắm nháp đôi môi đỏ tươi xem hương vị của nó có ngon ngọt như rượu Mân Côi (*vin rosé) trong tưởng tượng hay không.

Nhưng... người đẹp đang cười say đắm lòng người kia đâu có chút nào lạnh lùng? Đôi mắt lợi hại như chim ưng của Lôi Ni Khả nhìn chăm chú cảnh đẹp trước mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

“Nhìn má lúm đồng tiền xinh đẹp động lòng người của nàng, sao gọi là lạnh lùng? Mình thấy dùng danh hiệu “Tiểu oa oa” (*bé con hay cười) để hình dung thì có vẻ gần với thực hơn.”

Đôi mắt Triệu Hoàng Văn như dính vào cảnh đẹp khó thấy trước mặt, nhìn không chớp mắt.

“Nàng chỉ cười với một người, ngoài bố nàng là Hà Định Phong, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy băng sơn mỹ nhân.” Hắn thất thần lẩm bẩm.

Lôi Ni Khả quay lại nhìn bộ dạng si mê của Triệu Hoàng Văn, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khác thường, hắn đột nhiên không thích vẻ mặt Triệu Hoàng Văn nhìn chằm chằm Hà Trì Trì.

Hắn lập tức không chế suy nghĩ không thích hợp, định thần hỏi: “Không có ai đi khiêu chiến à?”

“Có, hơn nữa là quân số không ít nhưng chỉ là không có người thành công thôi.”

“Cậu cũng thất bại? Nhất định là cậu quá thành thật, công lực tán gái quá kém cho nên ngay cả một cô gái nhỏ bé cũng không để ý đến cậu.”

“Cậu nói gì vậy! Mình công lực không tốt, những người khác đâu có giống mình? Nhưng bọn họ đều không phải đã bỏ mình sao.” Giọng nói chống chế của Triệu Hoàng Văn chuyển sang trầm âm thâm tình, hẳn thật sự là yêu thích nàng.

“Cậu nói cô ấy là cô gái nhỏ kỳ thật cũng đúng, cô ấy năm nay mới hai mươi một tuổi, là sinh viên đại học năm thứ ba. Chẳng qua là cô gái nhỏ này lúc nào cũng tươi mát, mềm mại, bảo sao người ta không kìm lòng được, muốn kéo nàng vào lòng yêu thương.”

Dưới sự dạy dỗ của Hà Định Phong, Hà Trì Trì không hề giống với các cô gái con nhà danh môn được chiều chuộng mà kiêu căng tùy hứng, ngược lại có phần trong trẻo đặc biệt, nhưng cũng có thần thái lạnh lùng.

Cái kiểu lạnh này của nàng như là xúc tua, còn lâu mới thành khí chất lạnh lùng, ngược lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Ánh mắt Lôi Ni Khả âm đạm, Triệu Hoàng Văn mơ màng Hà Trì Trì càng làm cho hắn thấy hờn giận giống như vật sở hữu của mình bị xâm phạm. “Nói vậy bác Hà rất yêu thương con gái à?”

Hà Định Phong là đại lão trong giới thương gia Đài Loan, Lôi Ni Khả đã gặp qua vài lần, vừa rồi còn ở trong thư phòng trò chuyện rất vui.

“Chuyện đó là đương nhiên. Hà Trì Trì không chỉ đẹp, có khí chất mà lại tài hoa, có thể viết thư pháp, còn là một tay đàn dương cầm tuyệt vời. Bác Hà quả thật rất yêu thương cô ấy, tình cảm hai cha con khiến người ta thật đổ kị.”

Nói đến đây, Triệu Hoàng Văn không nhịn được thở dài, vì sao nàng không thể phân một chút sự chú ý dành cho hắn.

“Than oán cái gì? Thiếu gì cơ hội!” Lôi Ni Khả nắm tay Triệu Hoàng Văn, “Đi, giúp mình làm quen với băng sơn mỹ nhân nổi tiếng từ lâu đi.”

“Cậu...” Triệu Hoàng Văn kinh ngạc nhìn thẳng vào người bạn tốt, cau mày, “Nàng không phải là cô gái bình thường, lại càng không phải là người để cậu tùy ý đùa bỡn, cậu...”

“Nàng đương nhiên không phải là cô gái bình thường.” Lôi Ni Khả không chấp nhận, cắt ngang lời lẽ nhải của Triệu Hoàng Văn, bộ dáng thông dong, tỏ vẻ rất tự tin.

Hắn nháy mắt mấy cái, tà mị tươi cười đủ để mê hoặc tất cả phụ nữ từ tám đến tám mươi tuổi, “Có mắt đều thấy được, nàng đẹp đến động lòng người.” Mà hắn Lôi Ni Khả đều rất yêu thích người đẹp.

Phía trước xôn xao nhộn nhạo như sóng nước trên hồ tràn đến, nhanh chóng khiến cho đại lão trong thương giới Hà Định Phong phải chú ý. Ông khẽ than nhẹ. “Đến rồi, vốn ta tưởng rằng còn phải chờ lâu hơn nữa chứ.”

Hà Trì Trì cũng cảm nhận được sự xôn xao này, thấy kỳ quái ngẩng đầu lên, liền thấy hai người đàn ông khí thế bất phàm đang xuyên qua đám đông, đáng đi tao nhã tiến về phía hai cha con họ.

Nàng nhận ra một người là Triệu Hoàng Văn, nhưng người kia... Hà Trì Trì hơi chau mày, người đàn ông này rõ ràng Narcissism tuấn mỹ tuyệt luân trong thần thoại Hy Lạp.

(*Giải thích chút: Narcissism là một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vô cùng đẹp trai, và cũng rất thích tự ngắm vuốt mình, đây là để chỉ những người đàn ông thích ngắm vuốt, yêu sắc đẹp của bản thân, luôn cho mình là đẹp. Nguyên bản là “Tự luyện cuồng” – Vân xin chính là “Cuồng tự sướng”)

Đôi chân thon dài ngang tàng có khí thế khiếp người, ngũ quan như điêu khắc với thủ pháp thần công hoàn mỹ, phía dưới đôi mày kiêu là đôi mắt sâu không lường được, con ngươi đen bao hàm đầy đủ tình cảm, giờ phút này đang lóe sáng giống như trần ngập nhiệt tình và hưng phấn.

Cả người hắn tản ra khí chất quý phái và nghiêm nghị, bởi vậy khi đôi môi gợi cảm cười lên có thể giảm đi vài phần khoảng cách, khiến người càng thêm mê say.

Hắn chính là người trên cửa miệng của các cô gái – Lôi Ni Khả, Hà Trì Trì nhanh chóng tìm ra đáp án chính xác.

“Người kia vừa thấy là biết ngay một công tử đào hoa, Triệu Hoằng Văn luôn đứng đắn giữ lễ sao lại đi chung với hắn? Hơn nữa xem ra giao tình cũng không tệ.” Nàng thật khó hiểu.

Hà Định Phong tán thưởng khe vuốt hai má của con gái. “Mắt nhìn người của tiểu bảo bối thật không sai! Muốn ứng phó như thế nào, trong lòng con nắm chắc không?”

“Papa thích hắn?” Kinh ngạc khi thấy cha mình gật đầu, nàng cười nhạt lắc đầu. “Đàn ông!”

Hà Định Phong nở nụ cười, đau lòng với dáng vẻ đáng yêu của con gái.

“Con mặc kệ, cha nhất định đang có âm mưu!” Mắt cáu giận, nàng gắt giọng: “Con không để ý đến người đàn ông nhằm chán đó đâu!”

“Có vài người đàn ông không phải một câu không để ý tới là có thể xong việc, tiểu bảo bối à.” Mặc dù mới chỉ cùng Lôi Ni Khả nói sơ qua vài câu nhưng Hà Định Phong tự tin có tám chín phần hiểu biết đối với hắn.

Đứa con trai này có cá tính kiên định, lại khí phách, cũng không phải là người đơn giản.

Hà Định Phong đột nhiên có tâm trạng muốn xem kịch, cúi đầu xuống gần lỗ tai ngà ngọc của con gái nhẹ giọng trêu chọc nói: “Người đàn ông này thực không dễ dàng đùa giỡn đâu, chúc con may mắn, tiểu bảo bối của ta.” Ông quyết định để cho con gái một mình tác chiến.

“Ông Hà!” Giọng nói trầm thấp cuốn hút của Lôi Ni Khả vang lên, không cần cố ý cũng có thể hợp hồn người khác.

Hà Định Phong mỉm cười quay người lại, “Lôi tiên sinh.”

“Không dám nhận!” Lôi Ni Khả tao nhã khom người, khí độ xưng bá nhất phương tự nhiên toát ra. “Bác đức cao vọng trọng, gọi con một tiếng Ni Khả là được, cách xưng hô ‘Lôi tiên sinh’ này con gánh vác không nổi ạ.”

“Được, tốt lắm!” Vỗ vỗ vai Ni Khả, cảm tình của Hà Định Phong đối với Ni Khả càng rõ ràng.

Cái loại công tử hào hoa tà khí, tự cao tự đại này làm sao lại có thể có được sự yêu thích của cha? Hà Trì Trì âm thầm nhũu mày, Papa nhất định là nhớ tới năm tháng phong lưu của chính mình đây mà.

“Ông Hà, xin chào.” Gương mặt nhã nhặn của Triệu Hoằng Văn chuyển sang Hà Trì Trì lại càng ôn nhu hơn. “Trì Trì, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?” Đến gần, nàng dường như còn xinh đẹp hơn lần gặp trước.

Hà Trì Trì lấy ngón tay xoắn xoắn mái tóc dài đen mượt, đôi mắt sáng long lanh gật đầu. “Em khỏe, xem sắc mặt của anh chắc cũng không tệ.” Tiếng nói trong trẻo dễ nghe nhưng lại có chút lãnh đạm mới lạ.

Triệu Hoằng Văn đang rất say mê nhưng cũng có chút nhụt chí, tuy vậy tinh thần cũng lập tức phấn chấn lên, nàng vốn là như thế, hắn không nên nghĩ nhiều.

Từ đầu đến cuối cũng chưa thấy người đẹp để mắt tới, Lôi Ni Khả có chút ghen tức. Hắn quen biết nhiều cô gái, có thể dễ dàng nhận ra Trì Trì lãnh đạm không phải là giả tạo, cảm giác như vậy thực mới mẻ nhưng làm cho hắn bất mãn. Lôi Ni Khả hắn chưa từng bị người khác không để ý đến mình, hắn cũng không cho phép vậy!

“Bác Hà, người đẹp thanh lệ thoát tục này chắc là con gái bác cô Hà Trì Trì?”

Hà Định Phong cười ha ha, lấy tay kéo con gái ra trước mặt, đặc ý giới thiệu: “Chàng trai, ánh mắt của con không sai, Trì Trì là bảo bối số một của ta. Trì Trì, đây là ông chủ nhỏ của tập đoàn Vạn Tông – Lôi Ni Khả. Các con đều là người trẻ tuổi, xưng hô bằng tên sẽ tiện hơn, mọi người đều là bạn bè.”

Dù trong lòng có gì bất mãn, Hà Trì Trì cũng sẽ không thất lễ. Nàng ôn nhu nhìn Lôi Ni Khả nói: “Chào anh!”

Đối diện cặp mắt trong suốt sáng ngời của nàng, trong đáy lòng có chút xôn xao kỳ lạ, Lôi Ni Khả hơi nhếch miệng, lộ ra lúm đồng tiền gợi cảm làm động lòng người.

“Từ lâu nghe tiếng Trì Trì tiểu thư thanh lệ thoát tục, sắc đẹp hơn người, Ni Khả ngưỡng mộ đã lâu nhưng không có duyên. Hôm nay hân hạnh gặp được mới biết người thật so với lời đồn còn xuất sắc hơn vài phần.”

Ngưỡng mộ đã lâu?! Nói dối cũng phải có căn cứ chứ! Hà Trì Trì tự thấy mình không phải người nổi tiếng, càng ít xuất hiện trong giới xã giao, nào có hân hạnh làm cho cái loại công tử con nhà danh giá suốt ngày hái hoa – Lôi Ni Khả này “ngưỡng mộ đã lâu”!

“Không dám nhận, anh quá khách khí rồi.” Giọng nói trong trẻo nhưng khuôn mặt cười lạnh lùng vẫn điềm tĩnh như trước, cách dùng từ ngắn gọn giống như nói nhiều sẽ làm tổn thương thanh quản mềm mại của nàng.

Thái độ của nàng làm cho nụ cười mê người của Lôi Ni Khả có phần phai nhạt đi, hẳn chưa từng gặp phải tình huống này.

Lúc này từ xa có một tiếng gọi tới...

“Anh Định Phong!” tiếng gọi khàn khàn từ một người đàn ông có khuôn mặt hòa ái.

Hà Định Phong vừa thấy, ngạc nhiên vui mừng không thôi, “Anh Hóa Dân! Về nước khi nào, sao mà không nghe nói gì hết?”

“Hôm qua mới xuống máy bay, lệch múi giờ còn chưa điều chỉnh lại đây, hôm nay liền vội vã đến gặp mọi người đó, ông bạn già.”

Hà Định Phong gật gật đầu, lập tức nhẹ giọng nói với con gái: “Cha và bác Trương của con đã không gặp vài năm rồi, hiếm khi bác ấy về nước, cha đi tán gẫu vài câu, con đợi một lát được không?”

Hà Trì Trì cũng nũng nịu như vẫn còn nhỏ, “Dạ được, nhưng không thể lâu quá nha.”

“Ngoan!” Vuốt mái tóc dài của con gái, Hà Định Phong quay sang Lôi Ni Khả cùng Triệu Hoàng Văn nói: “Các con tuổi trẻ nhiều tâm sự nhưng không được trêu chọc bảo bối của ta.” Lời cảnh cáo nửa thực nửa giả khiến cho hai người đều có chút xấu hổ cười cười.

Trương Hóa Dân tức giận lôi ông bạn cũ đi, “Trì Trì đã là cô gái hai mươi mấy tuổi rồi, nhưng người làm cha như ông hoàn toàn vẫn không tiến bộ chút nào, vẫn là bộ dạng lão già mái? Ông không sợ bọn nhỏ cười ông à?”

“Có gì buồn cười đâu...”

2. Chương 2

“Em biết, em cũng rất trân trọng, cảm ơn anh.” Hà Trì Trì đương nhiên biết là mình may mắn đến mức nào. Trong lời nói Triệu Hoàng Văn có chút ý ca ngợi nên càng làm cho nàng vui vẻ.

Nàng ngọt ngào mỉm cười, nói với thái độ thân thiết hiếm thấy: “Nghe nói Công ty bách hóa Minh Diệu trực thuộc Tập đoàn Triệu thị nhờ anh hết sức cải tổ, kết quả chẳng những có tiến triển mà còn là công ty bách hóa có doanh thu cao nhất năm nay. Chúc mừng anh.”

Lúc Hà Trì Trì không cười cũng đã làm cho Triệu Hoàng Văn hài lòng tâm ý viên mãn, hiện giờ nàng chẳng những cười với hắn mà còn lên tiếng khích lệ hắn... Triệu Hoàng Văn giống như đang trong mộng đẹp, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng chằm chằm, ngay cả bản thân mình đã nói gì cũng quên mất.

Hà Trì Trì thấy bộ dạng si ngốc của hắn lại càng cười vui vẻ hơn, má lúm đồng tiền xinh đẹp như mùa xuân mới chớm, Lôi Ni Khả nhìn thấy mắt hoa lên vì mê muội, bất giác thấy ghen tị dữ dội.

Tận mắt thấy cô gái họ Hà tỏ ra hài lòng thân mật, trong lòng hắn không khỏi có chút suy nghĩ. Hà Trì Trì cứ xem như hắn không tồn tại mà chuyện trò vui vẻ cùng với Triệu Hoàng Văn, như vậy là coi thường danh xưng “vạn người mê” xưa nay của hắn. Hắn đột nhiên có một khát vọng, muốn hung hăng xóa đi nụ cười ngọt lịm của nàng.

“Đến từng tuổi này mà cô còn suốt ngày quần quít lấy Papa không rời, quả thực giống như đứa bé con chưa cai sữa, vậy mà cô còn đắc ý cười. Ngây thơ! Cô Trì Trì, cô có hay không “luyện phụ tình kết?” (*đại ý là yêu và suốt ngày bám lấy cha mình).

Triệu Hoàng Văn kinh hãi kêu lên, “Ni Khả...”

Thình lình bị công kích làm cho Trì Trì ngạc nhiên, khuôn mặt tươi cười của nàng hơi trầm xuống, lập tức lạnh lùng nói: “Anh Lôi là hâm mộ hay ghen tị?”

“Ghen tị?” Lôi Ni Khả nhíu đôi mày sắc, trấn tĩnh lại sự kinh ngạc, “Cô nói tôi ghen tị vì cô có “luyện phụ tình kết”? Thật buồn cười, Cô Trì Trì, cô chẳng lẽ không nhìn ra là tôi đã cai sữa lâu rồi à?”

“Ni Khả...” Triệu Hoàng Văn lại khẽ gọi một tiếng, trời đất, dù thế nào hắn cũng phải lặp lại bốn từ không nên nói đó sao?

“Đúng là nhìn không ra à, không phải tại thị lực của tôi không tốt, mà là...” Hà Trì Trì cố ý đưa mắt về phía Nghe Thiển Thiển cũng đang nhìn lại bên này.

Lôi Ni Khả cùng Triệu Hoàng Văn hồ nghi nhìn theo tầm mắt của nàng, Nghe Thiển Thiển đang trong tư thế hồ rình mồi, thấy Lôi Ni Khả đang giương mắt nhìn nàng, liền giật mình, yểu điệu xoay eo lắc mông hướng về hắn nhìn dụ hoặc cho nên đột nhiên thấy vòng một của nàng ta càng to lớn.

Giọng nói Hà Trì Trì thật thanh thúy kèm một chút ác ý không dễ phát hiện, “Xem ra trong vô số mỹ nhân vờn quanh anh Lôi thì hình như anh đối với người đẹp có “núi đôi” đặc biệt này có sự quan tâm tha thiết, bảo sao người ta rất khó nhìn ra anh đã cai sữa.”

Về phần “núi đôi” muốn ám chỉ cái gì, Lôi Ni Khả và Triệu Hoàng Văn đều lập tức hiểu ra. Lôi Ni Khả cứng người, Triệu Hoàng Văn kinh ngạc đến nỗi ngay cả miệng cũng không ngậm lại được.

“Đây không phải cũng là một loại tình kết sao? Nhưng...” Nàng dừng lại một chút, có vẻ như hao tâm tổn trí suy nghĩ nhẩn nhẩn khuôn mặt đẹp. “Anh là đàn ông cho nên tật xấu này của anh phải gọi là “luyện mẫu tình kết” (*yêu và bám lấy mẹ mình) mới đúng phải không? Ôi, tôi nói sai rồi sao? Làm sao mà khuôn mặt các anh trầm trọng thế?” Nàng vô tội mở to mắt, vẻ mặt tự trách nói: “Tôi biết môn tâm lý học là quan trọng không nên lơ là. Ai da, nếu sớm biết ngày hôm nay có cơ hội dùng đến tôi nhất định ngoan ngoãn học thật tốt.”

(Ý nàng Trì Trì ở đây là anh Ni Khả bị tâm lý biến thái đó các nàng)

Thật dạn dĩ! Lôi Ni Khả đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt chim ưng thâm trầm mãnh liệt nhìn Trì Trì như gập phải kẻ địch, cả người lông tơ dựng thẳng đứng.

Đây là tình huống gì? Chỉ đáng thương cho Triệu Hoàng Văn phải chịu đủ mọi kích thích, đầu óc mờ mịt không biết nên phản ứng như thế nào.

“Biết sai thì chứng tỏ em còn có thể cứu chữa, cái đó gọi là biết sai có thể sửa, thiện ý rất lớn nha.” Lôi Ni Khả cười với vẻ mặt thông cảm, “Em Trì Trì tuổi còn nhỏ, tư tưởng và kinh nghiệm làm người còn chưa trưởng thành, đương nhiên không thể gia nhập nhóm “sung sướng” (*ý nói sung sướng khi quan hệ tình dục đó các nàng), nói sai cũng khó tránh khỏi. Không sao, anh Ni Khả sẽ không trách em, em Trì Trì cũng không nên tự trách mình.”

“Anh...” Em Trì Trì? Anh Ni Khả?! Quả thực là ghê tởm cực điểm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Trì Trì giận đến đỏ bừng, hai mắt mở to nhìn hắn trừng trừng, đến giờ phút này nàng mới biết được thì ra bản thân mình cũng có khuynh hướng bạo lực. Hiện tại nàng hận mình không thể xông lên cào cấu khuôn mặt đang tươi cười ghê tởm làm cho người ta nổi da gà kia.

“Em Trì Trì ngoan! Anh Ni Khả biết em thực cảm động.” Lôi Ni Khả khẽ vuốt hai má hồng hồng của nàng, thật thích cảm giác mềm mại nhụi dưới bàn tay, “Anh Ni Khả là người đã trưởng thành, đương nhiên rất luyện tiết đáng về tức giận đáng yêu của em bé, em Trì Trì trăm ngàn lần đừng tự trách nha.”

Thấy Hà Trì Trì thật sự rất tức giận, Triệu Hoàng Văn vừa đau lòng vừa bối rối, hận không thể bịt cái miệng rộng thối tha của Lôi Ni Khả, hắn rốt cục có biết thế nào là miệng hại đến thân không?

“Tự trách? Cảm động? Ai thêm để ý đến người!” Hà Trì Trì chụp bàn tay của hắn, thiếu chút nữa tức vỡ mạch máu, nàng bất chấp lễ phép hét to lên. “Ta là người văn minh, ta khinh không ở chung với cái loại khổng tước kiêu ngạo đực giống tự cao tự đại, mắt đui tai điếc như người. Người làm gì mà ở đây kêu anh em em em loạn cả lên, người không chê nhưng ta cũng cảm thấy kinh tởm!” Dứt lời, nàng cũng không cần biết Lôi Ni Khả phản ứng thế nào liền xoay người bỏ đi, ngay cả một giây cũng không muốn ở lại.

Lôi Ni Khả lại một lần nữa lọt vào tràng trọng pháo công kích, khuôn mặt tuần tú hơi run sợ nhưng không thể không bội phục sự dạn dỏi của nàng, nhìn bóng dáng nàng, đôi mắt lóe ra tia sáng khác thường. Trầm mặc một lúc lâu, hắn mới than nhẹ: “Trời, cậu còn nói nàng là băng sơn mỹ nhân.”

Triệu Hoảng Văn khép miệng lại, hoài nghi nhìn Lôi Ni Khả, “Cậu sao thế, uống lộn thuốc à?” Nghĩ lại, hắn không khỏi bội phục Trì Trì lớn gan dạn nói, nàng quả nhiên không giống người thường: “Khổng tước, ngựa đực giống? Có phải là đúng với thực tế không? Ni Khả cậu có muốn phát biểu một chút cảm nghĩ không?”

Lôi Ni Khả nét mặt bình tĩnh, ánh mắt thực phức tạp. “Hừ, rõ ràng là em bé còn chưa cai sữa, lại còn dùng thái độ ông chủ nhìn người, cậu không thấy là chướng mắt sao?”

“Chướng mắt là như thế nào? Người ta không có chọc giận đến cậu, cậu lại đường đường là nam tử hán! Mời cậu ra vẽ phong phạm doanh nhân có nhiều tiền khiến cho người ta mê mết có được không?”

“Tớ nói nàng ta có luyện phụ tình kết không đúng sao? Tớ không tin là cậu không nghĩ như vậy. Tớ... quên đi, đàn ông tốt không nên tranh đấu cùng mỹ nữ, tớ là người có tiếng tốt.” Lôi Ni Khả nhún nhún vai, “Tớ đi nói lời xin lỗi là được mà!”

Tiết trời chớm vào hạ, ban ngày thì nóng kinh người nhưng đến đêm giữa sườn núi vẫn trong lành như trước nhưng thời tiết có cảm giác mát lạnh.

Hít sâu một hơi, hương hoa nồng đậm trong lành ở vườn hoa lập tức theo máu lưu thông đi khắp người (*lực phủ ngũ tạng), lửa giận trong cơ thể phút chốc tan biến đầu mất.

Hà Trì Trì lẳng lặng đứng ở ban công, hai tay vịn lan can, cúi người nhìn xuống, vườn hoa xinh đẹp ở dưới ánh trăng có vẻ tao nhã cực kỳ mê hoặc. Đôi mắt đẹp trong sáng như sao nhìn cảnh trí tuyệt mỹ không khỏi có chút thất thần.

“Đáng tiếc, hoa viên xinh đẹp như vậy lại không có người thưởng thức, ngược lại những người hẹp hòi bên trong ăn to nói lớn quá ồn ào làm cho người ta thở không nổi.” Nhớ lại vừa rồi, thấy mình thật may mắn, nàng tự nhủ: “Tình lạnh một chút cũng tốt, trên thế giới này thực sự biết thưởng thức vẻ đẹp nhàn nhã có bao nhiêu người? Ngược lại số đông là học đòi văn vẻ, bọn họ thấy đấu đá huyên náo trước mặt là tốt đẹp.” Đứng lâu, nàng bất giác vòng tay ôm lấy người, tựa hồ cảm thấy hơi lạnh.

Lúc này, một hơi thở ấm áp nam tính từ sau lưng phả tới, không kịp phản ứng Hà Trì Trì đã bị ôm vào một lồng ngực ấm áp.

“Lạnh không?” Một giọng nam khêu gợi vang lên bên tai Hà Trì Trì, hơi thở cực nóng chạm nhẹ vào bờ tai ngà ngọc của nàng, rồi biến thành một luồng điện chui vào thẳng nơi sâu thẳm trong lòng nàng khiến cả người nàng run lên.

Lôi Ni Khả đi ra ban công mờ tối, chỉ thấy Hà Trì Trì như bông hoa nhỏ nhẹ nhàng run run trong gió lạnh, hắn thấy tim thật đau, không nghĩ ngợi gì liền ôm nàng vào lòng che chở.

Hà Trì Trì quay đầu lại, liền mặt đối mặt với Lôi Ni Khả, mũi tiếp mũi, bảo nàng làm thế nào không cả kinh? Hại nàng thiếu chút nữa bị nước miếng làm sặc chết: “Lôi... Lôi...”

Lôi Ni Khả thừa cơ trời tối, muốn hôn đôi môi hoa anh đào làm người khác mơ tưởng của nàng, để xem nó có non mềm ngọt ngào như tượng tượng hay không.

Hà Trì Trì lập tức cảnh giác, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi, đôi môi nóng rực của hắn nhất thời chạm vào vành tai trắng nõn của nàng.

Nhưng Lôi Ni Khả thật sự không thất vọng vì hắn rất nhanh phát hiện được vành tai trắng như ngọc trước mặt là một vật nhỏ đáng yêu nhất. Hắn vui mừng thè lưỡi liếm một cái, cũng cần nhẹ không khách khí.

Một cảm giác xa lạ truyền tới, Hà Trì Trì không nhận được run rẩy, kinh hoàng thất sắc kêu lên: “Không... Đừng như vậy...”

“Ôi, em thật thơm...” Lôi Ni Khả lẩm bẩm, không chịu buông tha món ngon trước mặt, một luồng khí nóng xông thẳng vào vành tai Hà Trì Trì, thâm nhập vào tận đáy lòng nàng.

“Dừng... dừng...” Hà Trì Trì sợ hãi như cá nằm trên thớt, như thỏ trắng nhỏ sắp bị làm thịt, nàng cố sức vịn vào thân thể, “Người quá thất lễ... Không thể...”

“Hừ, đừng nhúc nhích! Ta cam đoan em sẽ thích.” Bàn tay hắc chuyên chế ngăn chặn sự giãy dụa của nàng, lời lẽ vẫn nóng rực như cũ, bên cạnh hương vị ngọt ngào của lỗ tai nàng không gì có thể ngăn trở hắc liếm láp cắn cắn, phạm vi dần dần mở rộng...

“Không...” Giống như có điện nhập vào người Hà Trì Trì, ý thức của nàng dần dần mơ hồ, thân thể rung động một cách quái dị, nhưng nàng không phân biệt được là thống khổ hay là ngọt ngào, nếu không phải cánh tay cường tráng của Lôi Ni Khả ôm nàng thật chặt thì nàng đã sớm tan chảy thành một vũng nước.

“Trì Trì... Trì Trì của ta...” Lửa nóng như muốn thiêu đốt những làn vải đang che chắn đường cong ôn nhu trên người nàng. Không nhớ rõ có người con gái nào làm cho hắc nhanh chóng mê say đến thế chưa, hắc còn chưa hôn lên môi của nàng, toàn thân hắc hiện giờ nóng ran, quên hết mọi việc, tựa hồ trên thế gian chỉ còn lại hai người, bàn tay dần dần vội vàng di động.

“A...” Bàn tay Lôi Ni Khả vừa chạm bộ ngực của Hà Trì Trì, nàng mở miệng hít phải một ngụm khí lạnh, ý thức lập tức trở lại, vì bảo vệ mình, khuỷu tay nàng dùng hết sức đánh mạnh ra sau.

“Oái!” Lôi Ni Khả đang si mê đột nhiên bụng đau thốn, thiếu chút nữa không thở được.

Hà Trì Trì lập tức nắm lấy cơ hội thoát khỏi lồng ngực giam cầm nàng, chạy ra một bên xấu hổ, nàng cũng không dám chạy ra ngoài vì biết cả người mình nóng ran nhất định là mặt rất đỏ, căn bản không thể gặp người khác.

“Cô làm sao vậy? Vì sao lại thui ta?” Lôi Ni Khả xoa bụng đang đau, khuôn mặt tuần tú đầy lửa dục tình đang biểu lộ vẻ “ta thực mất hứng”, đối với thủ phạm phá đám “thời gian dùng bữa” (*ý nói phá đám hắc đang xx đẩy các nàng) thực không thể cho qua được, cả vú lấp miệng em (*ý nói dùng sức mạnh chèn ép người khác) hướng về phía Hà Trì Trì.

“Không được, không được qua đây!” Hà Trì Trì hồn hển khê nói, hai tay che chắn trước ngực, đôi mắt to hoảng sợ nhanh như chớp nhìn về bốn phía, mong chờ có người đến cứu nàng nhưng lại mâu thuẫn sợ bị người phát hiện.

“Ta cũng không phải là yêu ma quỷ quái, cô rốt cục đang sợ cái gì?” Nếu không biết mình có bề ngoài xuất sắc, hắc thật sự sẽ nghĩ mình là con yêu tinh có hai mồm ba mắt.

Nhìn bộ dạng nàng như chim sợ cành cong, Lôi Ni Khả rất muốn dừng bước để tránh làm nàng kinh hãi. Nhưng tựa hồ hắc không điều khiển được mình, giống như có một lực hút, căn bản không dừng được!

“Đồ sói háo sắc! Người so với yêu ma còn đáng sợ hơn!” Hà Trì Trì cảnh giác nhìn Lôi Ni Khả đang tiến tới ngày một gần, kêu nhỏ với vẻ uy hiếp: “Người đến gần chút nữa ta sẽ kêu lên, ta nói thật đó, người... đừng cho là ta không dám!” Nàng cũng không muốn gọi mọi người đến để xấu hổ nhưng thực sự không có biện pháp, nàng phải làm vậy.

“Cô... đáng giận thật, ta sẽ không thương tổn cô!” Biết nàng sẽ làm thật, Lôi Ni Khả ảo não dừng lại, nơi này không phải chỗ thích hợp, hắc phiền não vuốt tóc, nhu cầu dục vọng cấp bách như lửa nóng cần được thỏa mãn và giải phóng.

“Thật không? Ta thực hoài nghi.” Hà Trì Trì cẩn thận nhìn chăm chú tên đàn ông đói khát tựa sư tử này, mỗi một tế bào trên người nàng đều cảm nhận một cách mãnh liệt sự uy hiếp của hắc. Nếu tin lời hắc, nàng thật là ngu ngốc.!

Khó trách papa đã cảnh báo nàng, quả nhiên là kinh nghiệm lão luyện! Hà Trì Trì tự trách mình quá sơ ý.

Lôi Ni Khả nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn cảnh giác của nàng, đột nhiên mỉm cười.

“Người cười cái gì?” Hà Trì Trì chẳng những không thả lỏng mà lại càng khẩn trương.

“Ta vốn là đến giải thích với cô.” Lôi Ni Khả nhìn biểu hiện nghi ngờ không đối của nàng cười, “Thực xin lỗi, ta hiện tại muốn giải thích với cô lời nói của ta vừa rồi thật là không đúng. Chúng ta mới vừa gặp mặt lần đầu tiên, ta thực sự còn chưa hiểu cô, ta không nên tùy ý phê bình tình cảm cha con của cô. Cô có bằng lòng tha thứ cho sự lỗ ló của ta không?”

“A...đương nhiên!” Hắn trông rất thành ý, vả lại chính nàng cũng không vừa, cũng đi công kích lại hắn, “Ta cũng có những lời nói không tốt, chúng ta... huề nhau!” Nàng lơ là cảnh giác, đưa bàn tay nhỏ bé ra. Người ta là người lịch sự, vừa rồi là do trí tưởng tượng của nàng phong phú nên mới hù dọa chính mình.

“Là bạn bè?” Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đáy mắt của Lôi Ni Khả lóe lên một tia sáng khác thường rồi biến mất, hắn tựa hồ như lơ đãng lấy ngón tay cái vẽ vẽ trong lòng bàn tay mềm mại của nàng.

“Bạn...khụ, có thể là bạn bè!” Dòng điện từ trong lòng bàn tay truyền vào người nàng làm nàng muốn rút bàn tay về. Nhưng Lôi Ni Khả lại luyến tiếc không buông, cùng nàng dùng dằng giống như đang chơi trò kéo co.

Hà Trì Trì cảm giận bất bình nhìn trừng trừng vào khuôn mặt tươi cười của hắn, nàng không khỏi nghi ngờ có phải bản thân mình làm chuyện tốt không đủ nhiều nên mới cho nàng gặp phải tên xấu xa này.

“Người lại muốn chọc ta?” Hắn to gan dầy da không dứt với nàng, Hà Trì Trì thật sự thấy đau đầu.

“Ta...” Dừng một chút, Lôi Ni Khả đột nhiên dùng sức lôi kéo, Hà Trì Trì bất ngờ không kịp đề phòng liền rơi vào lòng ngực rộng lớn của hắn.

Cánh tay như sắt của Lôi Ni Khả nhanh chóng ôm nàng vào trước ngực, rốt cục không dấu được dự vọng hiện rõ trong đáy mắt, “Anh không thể, thật cao hứng nói cho em biết, anh không muốn làm bạn của em, bởi vì cái anh muốn chính là... em!” Khuôn mặt tuấn mỹ nhanh như chớp phủ lên mặt nàng, ngăn chặn đôi môi như cánh hoa hồng của nàng, không cho thốt ra những lời trách cứ.

Hắn, hắn, hắn...như thế nào lại như vậy?!

Hà Trì Trì vùng nắm tay đâm vào ngực của Lôi Ni Khả. Lôi Ni Khả mặc kệ nàng giúp hắn massage, lưỡi hắn lượn vào miệng nàng khiêu khích nàng mở rộng hai hàm răng đang cắn chặt cho hắn đi vào.

“Á!” Hắn hô nhỏ một tiếng đẩy Hà Trì Trì ra, môi hắn rướm máu, “Em dám cắn anh?!”

“Cắn thì đã cắn rồi, có gì mà không dám?” Nàng khiêu khích hắn, đắc ý lau đi vết máu trên khóe miệng.

“Con mèo hoang nhỏ chết tiệt này! Cô hung hãn như vậy, cẩn thận sau này không có người muốn!” Lôi Ni Khả tức giận đến nghiêng răng, nghiêng lợi, tóc rối tung như hải tặc, ánh mắt như có lửa, vẽ kích tình hiện rõ trên khuôn mặt, cả người muốn phát tiết dự vọng, nếu lúc này có cô gái nào ở bên cạnh đảm bảo sẽ nằm xụi lơ dưới chân hắn.

Hà Trì Trì khỏi nói cũng biết, nếu hiện tại mà rơi vào tay hắn thì một cọng lông cũng không còn. Hắn chắc chắn sẽ một phát đem nàng nuốt vào bụng, một tí xương cốt cũng không thừa. Cảm giác kích thích lúc lâm vào nguy nan lại làm cho nàng hưng phấn đến run rẩy.

“Chê cười, không có người muốn thì không có người muốn, dù sao ta cũng có người là một tấm gương để học theo, ta thật không sợ! Người có thể ý mình có tiền có quyền, dám bỏ số tiền lớn ra mua một đám mỹ nhân về để đùa giỡn. Ta cũng có thể học người, đến lúc không có người muốn ta, ta cũng sẽ bỏ tiền ra mua đàn ông nha.” Nàng nửa thực nửa giả nói, mắt sáng lên nhạo báng hắn, sợ dĩ hắn có nhiều người theo đuổi không phải vì hắn quyến rũ mà là vì tiền tài của hắn.

“Cô dám?!” Lôi Ni Khả quả thực tức đến phát cuồng, nàng dám hạ thấp hắn, không chỉ không nhìn thấy sự quyến rũ của hắn mà còn nói lời nhạo báng hắn: “Chờ ta bắt được cô, để xem ta thu phục cô thế nào!”

Hà Trì Trì thấy Lôi Ni Khả giận dữ, chẳng những không sợ mà còn thấy rất kích thích. Nàng ngạo nghễ liếc hắn một cái, ước lượng khoảng cách giữa hai người sau khi đảm bảo nàng có thể an toàn rời đi. Nàng yên tâm nở một nụ cười bướng bỉnh, dùng giọng điệu như đang ca hát vui vẻ nói: “Thu phục ta? Đến đây,

bộ dạng người hung ác như vậy thật làm người ta sợ nha!” Nàng cố ý giả bộ sợ đến phát run, lập tức bật cười lên một tiếng, Lôi Ni Khả sắc mặt âm trầm tựa bão đêm.

Nàng lại nói tiếp. “Chờ ta rơi vào tay người à?! Ai da, quả thực có một ngày bất hạnh như vậy, ta tình nguyện để người xử lý không một câu oán hận. Nhưng ...người có khả năng phải chờ đến một vạn năm đấy, người cứ việc chờ, ta sẽ không quấy rầy.”

“Đứng lại, Hà Trì Trì chết tiệt, cô đứng lại đó cho ta!” Lôi Ni Khả thấy nàng muốn chạy liền quát lên bảo ngừng lại, nhanh chóng xông lên muốn bắt nàng.

“Da!” Sau khi thè lưỡi làm cái mặt quỷ, Hà Trì Trì chậm chạp tao nhã xoay người bỏ đi. Nàng không sợ hấn đuổi theo, bởi vì đại sảnh buổi tiệc rất đông người, tin chắc hấn không thể để mình xấu mặt mà đuổi theo.

Lôi Ni Khả ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn bóng hình xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng rời đi, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong ngực, tay nắm chặt, kìm chế mình không đuổi theo xé xác tiểu ma nữ xảo quyết kia. Đáng chết! Trùng mắt nhìn ngón tay dính máu, hấn oán hận thề: “Thù này không báo không phải là quân tử!”

“Papa xấu, ba có ý gì? Cái gì gọi là ‘các người trẻ tuổi nhiều tâm sự’? Con là con gái của papa, sao ba có thể hãm hại con như vậy? Cùng cái loại khổng tước động dục ghê tởm này có gì hay mà tán gẫu.” Tuy rằng đã chọc Lôi Ni Khả nổi giận nhưng mỗi khi nhớ đến, Hà Trì Trì vẫn cảm thấy có chút cảm giận bất bình.

“Khổng tước động dục?” Hà Định Phong cười to không tin, “Không thể nào! Ni Khả có chút phóng đảng không kiềm chế, có chút tà khí nhưng thực sự, nó vẫn được xem là người đàn ông nổi bật bất phàm trong thế hệ tuổi trẻ hiện giờ. Nó tuyệt đối là kỳ tài ưu tú nhất trong giới doanh nhân.”

“Kỳ tài kinh doanh thì sao? Con không quan tâm đến việc kinh doanh của hấn.”

Hà Định Phong lắc đầu cười khẽ, đột nhiên bình tĩnh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút tức giận của con gái, “Con... có chuyện gì xảy ra mà quên nói cho papa biết không? Con dường như có ác ý với Ni Khả.”

Hấn cường hôn con! Hà Trì Trì lại tức giận, không biết vì mặt mũi hay vì bản thân có điều gì cấm kỵ mà nàng lại giấu diếm. “Con muốn nói papa biết rõ, hấn là đồ bại hoại, lại còn muốn con có nhiều tâm sự với hấn, papa không phải chê con chướng mắt...”

Hà Định Phong ôm con gái, nói trấn an: “Không cho con nói hươu nói vượn! Papa chỉ là muốn con được mở rộng tầm mắt, muốn con quen biết nhiều người, xem xét sự khác biệt của họ. Mà có papa ở đây, tin chắc không có người nào dám làm tổn thương con. Một đứa con trai như Ni Khả, bậc làm cha mẹ nào cũng mong ước có được. Chỉ mới ba mươi tuổi đầu, toàn thân nó đã toát ra phong thái khí thế hơn người, bằng vào điểm ấy cũng đã thành công đi trước mọi người một bước. Hơn nữa nó có ý chí kiên định, hành động mạnh mẽ, đáng sợ nhất là nó rất tự tin, làm việc hoàn toàn dựa vào bản thân mình. Loại người như thế nếu không thể trở thành bạn bè cũng đừng nên chọc giận nó, nếu không người chịu thiệt chính là bản thân mình. Gặp được...”

Nghe đến đó, Hà Trì Trì trong lòng sợ hãi, kể đó papa nói những gì nàng đều không có lòng dạ để nghe. A... papa xấu, sao papa không nói sớm! Nhớ tới bộ dạng nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi của hấn, trong lòng nàng nặng trĩu, có dự cảm không lành. Nhưng vài ba giây sau nàng lại nhớ mình có một người cha vạn năng, áp lực hoàn toàn biến mất.

Hà Định Phong ngừng nói, nàng lập tức không cho là đúng, hừ một tiếng: “Hấn có tốt như vậy không, làm sao con nhìn không ra? Con nhìn thế nào cũng thấy đều giống một tên cuồng vọng lớn mật.”

“Bởi vì con đứng trên lập trường của phụ nữ, cho nên chỉ thấy nó bay bướm, hết sức lông bông và bừa bãi. Nó vô tình, không đáng tin cậy, nên đối với nó phát sinh ác cảm cũng thực dễ hiểu. Nhưng như vậy cũng làm papa bớt lo.”

“Lo cái gì papa?”

“Đàn ông giống Ni Khả vừa có tiền, vừa có quyền thế, cùng với tính cách quyền rũ hư hỏng nhất định sẽ khiến cho đám con gái si mê. Nếu muốn nó chung tình với một người quả thực là không có khả năng. Vì dễ

dàng được lòng phụ nữ nên nó không hiểu, mà cũng không quý trọng. Đàn ông đấu tranh với đàn bà, nó là người an nhàn thích thú. Cho nên, vì hạnh phúc và an toàn của con gái, người cha mẹ nào có lý trí thì đều nên liệt nó vào hàng không nên tới lui quan hệ.”

Hà Trì Trì nửa cười nửa không nhìn papa, “Nghe qua có vẻ giống như người nào đó nha? Khó trách papa thích hẳn như vậy, thì ra là anh hùng cùng chí hướng gặp nhau. Nếu như những người cha mẹ có lý trí đều đưa hẳn vào hàng không nên lui tới, vậy thì papa vì sao...”

“Đài Loan to lớn như vậy, con gái của papa lại xuất sắc, trừ phi đem con nhốt ở nhà, tuy rằng papa rất muốn vậy, nhưng điều này là không thể, còn không thì các con sớm muộn cũng sẽ gặp gỡ. Nhưng nó cuồng ngạo đến mấy cũng có điều cấm kỵ, nó sẽ không gây thương tổn được cho con đâu.”

Hà Trì Trì gật gật đầu, nàng tin cậy tiến vào vòng ôm ấm áp của papa rồi ngáy thơ ngủ. Nàng biết vòng ôm chặt chẽ kiên cố này sẽ bảo vệ nàng suốt cuộc đời. (huhu tội Trì Trì quá, ai biết sau này mọi sự đều đổi thay T_T)

Nhân viên giao dịch vừa đi xong, Lôi Ni Khả rốt cục thở phào dựa người vào lưng ghế nghỉ ngơi. Nhờ hợp đồng vừa ký kết, hàng năm công ty hẳn có thể kiếm được hơn hai triệu lợi nhuận.

Lúc này vẻ mặt hẳn yên tĩnh lười biếng hai mắt nhắm lại tựa như con vua sư tử vừa ăn no, bên trong ẩn chứa sự nguy hiểm trí mạng, nhưng đủ tạo nhả để cho tất cả phụ nữ sẵn sàng vì hắn mà trả giá.

Trợ lý quan hệ đối ngoại xinh đẹp Úc Dung, quần áo thanh nhã sang trọng ôm lấy thân hình, có tính cách khôn khéo của nữ cường nhân nhưng không mất đi vẻ mềm mại đáng yêu. Nàng nhỏ nhẹ dịu dàng nói: “Tổng giám đốc mệt rồi sao không về nghỉ ngơi? Dù sao chiều nay cũng không có cuộc hẹn nào quan trọng.”

Hắn bắt giác khoát tay, “Cô về công ty trước, tôi còn muốn ngồi lại trong chốc lát.” Giờ phút này hắn muốn một mình nhắm nháp hương vị chiến thắng.

“Vậy... tôi đi trước.” Đôi mắt Úc Dung nhìn hắn một lát như muốn khắc ghi khuôn mặt tuần tú, rồi mới lưu luyến rời đi.

Trong không gian phiêu du hương cà phê nồng đậm, âm vang thanh thúy của ly tách va chạm vào bàn lộn vào tai, tiếng trò chuyện nhỏ nhẹ mơ hồ, Lôi Ni Khả dần dần thả lỏng, tâm hồn lắng đọng... Tranh thủ lúc rảnh rỗi cũng chính là một cách hưởng thụ.

“Tiểu thư xin mời bên này, mấy người ạ?”

“Không, chỉ một mình tôi. Cà phê sữa nóng, cảm ơn.”

Tiếng nói này mềm mại dễ nghe, dường như có chút quen thuộc.

Lôi Ni Khả hé mắt, thoáng thấy một bóng hình xinh đẹp trắng như tuyết nhanh nhẹn tiến vào phía sau bồn cây cảnh trang trí.

Từng đợt từng đợt khói trắng từ mặt tách cà phê bay lên hòa tan trong không khí. Hà Trì Trì đặt khuỷu tay trên mặt bàn, đôi tay ngọc nhỏ bé nâng má, đôi mắt trong suốt nhìn khói trắng cuộn lên trong không khí, trầm mặc suy nghĩ không biết tâm hồn dạo chơi nơi nào.

Lôi Ni Khả một tay dè thắng cà vạt xuống, gọn gàng tạo nhả ngồi vào vị trí đối diện với Hà Trì Trì. Đôi mắt sáng tinh tế xem xét cốt cách thanh nhã như hoa lan của nàng, dung nhan nàng mềm mại như đóa hoa hồng trắng. Vầng trán trắng nõn, đôi lông mày hình dạng ôn nhu, đôi mắt long lanh, mũi cao sinh động, cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng mê người, thích thú đoán xem phản ứng của nàng đặc biệt ra sao khi nhìn thấy hắn.

Một cảm giác mãnh liệt tồn tại làm Hà Trì Trì giương mắt, “Người...” Lại gặp nhau nhưng nàng không có cảm giác chán ghét như lúc đầu suy nghĩ mà chỉ có chút kinh ngạc. “Đã lâu không gặp! Lôi tiên sinh là doanh nhân lớn, giờ này làm gì có thời gian rảnh mà đi uống cà phê? Hay là có hẹn?”

Lôi Ni Khả lắc đầu, “Tôi không phải Lôi tiên sinh.”

“Tôi nhận lầm người?”

“Không có.” Thần sắc của Lôi Ni Khả có chút gian tà, Hà Trì Trì hình như đang có ý muốn rút lui, hần lập tức lấy tay nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, tay nắm lấy tay, mười ngón tay đan vào nhau. “Hừ, đừng trốn, anh sẽ không làm em thương tổn, đã lâu không gặp, anh rất nhớ em.”

“Đã lâu không gặp?” Nàng nhìn chằm chằm vào hần, “Không phải người vừa nói...”

“Lôi tiên sinh là người ngoài gọi, bọn mình đã ‘thân’ như vậy, còn gọi là tiên sinh với tiểu thư không phải rất kỳ quái sao? Bọn mình...” Hần đặc biệt nhấn mạnh chữ “thân” giống như hai người đang có gì ám muội.

“Dừng lại!” Nàng không chịu nổi nữa, hai tai bắt đầu nóng rực lên, “Ai thân với người? Ta với người chỉ mới gặp mặt nhau một lần, chỉ là thân một chút so với người xa lạ thôi.” Người này bề ngoài lịch sự, bên trong vô lại, nàng làm sao mà quên được.!

“Ai da, nhưng mà bọn mình ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, ngay cả thân hình của em, anh cũng đã sờ, cái này còn chưa gọi là thân sao? A, anh biết rồi, em không phải là giận anh, trách anh mấy ngày nay không đến thăm em đó chứ? Thực xin lỗi, anh không phải cố ý...” Thật là ghê tởm, lời nói lật ngược phải trái như thế lại thốt ra lưu loát từ cái miệng tà ác của hần.

Hà Trì Trì ngăn cản không kịp, máu nóng tràn lên cổ, thặng ra đuôi lông mày đến thái dương, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, nàng vừa tức lại vừa thẹn, ánh mắt vội vàng nhìn bốn phía, e sợ bị người nghe thấy.

“Câm mồm... người mau câm mồm, không cho phép nói hươu nói vượn!”

Hai tay của nàng đang bị hần nắm chặt, lòng quýnh lên, bất chấp tất cả nàng vươn người về phía trước, cái miệng nhỏ nhắn mở ra nhanh chóng ngăn chặn không cho cái miệng rộng nói tạt của hần, bốn phía nhất thời hồi phục lại sự thanh tĩnh ban đầu...

Hà Trì Trì vốn không phát hiện bản thân mình ở nơi công cộng cường hôn Lôi Ni Khả. Thật là may mắn... Oa, rốt cục đã yên tĩnh trở lại.

Ni Khả ngờ ngốc một hồi, hần vốn là muốn chọc tức nàng, hần rất thích bộ dạng thờ phỉ phỉ của nàng. Khi nàng tức giận đôi môi như cánh hoa mân côi mím chặt, hai má trắng nõn như phấn đỏ bừng, đôi mắt sáng mở to như muốn phun lửa, quả thực cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nhất định là tức điên lên rồi mới cưỡng hôn hần, nhưng hần tuyệt không quan tâm. Ông trời sắp đặt cũng không qua được ý muốn của con người, hần cực kỳ yêu thích cái vẻ mất đi lý trí của nàng! Hần thực có ý xấu, mỗi lần gặp mặt dù muốn hay không đều khiến nàng nổi trận lôi đình.

“Ôi...” Lôi Ni Khả chìm đắm trong hương vị ngọt ngào của nàng, một tiếng rên rỉ sung sướng thoát ra khỏi cổ họng, một tay buông bàn tay nhỏ bé của nàng ra, ôm gáy nàng thật chặt không cho nàng có cơ hội rời đi.

Từng luồng điện truyền từ đôi môi lan ra khắp toàn thân, thời gian và không gian dường như dừng lại, trên thế gian chỉ còn lại hai người bọn họ...

Dường như gần một thế kỷ đã trôi qua kể từ khi hai người chạm vào nhau, hần miễn cưỡng lưu luyến buông đôi môi như cánh hoa của nàng ra.

Đôi mắt bóng cháy của Lôi Ni Khả chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê loạn hoang mang của Hà Trì Trì, nàng hiển nhiên đã bị dục vọng thiêu cháy, bất giác liếm cánh môi, tựa hồ có chút lưu luyến chưa dứt.

Hần nhồm người ngồi sang bên kia bàn, một tay ôm lấy Hà Trì Trì đặt lên đùi mình. Lúc này nàng mới sực tỉnh, rúc đầu vào ngực hần khẽ kêu: “Người đừng như vậy, đây là nơi công cộng...”

“Hừ, có bồn cây này che rồi, mọi người muốn nhìn cũng không nhìn thấy. Huống chi... đoạn gay cán nhất đã qua rồi.” Lôi Ni Khả cười ám muội, ngón tay cái vuốt ve hai má đỏ bừng của nàng, đôi mắt nhắm hờ hưởng thụ cảm giác tiếp xúc với làn da trắng mịn như tơ của nàng. “Thật không nghĩ em lại nhiệt tình như vậy, anh biết em nhất định rất nhớ anh.”

“Còn nói! Người... không có phong độ gì cả!” Nàng không thể ngồi trong lòng hần mà đầu vô mồm, nàng biết hành động vừa rồi của mình có chút khiếm nhã nhưng...Nàng trợn mắt nhìn hần, “Đàn ông có phong độ không nên nhắc đến chuyện phụ nữ thấy xấu hổ.”

“Anh làm sao biết được chuyện này có thể làm mà không thể nói.” Lôi Ni Khả ra vẻ vô tội, cùng nàng nói lý, trông hắn như đang an nhàn nhìn ngắm đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, nhưng thực ra là hắn đang hưởng thụ sự thân mật tiếp xúc cơ thể của hai người.

“Người còn nói!” Hà Trì Trì lại nổi giận, hồn nhiên quên mất mình đang ngồi trên đùi của hắn, “Điều tại người không tốt, nếu không phải do người nói bậy, dám nói đến chuyện vô nghĩa làm người ta ghê tởm đỏ mặt, ta làm sao... làm sao lại...” Nàng đỏ mặt, nhất thời tìm không ra từ thích hợp để diễn tả hành vi của mình.

“Hôn ta.” Lôi Ni Khả giúp nàng nói thay.

“Sai! Là ngăn chặn cái miệng rộng của người.”

“Điều đúng, anh thích thế.” Lôi Ni Khả khen ngợi sự “thông minh cơ trí” của nàng, ôm nàng thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi.

“Người lại còn nói mát!” Hà Trì Trì tức đỏ mặt, “Mặt của người dày đến nỗi viên đạn bắn không thủng, quả thực so với Vạn Lý Trường thành còn dày hơn. Lần sau còn như vậy nữa, ta sẽ lấy độc được độc chết người luôn, người tin hay không?”

“Được, được, được, là anh không tốt, tất cả đều là lỗi của anh.” Sợ nàng thực sự sẽ rơi lệ, Lôi Ni Khả lập tức giả bộ về mặt thành khẩn. Nhưng ôi, hắn thích.

Tuy rằng vẫn còn có chút hoài nghi nhưng Hà Trì Trì cũng thấy được chuyển biến tốt đẹp, “Cho qua mọi việc nhưng người phải cam đoan về sau không được nhắc tới.”

“Cam đoan? Anh có lợi gì nào?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên và bộ dạng vội vàng của nàng, nếu không thừa dịp chọc giận nàng thì thật không phải là hắn.

“Lợi gì?” Thật quá đáng, đây vốn là trách nhiệm của người mà.” Hà Trì Trì nắm cổ áo của hắn, “Ngay cả việc nhắc tay lên cũng không phải làm, người còn dám muốn có lợi ích?”

Lôi Ni Khả không hề để ý đến hành động của nàng, ngón tay thon dài của hắn vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của nàng, cảm giác từng sợi tóc như tơ lụa xuyên qua bàn tay.

“Anh là người kinh doanh! Chẳng lẽ em không nghe nói ‘thà không làm chứ không bao giờ làm chuyện kinh doanh không có lãi’?”

“Ta chỉ là bảo người đừng nói lung tung mà thôi chứ không có bảo người đi giết người.”

“Cũng giống nhau.” Thái độ của hắn thật kiên định.

“Người... gian thương!” Nàng thật không hiểu, rõ ràng người phạm tội là hắn tại sao nàng lại bị uy hiếp. Aida, ai bảo mình thiếu kiên nhẫn, lộ ra con bài chưa lật cho nên mới bị người ta nắm lấy nhược điểm.

“Cám ơn.” Thấy bộ dạng thở phì phì của nàng hắn cảm thấy thú vị, “vô gian bất thành thương” (*không gian không thành thương nhân được), hắn coi như nàng khen ngợi hắn.

Gặp gỡ tên mặt dày siêu cấp như hắn, nàng còn biết phải làm sao? Hai hàng lông mày duyên dáng chau lại, nàng không thể làm gì hơn đành phải khuất phục.

3. Chương 3

Hà định phong ngẩng đầu nhìn qua chồng giấy tờ cao như núi, mỉm cười với con gái :“Sao vậy, tiểu bảo bối? Ở kia, tại sao lại nhíu mày, thật là không ngoan! Còn nhỏ tuổi mà lại cứ thích bắt nạt lông mày của mình, phải biết rằng, lông mày là đại diện cho một người”

“Con biết, cũng không nhớ đã nghe qua mấy chục lần rồi , người ta đã sớm thuộc lòng. Hơn nữa, con nhíu mày còn không phải do cha sao !”

“Do cha?” Hà định phong nhướn mày dựa lưng vào sau ghế, “ Nói xem nào, ông già này đã làm gì không tốt, khiến cho tiểu công chúa phải nhíu mày loạn lên?”

“Còn nói nữa, lần trước bác sĩ Trần không phải đã cảnh cáo cha rồi sao, tim của cha không tốt lắm, bảo cha giảm bớt lượng công việc và phải nghỉ ngơi nhiều sao? Nhưng mà, cha nhìn lại mình xem.....” Tay chỉ lên cái đồng hồ treo tường, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn chu lên. “Hôm nay là cuối tuần nha, hiện tại đã là mười hai giờ đêm, cha vẫn còn vui đầu vào giấy tờ công việc, không thấy phiền sao? Vẫn cứ học tập Khổng Tử, làm việc đến quên ăn, tìm lấy vui vẻ để quên u sầu, thì không biết ‘tâm bệnh’ sẽ đến khi nào? Đúng là lừa người mà, sớm đáp ứng yêu cầu của người ta là về hưu trước hai năm, thế mà cả ngày đều bận rộn, không sợ biến thành ông già mập mập sao?”

Hà Định Phong nhìn vẻ mặt ai oán và bộ dáng đáng yêu của con gái, không khỏi ca thán liên tục: “Xem ra tiểu Trì Trì của ta không thể gả cho thương nhân được rồi.”

“Tại sao?” Nàng không hiểu sao cha mình lại đột nhiên nói những lời này?

“À, thương nhân nhỏ không làm nên trò trống gì thì con không thêm để ý, còn có năng lực cơ ngơi lớn thì người nào mà không bận? Đại tiểu thư tính tình như con, gả cho người làm ăn cả ngày bận tối mắt tối mũi, tương lai của con rồi ta đây không phải đã bị con hủy hoại hay sao, chỉ còn cách là bỏ con thôi, cho nên ta nói con không thể gả cho thương nhân.”

“Sai!” Hà Trì Trì hất cằm lên, dáng vẻ không cho là đúng, “Đã là thời đại nào rồi, không biết phân chia công việc, thế chẳng phải là muốn mình mệt chết sao? Cái loại đại ngu ngốc như vậy con không cần, ngay cả một cơ hội cũng không cho, mà còn đợi được đến lúc hắt bỏ con?”

“Oa, Trì Trì của ta thật ghê gớm nha.” Nhìn dáng vẻ tự tin của con gái làm ông bật cười.

“Đó là chuyện đương nhiên.” Mắt to lơ đãng nhìn thấy phụ thân trêu chọc, nàng lập tức kêu lên: “Papa xấu xa này, dám trêu chọc con à? Mặc kệ, Trì Trì quyết định không lấy chồng, cả đời ở lại bên cạnh papa, mỗi ngày làm phiền đến mức ba phải kêu lên cứu mạng!”

Hà Định Phong nghe xong cười ha hả, ôm con gái đang làm nũng bên cạnh mình. Một lúc lâu sau, ông mới thở dài: “Cha cũng hy vọng có thể bị Trì Trì làm phiền cả đời, nhưng là.....” Ông lại lần nữa thở dài, vẻ mặt có chút sầu não.

Hà Trì Trì ngẩng khuôn mặt hồng nhuận nhỏ nhắn, có chút mê hoặc lên, “Papa.....”

“Cha có thể có Trì Trì thông minh lại xinh đẹp như vậy làm bạn, tất nhiên là vui sướng, thỏa mãn. Nhưng trời đất này không có bữa tiệc nào lại không tàn, cha già một ngày nào đó cũng sẽ rời đi.....”

“Không được!” Hà Trì Trì kêu to, cắt ngang lời nói của cha mình, giọt nước mắt chảy xuống hai má trắng như tuyết, “Không được, con không muốn! Trì Trì không muốn cha đi, Trì Trì không thể không có cha, con không muốn à!” Nàng níu chặt cánh tay của cha mình, giống như con chó nhỏ gặp rủi ro, vẻ mặt hốt hoảng bất lực.

Hà Định Phong cảm giác mình nói lỡ lời, vội vàng ôm cơ thể run run của con gái, trấn an: “Trì Trì ngoan, cha hay nói giỡn, cha yêu thương con nhất, làm sao lại bỏ con được?” Ông giận bản thân tự nhiên lại rước vào chuyện không đâu, suy nghĩ lung tung, khiến cho con gái cũng sợ hãi.

“Thật không?” Hà Trì Trì nghẹn ngào hỏi, ánh mắt sưng đỏ, nhưng nước mắt cuối cùng cũng đã ngưng lại.

“Tất nhiên rồi.” Vì con gái, ông sẽ nỗ lực trở thành một người tầm cỡ thế giới. “Ai chẳng biết, Trì Trì là bảo bối của Hà Định Phong ta, cha sao có thể bỏ con lại được? Từ giờ trở đi, cha sẽ thật cố gắng khỏe mạnh, hai năm sau còn phải mang Trì Trì đi du lịch thế giới, có đúng không nào?” Vài năm trước, khi Trì Trì đổ vào đại học ông đã hứa hẹn với con gái như vậy.

“A, cha còn nhớ rõ à!” Hà Trì Trì lúc này mới nín khóc mỉm cười, lúm đồng tiền như ánh sáng mặt trời sáng lạn.

“Hay nói giỡn!” Ông giả bộ biểu tình hốt hoảng, “Đã hứa với con gái bảo bối, nào dám quên, ta cũng không muốn bị điếc lỗ tai!”

“Cha nói bậy, người ta sẽ không làm vậy.”

“Sẽ không sao? Ha ha ha.....”

Nghê Thiến Thiến mặc chiếc váy bó màu đỏ vô cùng cao cấp, dáng vẻ càng thêm nóng bỏng mê người. Ngay cả người cảnh vệ cũng phải chảy nước miếng, cùng lúc đó nhân viên tiếp đón cũng phải há hốc mồm nhìn cô ta đi thẳng vào chi nhánh ở Châu Á của tập đoàn Vạn Tông Á Châu trên đường Tinh Hoa. Cô ta xông thẳng lên tầng cao nhất là nơi có văn phòng của tổng giám đốc, nhưng bị chặn ở cửa ngay sau đó.

Ngoài công việc của mình ra, thư kí Tả Thường Phần còn được phân cho một nhiệm vụ quan trọng khác, đó là ngăn không cho người lạ vào phòng khách, nhất là những tiểu thư có ý đồ xông vào văn phòng quý rầy tổng giám đốc làm việc.

Nếu như Tả Thường Phần có can đảm để cho cô gái nào vênh váo hung hăng, ngốc nghếch, nông cạn chán ngấy vọt đến trước bàn làm việc của tổng tài, thì cô chỉ có thể đóng gói chuẩn bị đi về tự mình kiếm ăn.

“Chờ một chút, tiểu.....” Kêu lên cũng vô dụng, căn bản công việc đã huấn luyện Tả Thường Phần một thân thủ nhanh nhẹn, cô đứng chắn ngay ở cửa văn phòng. “Tiểu thư, không có sự cho phép của tổng giám đốc, cô không thể tự tiện tiến vào,”

“Cô không biết tôi là ai sao?” Nghê Thiến Thiến hất cằm lên, dùng cái mũi nhìn người.

Tả Thường Phần không chút động đậy, vẫn chắc miệng nói như trước, “Bất luận cô là ai, muốn gặp tổng giám đốc đều..... A!”

Nghê Thiến Thiến một bụng đầy lửa giận, sớm không kiên nhẫn, thừa dịp Tả Thường Phần chưa chuẩn bị lấy khuỷu tay gạt đi sự ngăn cản của cô, nhanh chóng đẩy cửa ra sau, nào biết cửa cũng đang mở ra.

“Cãi nhau gì vậy” Lôi Ni Khả bị làm cho tâm phiền ý loạn, bực dọc mở cửa mắng chửi người, thoáng nhìn thấy bay đến nghênh đón không rõ là vật thể, trực giác chợt lóe lên

Nghê Thiến Thiến không kịp trở tay, hét lên một tiếng, cả người thẳng tắp ngã về phía đá cẩm thạch ánh sáng, chỉ cảm thấy đầy trời ánh sáng vàng lóe ra, một lúc lâu sau cũng không đứng dậy.

“Đây là chuyện gì?” Lôi Ni Khả hai tay khoanh trước ngực, không nhìn dáng vẻ thê thảm Nghê Thiến Thiến, không hờn giận yêu cầu nói rõ.

“Tiểu thư Nghê Thiến Thiến muốn xông vào văn phòng tổng giám đốc, tôi muốn ngăn cô ấy lại, không ngờ Nghê tiểu thư chẳng những không đếm xỉa tới, thậm chí còn ngã vào.....” Tả Thường Phần cung kính nói, khóe mắt nhìn bộ dạng thảm hại của Nghê Thiến Thiến, lửa giận trong lòng lập tức chuyển thành ý cười.

Nghê Thiến Thiến kêu lên tiếng ai ôi hừ hừ, Tả Thường Phần nghe thấy lông tơ dựng thẳng, cả người không được tự nhiên. Quá mạnh mẽ, ngã thảm như vậy mà còn có thể phát huy được sức quyến rũ?! Cô tuy rằng gặp qua không ít bạn gái tổng giám đốc, cũng không thể không bội phục Nghê Thiến Thiến.

Điều này làm cho huyết mạch phần nộ căng ra rên rỉ, Lôi Ni Khả không những lạnh lùng, không chịu được quá nhiều, không bình tĩnh nổi quả trách: “Câm miệng!”

Nghê Thiến Thiến như phụng thánh chỉ, lập tức câm như hến, nhưng khuôn mặt xinh tươi lộ rõ vẻ ủy khuất, ngay cả Tả Thường Phần cũng thâm kêu lợi hại.

Nhìn Lôi Ni Khả vẫn thờ ơ như cũ, Nghê Thiến Thiến lập tức thay đổi lễ lối, bám vào thân thể rắn chắc to lớn của hần cộ cọ xát xát, còn nũng nịu nói: “Ni Khả, anh xem xem, con nhỏ này chỉ là một thư kí quen thôi, người ta có ý tốt tới thăm anh là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ, bây giờ đều đã bị này con nhỏ xấu xí này làm hỏng hết chuyện tốt rồi. Thật sự là chán ghét, còn hại người ta ngã thành như vậy.....”

Cái gì vậy! Tả Thường Phần cảm giận bất bình, nhưng thấy tổng giám đốc từ đầu tới cuối đều là thờ ơ lạnh nhạt, cô dám dùng ba tháng tiền lương đánh cược, người tình “đương nhiệm” Nghê Thiến Thiến này sắp thẳng cấp thành “tiền nhiệm” rồi.

Nghê Thiến Thiến còn chưa nói xong, Lôi Ni Khả đã quay đầu nói với Thường Phần: “Thư kí Tả, nhớ nhắc nhở tôi tăng lương cho cô.”

“Cám ơn tổng giám đốc.” Tả Thường Phần đắc ý liếc mắt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nghê Thiến Thiến, nổi giận dữ biến mất, vui vẻ trở về làm việc của mình, còn thuận tay đóng cửa lại.

Lôi Ni Khả hất tay của Nghê Thiến Thiến ra một cách vô tình, con người đen lạnh lùng nhìn thẳng vào cô ta, “Tôi đã nói không cho cô đến công ty quấy rầy tôi rồi mà?”

Nghê Thiến Thiến bị nhìn đến mức ngưng bật, trong lòng sợ hãi, nói với giọng run rẩy: “Người ta đã hơn một tháng không gặp anh Người ta.....” Ánh mắt Lôi Ni Khả chợt lóe lên, cô ta sợ tới mức không dám nói thêm những lời vô nghĩa, gọng gàng dứt khoát nói : “Em có việc cần anh giúp đỡ.”

Giúp đỡ ? Cũng tốt, dù sao đã sớm chán ghét đối với cô ta rồi, coi như là lễ vật sắp chia tay, tốt lắm. Thực ra Lôi Ni Khả căn bản đã sớm quên Nghê Thiến Thiến này là nhân vật ghê gớm, bằng không đã sớm gọi ra ngoài để làm thủ tục chia tay, cũng không cần phải để cô ta chạy đến chuyện này , còn ngã ra bên mép cửa nữa.

“Chuyện gì?”

Về mặt Nghê Thiến Thiến nhanh chóng chuyển sang vui sướng, “Thật tốt quá, em liền.....” Xúc động lên nhiều, người lại tự động tuân theo, nhưng ánh mắt Lôi Ni Khả lạnh lẽo đảo qua, cô ta lập tức bị đông cứng, lại chuyển sang bộ dáng nhu thuận. “Em muốn hàng năm có một bộ phim ở công ty điện ảnh Kim Long ,nghe.....”

“Không thể được!” Hắn lạnh lùng bác bỏ ước vọng của cô ta, “Cô biết đóng phim phải chịu bao nhiêu khổ cực, chụp ảnh quảng cáo còn có thể nhờ dáng người, đóng phim ư? Đừng mơ mộng .”

Hắn khinh thường cô, diễn viên vốn không phải là nghề chính của cô ả. Cô ta cần cần môi, cùng những diễn viên thực lực thi đấu..... Coi như xong, cô ta thực ra cũng không có dũng khí.

“Kìa..... em đâu chỉ muốn quảng cáo mỹ phẩm? Em tin rằng có đủ vốn, chỉ là nhiều người cạnh tranh như vậy.....”

“Được.” Lôi Ni Khả thẳng thắn nhận lời, thuận tiện cấp chi phiếu cho cô. “Đây là lần cuối cùng, về sau không được đến làm phiền tôi nữa!”

“Em hiểu rồi.” Nghê Thiến Thiến nhận tiền chia tay, biết chính mình đã bị “cách chức”.

Bữa tiệc đính hôn của danh nhân trong giới thương nghiệp – Chu Tam Chỉ cùng cháu gái của ông chủ Tưởng Thanh Tùng, là một bữa tiệc xã giao lớn trong sáu tháng cuối năm. Chỉ thấy hội trường đâu đâu cũng là những nhân vật thương nhân nổi tiếng.

Lẫn giữa hàng vạn người là Lôi Ni Khả, dung mạo tuấn mỹ, dáng người cao to, lại tài trí hơn người, thật khó không hấp dẫn người chú ý.

Tối nay bạn gái của hắn cũng khiến cho người người chăm chú nhìn — Khâu Ngữ Tâm tĩnh lặng, nhàn nhã, tựa như một đoá bách hợp tao nhã, năm nay vừa mới hai mươi lăm, là thiên kim của chủ tịch tập đoàn Đức Khang, tính tính lại dịu dàng yếu điệu tình cảm, mới về Đài Loan liền làm bận lòng không ít các anh em công tử. Cũng bởi vậy hai người tham dự bữa tiệc này, lập tức làm dậy lên một trận phỏng đoán lớn.

Nhìn theo cô là những ánh mắt vừa ao ước vừa đố kỵ, điều đó chẳng những không thể khiến cho Khâu ngữ tâm lùi bước, ngược lại còn làm cô rất thỏa mãn, càng muốn chiếm lĩnh người đàn ông bên cạnh.

Ngoài người đẹp bên cạnh còn có rất nhiều đại mỹ nhân, Lôi Ni Khả dường như không để ý đến xung quanh, cẩn thận quan sát, hắn dường như đang tìm người, đôi mắt tinh nhuệ thỉnh thoảng đảo khắp mọi nơi, nhất là những góc sáng sủa, bụi hoa..... Phút chốc, hắn hai mắt sáng ngời, nguyên lai là nhìn thấy người bạn tốt Triệu Hoảng Văn. Nói với Khâu Ngữ Tâm vài câu, không nhìn ánh mắt ai oán của cô, hắn một mình đi về phía Triệu Hoảng Văn.

Triệu Hoảng Văn nhìn thấy hắn, vỗ vỗ vào vai, “Cậu bé ngoan, trốn đi đâu vậy, hại tôi tìm cả buổi, còn tưởng rằng cậu không có tới đây!”

“Tại sao chỉ thấy mình cậu, bạn gái của cậu đâu?”

“Tôi còn độc thân, lấy đâu ra bạn gái?”

Ánh mắt chợt lóe, Lôi Ni Khả cười nói: “Vẫn còn chờ ‘Băng tâm’ tan à? Đêm nay thu hoạch như thế nào? Cô ấy đâu?” Nói ra một tràng, chỉ có câu cuối cùng mới là trọng điểm.

“Coi như hết rồi, cô ấy nguyện ý làm bạn tốt với mình là mình cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Về phần làm cho tuyết tan được hay không, thì đó là việc không thể nào, mình hiểu rằng hiện tại mình đối với cô ấy chỉ là thường thức thôi.” Tuy nói như thế, nhưng..... “Vừa rồi đại khái mình đã định đi tìm, nhưng mình lại nghĩ cô ấy sẽ không đến đây. Thực ra trừ một số trường hợp quan trọng ra, cô ấy rất ít khi tham dự các bữa tiệc xã giao. Người ta vẫn còn là sinh viên nào có nhiều như vậy thời gian, ông Hà chắc cũng sợ cô ấy mệt.”

“Ha, phải vậy không?” Lôi Ni Khả có chút thất vọng, nhưng trải qua nhiều năm rèn luyện, hẳn đã sớm học được làm sao để giấu cảm xúc của chính mình đằng sau nụ cười mê người.

Triệu Hoàng Văn cũng không phát hiện được, rùn vai nói: “Vốn mình còn cho rằng điều kiện của cậu xứng với Trì Trì, sau ngẫm lại thì cảm thấy không ổn. Tên tiểu tử như cậu căn bản chỉ thích lưu luyến bụi hoa, mà Trì Trì cũng không phải là đối tượng có thể chơi đùa; Còn nữa, ông Hà đối với con gái bảo hộ nghiêm ngặt, không lấy một kẻ hở. Cậu chiến tích huy hoàng, ông Hà chắc chắn đã sớm đem cậu liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới, ngay cả muốn cũng không muốn được.”

Tuy rằng vẫn chưa có dự định gì, nhưng..... cự tuyệt lui tới nhà?! Lôi Ni Khả hừ một tiếng không phục.

“Mình biết cậu đối Trì Trì rất có ấn tượng tốt, đừng phủ nhận, chúng ta biết nhau đã nhiều năm như vậy năm, với hiểu biết của mình chỉ có chắc chắn. Mình đã khi nào thấy cậu trong những trường hợp thất thố đâu? Nhưng lúc thấy cậu nhìn Trì Trì, ánh mắt cậu tỏa sáng, giống như ánh mắt khi nhìn thấy con mồi, mình chỉ dùng đầu gối cũng sẽ nghĩ không sai. Thật ra cũng là ngoài ý muốn, cô gái xương cục này đã làm cậu hỏng não rồi. Trì Trì quả thực đúng là kỳ lạ, cô ấy càng không để ý tới cậu, càng không lấy lòng cậu, cậu ngược lại càng phải đi khiêu chiến, bùm bùm ý chí chinh phục cô ấy chứ.”

Triệu Hoàng Văn và Lôi Ni Khả quen biết nhau từ lúc hai người còn học đại học ở Mĩ, hẳn chắc chắn cũng biết ý tứ của những lời này. Huống chi Ni Khả đã từng có ý với Trì Trì, hẳn không phải là người mù, làm sao mà lại không thấy được?

“Ngẫm nghĩ lời tôi nói đi! Nếu cậu không có ý định gì, thì đừng nên động đến cô ấy, cố gắng đừng đi tán tỉnh cô ấy, điều này đều tốt cho mọi người.”

Tâm sự bị nhìn thấu cũng không khiến Ni Khả chột dạ, hừ một tiếng, nói kích động: “Đi, tôi giới thiệu cho cậu bạn gái tối nay của tôi.”

“Thôi quên đi, bạn gái của cậu tuy rằng đẹp mắt, đáng tiếc thấy nhiều rồi, mình sớm không còn cảm giác.” Triệu Hoàng Văn không có hứng thú lắc đầu, có chút xúc động nói: “Nhìn thấy bạn gái bên cạnh cậu, sẽ chỉ làm tôi đối với nữ giới càng thất vọng mà thôi.”

“Lần này tốt hơn nhiều, người ta là thiên kim tập đoàn Đức Khang, đẹp cả trong lẫn ngoài, hơn nữa chẳng phải cậu thích ngoại hình à.” Lôi Ni Khả vẫn mặc kệ, lôi kéo hắn đi.

“Cha!” tiếng kêu to thanh thúy mềm mại vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của Hà Định phong cùng vị khách.

Hà Định Phong cười cười xin lỗi với người khách, vẻ mặt bất đắc dĩ không giấu được, đầu đón cùng luyến tiếc đứng dậy, từ phía cửa mở rộng một bóng hình nhìn như bướm trắng bổ nhào về phía ông, khiến ông ngồi trở lại vào sô pha.

Ôm con gái vào trong lòng, Hà Định Phong thốt lên: “Ai, nhẹ một chút, đau nha!”

Trì Trì ngồi ở trên đùi Hà Định Phong, nghi ngờ hỏi, “Cha làm sao vậy?” nàng thường hay đùa chơi mà, vì sao hôm nay cha lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Nàng kinh hoảng thất sắc xoa ngực cha mình, “Thực xin lỗi, Trì Trì không biết..... phù phù, vỗ vỗ sẽ không đau đâu.” Nàng nhìn cha mình bằng dáng vẻ đáng thương, với hàng nước mắt rờn rờn.

Dùng loại ánh mắt này nhìn người thép, thép cũng phải tan, huống chi là Hà Định Phong đã sớm không có sức chống cự đối với con gái.

“Trì Trì ngoan, đừng khóc, không cha sẽ đau lòng. Ngoan, không có việc gì, cha không đau một chút nào, con đừng khóc hại mắt.”

Chỉ thấy Hà Định Phong tay chân luống cuống, hận không thể giống kẻ cắp, giờ phút này ông chỉ là một người “Hiếu nữ –” người cha của đứa con gái hiếu thảo, hoàn toàn không còn phong phạm một đại lão trong giới buôn bán, hồn nhiên quên mất vị khách phía bên kia, mà người khách cũng không lên tiếng, lẳng lặng nhìn.

“Thật sự không đau ?” Hà Trì Trì ngược đôi mắt trong suốt ngập nước lên dịu dàng xem xét cha mình.

“Đương nhiên, cha lừa con làm cái gì?” Hà Định Phong điểm nhẹ vào trán của nàng, nhìn vào mắt nàng. “Nhìn mặt cha xem, có chút nào đau đớn hay không thoải mái không?”

Hà Trì Trì ngẩng lên nhìn cha mình, không khí hoà thuận bao trùm hai cha con, không thể che giấu.

Vị khách nhếch môi cười trong phút chốc, không đọc được cảm xúc, nhưng ánh mắt hình như có chút âm đạm thâm trầm .

“Ừm Không có ạ!” Hà Trì Trì gật gật đầu, lại vui vẻ đứng lên. Nàng rúc vào trong lòng cha mình, cực kỳ giống con mèo nhỏ ăn uống no đủ, đáng yêu cực kì. “Cha tốt nhất , Trì Trì muốn cả đời ở với cha.”

“Cha nuôi con cả đời không có vấn đề gì , nhưng là..... Cha nói Trì Trì.....” Ông bốn cọt nói: “Dáng người của con hình như cần..... A, làm cải tiến nho nhỏ.”

Hà Trì Trì đột nhiên nhảy dựng lên, giống con mèo nhỏ bị người ta giẫm phải đuôi, giận dữ nói: “Ông bố xấu xa, dáng người của con làm sao mà không tốt? Người ta có thì con cũng có, muốn cải thiện cái gì?” Hai tay nàng chống nạnh, bộ dạng chất vấn.

“Cha nói dáng người con không tốt khi nào?” Hà Định Phong kêu oan với vẻ mặt vô tội.

“Cha vừa.....”

“Đó là bởi vì con vừa bỏ nhào tới ta, cả người đều là xương cốt, không có thịt gì cả, đụng cha suýt chút nữa không thể thở được. Cha muốn con ăn nhiều cơm hơn, không kiêng ăn, con kén ăn đến nỗi ngay cả trình độ khách sạn năm sao cũng đều lắc đầu nói con khó hầu hạ.”

Hà Trì Trì công nhận mình quả thực kén ăn, không thích ăn gì, thay đổi không biết bao nhiêu phương pháp chế biến thức ăn, nàng vẫn chứng nào tật ấy; đồ ăn không hợp khẩu vị, không dám nuốt. Tật xấu của chính mình, nàng đương nhiên hiểu rất rõ, nhưng.....

“Điều này cũng không thể trách mỗi mình con, cha cũng có sai nha! Con nhiều lắm chỉ có một nửa trách nhiệm.”

“Cha?”

“Đúng, chính là cha! Rõ ràng nói con kén ăn, cha cũng không giống thế sao? Con là di truyền từ cha, cộng thêm phát huy truyền thống mà thôi. Nếu bàn về khuyết điểm, con chỉ sai ở cái phần phát huy truyền thống kia thôi.”

Hà Định Phong không còn cách nào khác đành phải nhận lỗi về mình, “Đúng đúng đúng, là cha sai. Nhưng Trì Trì à, cha không thể kính nhờ con ngoan ngoãn ăn cơm được hay sao? Đừng thừa dịp cha không ở nhà mà lại không ăn, nếu không người ngoài thấy được, nói không chừng sẽ cho rằng Hà thị chúng ta kinh doanh không tốt, nếu không vì sao Hà tiểu thư luôn luôn thiếu dinh dưỡng, dáng vẻ giống như gió thổi là đổ? Con sẽ làm người khác nghĩ công ty chúng ta gặp phải khủng hoảng.”

“Cũng được, công ty phá sản là tốt nhất! Như vậy cha còn có thời gian chơi với con, con càng vui mừng mà.”

Hà Định Phong nghe nói vậy, cũng chỉ lắc đầu.

Hà Trì Trì vô tình đùa bốn chùm hoa trên tay, vô cùng đặc ý hỏi: “Cha, cha xem hoa lan bướm bướm này có đẹp hay không?”

Hà Định Phong quan sát một lát, “Không tồi, dáng hoa nguyên vẹn, màu sắc tươi đẹp. Ồ, con hái hai chùm hoa này để làm gì? Cắm vào bình sao?”

Hà Trì Trì cười nói, “Không phải vậy đâu! Cái này con chuẩn bị làm cơm.....”

Hà Định Phong kinh hãi kêu lên: “Làm cơm?”

“Đúng vậy.” Hà Trì Trì bưng bưng hăng hái nói: “Trên báo có giới thiệu hoa có thể làm thức ăn không phải sao? Chính là lấy hoa tươi làm, thực mới mẻ đúng không? Lấy đủ loại kiểu dáng hoa tươi rán nấu xào chiên, nhất định là chơi rất vui, cho nên con nghĩ.....”

“Con không được phép!” Hà Định Phong lập tức đem hoa đưa cho một người giúp việc, nghiêm túc dạy dỗ con gái: “Con có rảnh hãy đánh đàn, vẽ tranh, viết thư pháp, hoặc trồng đủ loại hoa cỏ cây cối, biến mình đầy bần cũng không sao. Cái chính là không cho con vào phòng bếp đi nghịch lửa nghịch dao. Cha con cũng đã có tuổi rồi, trái tim yếu ớt không chịu nổi giày vò, con hãy an phận một chút.”

“Cái gì chứ, người ta cùng lắm là trẻ người non dạ đã phạm vào sai lầm nho nhỏ, cha vẫn còn nhớ đến tận bây giờ, thật sự không để cho con chút mặt mũi, con muốn kháng nghị!” Hà Trì Trì làm nũng trên ngực cha mình vì không được chấp thuận.

“Kháng nghị không có hiệu quả! Sai lầm nho nhỏ của con đã thiêu hủy nửa phòng bếp, vẫn còn để lại sẹo trên mình, ta quả thật không dám tưởng tượng sai lầm lớn hơn một chút thì là cái gì.” Nỗi khiếp sợ của ông vẫn còn tồn tại, lúc trước nếu không phải vì bị lừa dối, ông đã không biết tìm mình có vấn đề.

“Con.....” Nàng còn muốn cãi lại, Hà Định Phong lại giống như đột nhiên nhớ ra điều gì, quay lại với vị khách lúc này, cười áy náy, “Thực xin lỗi, Ni Khả, đã làm cậu chê cười khi phải nhìn lâu như vậy.”

“Ni Khả!” Hà Trì Trì lơ mơ ý thức, thoáng chốc bắt gặp ánh mắt của Lôi Ni Khả, giống như bị xối lên cả một thùng nước đá, hoàn toàn thanh tỉnh. “Đại sắc lang, người tới đây làm..... Có việc sao?” Nàng thốt lên lời chất vấn, nhướn mày với hấn ta trong nháy mắt, rồi vẻ cứng rắn nhanh chóng chuyển sang giọng điệu ôn hòa.

Lôi Ni Khả cười thầm. Xem ra, hấn vẫn có chút ảnh hưởng đối với nàng.

Đại sắc lang?! Đứa nhỏ này.....Có thù hằn với hấn ta rồi! Hà Định Phong không đồng ý lắc đầu.

“Trì Trì, người tới là khách, Ni Khả đến thăm hỏi, cùng cha thảo luận một ít chuyện thương trường, không thể thất lễ.

“Một khoảng thời gian không gặp, hôm nay xem ra tinh thần của Trì Trì tiểu thư rất phấn chấn, so với lần trước còn đẹp đến chói mắt hơn.” Lôi Ni Khả cười chế nhạo nói.

Hà Trì Trì không cảm nhận được thành ý của hấn, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“A..... Cảm ơn, khí sắc của anh cũng không tệ.” Nàng biết mình có chút thất lễ, xấu hổ đỏ mặt.

Lúc này, quần gia đi đến chỗ Hà Định Phong nói nhỏ vài câu, Hà Định Phong gật gù đầu, trầm ngâm vài giây, nói với vẻ xin lỗi: “Thực xin lỗi, Ni Khả, tôi hiện tại có chút việc cần xử lý, tạm thời không thể tiếp cậu. A..... Hay là như vậy đi, để cho Trì Trì đưa cậu đến vườn hoa một lúc được không? Vườn hoa nhà chúng tôi chính là do con gái bảo bố tự mình thiết kế, mặc dù không dám so sánh với các tác phẩm của những nhà chuyên môn đẳng cấp, nhưng là sự pha trộn của nhiều phong cách đặc sắc, đáng đến chơi một chuyến.” Ông âm thầm dùng ánh mắt khẩn cầu với con gái đang trừng mắt nhìn mình.

Cặp mắt đen của Lôi Ni Khả trong phút chốc bỗng sáng ngời, đứng dậy cười nói: “Chúng ta nói chuyện cũng không có gì bất đồng, ông Hà có việc thì cứ đi đi. Được xem vườn hoa tiểu thư Trì Trì tự tay thiết kế, là vinh hạnh của cháu!”

Hà Trì Trì âm thầm trừng mắt nhìn cha mình một cái, mới nói: “Lôi tiên sinh mời.”

Đối mặt với người ngoài, Hà Trì Trì vô cùng bình tĩnh lạnh nhạt, luôn dùng vẻ mặt lạnh lùng, đối Lôi Ni Khả cũng như thế. Chỉ là tên này quá xảo quyệt và giảo hoạt, sẽ dùng mọi thủ đoạn để trêu chọc nàng, làm nàng mất đi vẻ mặt bình tĩnh, thường khiến nàng dậm chân tức giận.

Còn bộ dáng hấn vừa ưu nhân vừa thông dong giống như con sư tử đã ăn no chán chê, thú vị đùa giỡn con thỏ nhỏ để giải buồn, thường thức con thỏ nhỏ phần nộ, kinh hoàng mà đành chịu không biết làm sao.

Hà Trì Trì chán ghét phải làm con thỏ trắng vô dụng. Mà nói cũng lạ, nàng biết rõ hấn sẽ không làm mình thương tổn, nhưng mỗi khi nàng đối mặt với hấn, trực giác lại luôn cảm thấy nguy hiểm cùng bất an.

Nhìn theo bóng dáng Hà Định Phong đi vào thư phòng, Lôi Ni Khả mới quay người lại, bắt gặp Hà Trì Trì đang vừa nhíu mày vừa lắc đầu, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn bỗng nhiên trầm lại, bàn tay to nắm lấy cái cằm duyên dáng của nàng, nhìn trừng trừng vào đôi mắt đang kinh hãi, tiếng nói hung dữ vang lên: “Hôm nay tôi làm người vô hình như thế đủ rồi, em dám không để ý đến sự tồn tại của tôi, thì cứ thử xem!”

Hắn dọa nàng sợ tới mức kinh hoàng thất sắc, lắp bắp nói: “Người..... Ta.....”

“Hừ! Còn biết sợ?” Sau đó hắn ôm lấy cái lưng mảnh khảnh của Hà Trì Trì đi ra ngoài, động tác giơ tay nhắc chân đúng là tự cao tự đại hết thuốc chữa, “Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không làm tổn thương em, yên tâm đi!”

Hà Trì Trì bị Lôi Ni Khả kéo đi, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, cố hất cánh tay mạnh mẽ ở trên lưng mình ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lôi Ni Khả, trách mắng: “Đồ điên cuồng kiêu ngạo không biết xấu hổ, ai sợ người chứ? Người nghĩ mình là ai, ở nhà của ta mà dám nói “Không cho phép” với ta à? Có quỷ mới để ý đến người!” Hừ một tiếng, nàng quay đầu bước đi, sớm đã quên lời dặn của cha mình.

“Chết tiệt!”

Nàng quên rằng, Lôi Ni Khả sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình. Còn chưa kịp kêu lên một tiếng sợ hãi, nàng đã bị kéo vào một góc vườn hoa.

Dùng sức giữ lấy cằm của Hà Trì Trì, không chút thương tiếc nhìn nước mắt đang rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn, Lôi Ni Khả vẽ mặt phẫn nộ, “Tôi vừa mới cảnh cáo em, không – được – coi – thường – tôi, em có nghe lọt không?”

Không có thói quen bị ra lệnh, Hà Trì Trì căn bản không nghe được hắn nói cái gì, giấy dựa phẫn nộ, giống như một con vật bị thương, một lòng thầm nghĩ phản kích, thầm muốn thoát khỏi sự nắm giữ của tên thợ săn.

“Buông, người buông ra..... Cha, ơi.....” Nàng mới mở miệng kêu lên thì cái miệng nhỏ nhắn lập tức bị bịt lấy.

“Không cho giấy dựa nữa, em không nghe lời, tôi sẽ không buông em cô ra, kêu cứu cũng vô dụng!” Nàng càng giấy dựa chống cự, lại càng làm cho Lôi Ni Khả tức giận, hai tay siết chặt thân mình mảnh khảnh của nàng vào người hắn.

Hà Trì Trì không để ý tới lời hắn nói, giống như phát điên, cánh tay nhỏ bé cố gắng đẩy hắn ra, nhưng cơ thể sắt đá của Lôi Ni Khả vốn luôn được tập luyện cẩn thận, nên mặc cho nàng giấy dựa như thế nào, hắn hình như đều không có cảm giác.

Nắc lên một tiếng, Hà Trì Trì bắt mẫn tử thân: “Không muốn, không muốn, anh là đồ khốn khiếp, tôi không muốn để ý đến anh, cha, cha ở nơi nào? Ô ô..... Đồ khốn đó bắt nạt con, cha mau tới đi.....”

“Hừ, đừng kêu lên, em..... không cần giấy dựa nữa, sẽ bị thương đó!” Lôi Ni Khả nóng nảy, hắn không nghĩ tới đóa hoa nhỏ bé xinh đẹp này lại có cá tính quật cường, phản ứng lại kịch liệt như vậy.

Khuôn mặt nàng đỏ lên vì khóc, nhưng lại lay động lòng hắn, ngực hắn có chút đau đớn, vừa sợ nàng bị thương lại vừa không dám buông tay.

Hắn căn bản chỉ muốn cùng nàng hòa hảo, nhưng lại không biết tại sao, mỗi lần gặp nàng, cảm xúc của hắn không dễ dàng kiềm chế được.

Hắn biết, hiện tại nhất định Trì Trì rất ghét hắn, chỉ cần hắn buông lỏng tay, cam đoan là nàng sẽ chạy ngay về hướng sào huyệt an toàn nhất của mình — trong lòng Hà Định Phong.

Nếu là như vậy, hắn đời này thực không còn khả năng được gặp lại nàng. Nghĩ đến điều đó, trong lòng hắn càng đau đớn hơn, hắn thực sự không thể chịu được.

Hắn lo lắng ngăn chặn tay chân nàng, dịu dàng nói an ủi, trấn an nàng: “Trì Trì ngoan, đừng khóc được không? Anh không phải cố ý đâu, anh thật sự không muốn làm tổn thương em, đừng từ chối nữa, ngoan, nghe lời!”

Thể lực của Hà Trì Trì đương nhiên kém hơn so với Lôi Ni Khả, mới giãy dựa một chút mà dường như đã làm tiêu mất hơn phân nửa sức lực của nàng. Cuối cùng, nàng cũng đành buông xuôi, hai tay vòng qua người hắn, đầu vô lực tựa vào vai hắn, tiếng khóc nghẹn ngào nức nở.

Cảm nhận được nàng đã khuất phục, Lôi Ni Khả lặng lẽ thả nàng ra, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, giúp nàng thở dễ dàng, tiếng nói trầm thấp vờn nhẹ qua tai nàng: “Thực xin lỗi, Trì Trì, anh không cố ý chọc giận em. Chỉ là anh không chịu nổi sự lãnh đạm và coi thường của em, em không phải nói chúng ta là bạn bè sao? Bạn bè sẽ không làm như không thấy đối phương, cho nên..... Anh biết anh sai, tha thứ cho anh lần này được không?” Miệng hắn xin khoan dung, vẻ mặt hoảng hốt, hoàn toàn không giống bộ dạng tự kiêu tự đại ngày thường.

Hà Trì Trì thân mình nghẹn ngào mà run rẩy, Lôi Ni Khả vừa vỗ về vừa an ủi, sau một lúc lâu, nàng đẩy hắn ra một cái, chỉ vào hắn mặt chỉ trích: “Anh, anh là đồ khốn khiếp Chỉ biết bắt nạt người khác..... Dã man lại thô lỗ, tôi không bao giờ cùng anh nói chuyện nữa..... Anh nắm tay tôi đau quá..... Khốn khiếp, ác ma, quỷ quái.....” Một giọt nước mắt trong suốt giống như hạt trân châu, lăn dài xuống khuôn mặt ửng hồng.

“Đúng đúng, là anh sai, anh là đại ác ma, nhưng mà anh thật sự không cố ý. Trì Trì, em thông minh như vậy, lại thiện lương như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho anh, đúng không?” Lôi Ni Khả đau đớn luyến tiếc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn vừa oan ức lại vừa đáng thương của nàng, vừa muốn hung hăng hôn nàng, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ sẽ lại làm nàng sợ.

Tiếng khóc dần dần nhỏ đi, cuối cùng cũng ngừng hẳn. Hà Trì Trì hoài nghi xem xét hắn, cảm thấy lời hắn thực sự thành ý, mới bĩu môi nói: “Anh cam đoan là không hề cố ý?”

Lôi Ni Khả lau nước mắt cho nàng, thở dài, nhắc tay thề: “Cam đoan!”

Nàng cúi đầu nghĩ, lại đánh giá hắn vài lần, mới bằng lòng gật đầu, “Được rồi, nếu không tha thứ cho anh, anh nhất định sẽ nói tôi keo kiệt.”

Chưa hết. “Em đừng nói gì với ông Hà nhé?”

Thì ra..... Hà Trì Trì ngẩng mặt lên, “Tôi không cho rằng anh sợ cha tôi lột da đâu, hóa ra vẫn sợ!”

Lột da? Da của tổng giám đốc tập đoàn Vạn tông có thể tùy tiện lột ra sao? Loại đe dọa này chỉ có tác dụng với đứa con nít, hắn trưởng thành lâu rồi, làm sao có thể bị dọa được chứ.

Hắn vừa nhớ ra, làm phép khích tướng: “Nhóc con vẫn là nhóc con, ngay cả một chút việc nhỏ xíu cũng phải khóc lóc kể với cha mình.”

Hà Trì Trì quả nhiên mắc mưu, không cam lòng lập tức cãi lại: “Ai muốn đi mách chứ! Là anh tự mình chột dạ, tôi không nhỏ nhen như vậy đâu, hừ!”

Bộ dáng khóc lóc thê thảm vừa rồi, khiến nàng cảm thấy xấu hổ muôn phần, hận thời gian không thể quay lại hoặc khiến chính mình quên đi, đánh chết cũng không muốn thừa nhận.

Hừ hừ, bây giờ nàng mới phát hiện ra chính mình vẫn còn dựa đầu vào ngực đại ma đầu, vội vàng ba chân bốn cẳng tránh khỏi sự vuốt ve của hắn, lui lại một bước dài, nhíu mày trừng mắt, “Chưa từng nghe qua nam nữ thụ thụ bất thân sao, người Mĩ kia! Cảnh cáo anh, đừng quẩn quít lấy tôi, tránh xa ra một chút!”

“Không cho em gọi anh là người Mĩ! Nhà họ Lôi chúng tôi mặc dù di cư đi Mĩ, nhưng vẫn cực kỳ coi trọng văn hóa cổ hữu của Trung Quốc, em xưng hô như vậy với anh là coi thường anh, rất không công bằng.” Nhìn khuỷu tay trống rỗng, Lôi Ni Khả cảm thấy mất mát, hắn ngẩng đầu hờn giận nhìn nàng, “Em không phải đã tha thứ cho anh rồi sao? Vì sao.....”

“Tôi tha thứ cho sự vô lễ của anh, nhưng không nói anh có thể ôm ấp tôi. Tôi biết anh nói chúng ta là bạn bè đúng không? Nói cho anh hay, nơi này là Đài Loan, bạn bè sẽ không ôm ấp nhau đâu.” Lôi Ni Khả nhíu mày, vẻ mặt không bằng lòng, nhìn nàng đang âm thầm đắc ý, cuồng tình dục, thật tức chết mà!

“Chúng ta khẳng định là không hợp nhau, nếu không mỗi lần gặp mặt sẽ không cãi nhau tui bụi, làm cho tâm tình mọi người cũng không tốt. Như vậy cũng được, để duy trì lễ phép cơ bản và hòa khí, tôi mang anh

đi thăm vườn hoa, nhưng mà anh với tôi phải duy trì khoảng cách một mét trở lên.” Nàng biểu tình không thương lượng, bướng bỉnh và kiêu ngạo chờ đợi hấn phản ứng.

Lửa giận trong lòng Lôi Ni Khả lại bốc lên, nhưng Hấn quyết định làm như không nghe thấy, không đáng bận tâm, đỡ phải lại cãi nhau không dứt, không lại lãng phí thời gian tốt đẹp hiếm có này.

“Tên!”

“A?” Nàng ngơ ngác nhìn hấn, vẻ mặt không hiểu tại sao.

“Gặp mặt nhau đến bây giờ, em gọi anh bằng một đồng tên hiệu, cũng chưa từng gọi qua tên của anh, anh hoài nghi em căn bản không biết anh vốn tên là gì.”

Hai chữ tên hiệu này hấn đặc biệt coi trọng, hấn giống như đang kháng nghị điều gì. Vốn bại hoại, ác ma, quỷ kiêu ngạo, đều không phải là từ tốt đẹp gì, Lôi Ni Khả cũng biết sau lưng hấn có khối người nói như vậy, nhưng dám đối mặt xưng hô, chỉ sợ có mỗi mình nàng.

Hà Trì Trì hơi chột dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi đỏ lên, da thịt trắng nõn nà giống như được trát phấn, vô cùng mê người.

“A, tôi, tôi đương nhiên là biết tên của anh, có gì phải hoài nghi, anh thật là kỳ quái, nhầm chán!”

“Vậy em nói xem, anh tên là gì?” Lôi Ni Khả tươi cười tà ác, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng.

“Anh tên Ni..... Khụ khụ, Ni Khả!” Hà Trì Trì bị hấn nhìn trừng trừng như vậy cả người không được tự nhiên, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

“Cái gì? Chưa nghe rõ.” Hấn vẫn chưa hài lòng. Chẳng qua muốn được thưởng thức cái tên chính mình được gọi ra bằng từ cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng ngọt ngào nhỏ gọi cảm bộ dáng, nhìn bộ dáng qua loa đại khái của nàng, thực sẽ khiến cho nàng tức chết!

“Ni Khả!” Đáng ghét, hấn dám bày ra bộ mặt “Em thật ngốc”

“Nhẹ một chút.” Hấn ngoáy ngoáy cái lỗ tai bị chấn động của mình, “Kêu lớn như vậy làm cái gì, muốn cãi nhau với anh sao?”

“Ni Khả.” Nàng chịu đựng, hạ thấp âm điệu, ôn nhu gọi.

Tâm can hấn nhảy dựng lên mạnh mẽ, hấn rất thích tiếng nàng gọi hấn, giống như có một dòng nước ấm áp chảy qua toàn thân, giọng nói nam tính say mê lại yêu cầu: “tiếng nhỏ quá.”

“Ni Khả!” Thực bắt bẻ nhau mà! Nàng kiềm chế sự kích động của hấn.

“Lại một lần nữa.”

Ngư ngốc! Hà Trì Trì bộ dạng méo máo không thềm để ý tới hấn.

“Trì Trì?” Hấn kéo dài âm cuối có ý hăm dọa.

Hà Trì Trì nhẩn nhặn, rốt cục nhẩn không được kêu lên: “Ni Khả, Ni Khả, Ni Khả.....” Không biết kêu bao nhiêu lần, đến khi sắp nản lòng, nàng mới thở gấp, vừa thẹn vừa giận nói: “Anh có phiền không? Rốt cuộc còn muốn đi thăm vườn hoa hay không? Nếu không thì nói một tiếng, chúng ta trở về phòng khách nghỉ ngơi và quên đi.”

Lôi Ni Khả ý cười trên miệng, đã có chuyển biến tốt, hấn quyết định tạm thời hoãn binh. “Muốn á, anh đương nhiên muốn đi xem kiệt tác tử mĩ của Trì Trì tiểu thư.”

Về đại sảnh làm gì? Hôm nay đến nhà họ Hà chủ yếu cũng không phải là muốn thảo luận công việc; trêu chọc băng tâm giai nhân, làm rõ tình cảm tương tư mới là mục đích chân chính của hấn. Cùng tiểu mỹ nhân ở cùng một chỗ, bất luận làm gì đều hơn là về đại sảnh cùng đám người hầu trừng mắt to nhỏ!

“Vậy đi nha.” Hà Trì Trì nhìn hấn đang ngơ ngác cười, đầu tiên là nhú mày lại dậm chân, dứt khoát lôi kéo tay hấn đi về phía vườn hoa, không muốn lãng phí thời gian nói nhiều.

Nắm chặt trong lòng bàn tay bàn tay nhỏ bé mềm mại, Lôi Ni Khả càng vui vẻ hơn.

4. Chương 4

“Em thiết kế bố trí sân vườn thật đẹp!”

“Cũng tạm tạm thôi! Thực ra bản vẽ thiết kế sân vườn này là do em nhất thời nổi hứng nghĩ ra, ba em cảm thấy cũng được nên cho người khởi công, sau một thời gian chỉnh sửa cuối cùng thì trở nên như vậy.”

“Anh xem!” Nàng chỉ vào một ngọn giả sơn kiểu Nhật, những khối núi nhỏ xếp dựa vào nhau, những dòng nước suối nhỏ chảy qua đi vào guồng nước làm bằng ống trúc nhỏ dài mà xanh biếc, rồi chạy xuống hồ cá chép ba màu lông lảnh. “Lúc trước em thấy ở trong sách thiết kế sân vườn kiểu Nhật này rất đẹp nên muốn làm một cái giống như thế, anh thấy sao? Cũng không tệ phải không?”

Tiếng nước chảy hòa đập vào trúc thật du dương, chẳng những không làm ồn mà ngược lại như thêm vào một chút tĩnh mặc.

Lôi Ni Khả khen ngợi gật đầu, “Thích Nhật Bản à? Tháng sau tôi sẽ đến Nhật Bản họp, nếu em có hứng thú tôi có thể làm hướng dẫn du lịch cho em. Ở Nhật Bản tôi có mấy người bạn, thiết kế sân vườn nhà họ đều là do những kiến trúc sư nổi tiếng đảm trách, tính thẩm mỹ rất cao, không thiếu những tạp chí chuyên nghiệp muốn phỏng vấn họ mà không được đó! Thế nào có hứng thú không?”

“Thật không?” Đôi mắt xinh đẹp của Hà Trì Trì lóe sáng nhưng lập tức cảnh giác do dự liếc mắt nhìn hẩn một cái, dứt khoát lắc đầu, “Anh đi họp chứ không phải đi chơi, em không muốn quấy rầy anh, nhưng rất cảm ơn ý tốt của anh. Ba em đã hứa chờ việc công ty rảnh rồi, Ba sẽ dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới. Huống chi hè năm nay em sẽ sang Úc khoảng một tháng, làm người thì không nên tham quá.” Nói tới đây, nàng cười thật tươi.

“Đi du lịch thế giới cần rất nhiều thời gian, công việc của Hà Thị nhiều như vậy, Bác Hà làm gì mà có thời gian rảnh?” Đột nhiên hẩn cảm thấy nụ cười của nàng như ánh mặt trời sáng lạn, thật chói mắt vô cùng.

“Nhanh thôi, ba nói trẻ lắm là hai năm nữa, ba có thể về hưu. Ba hiểu em nhất, chưa bao giờ gạt em.”

Dẫn con gái đi du lịch thế giới? Bác Hà quả thật là người ba tốt.

“Ai da, đừng nói chuyện đó nữa, ba muốn em dẫn anh đi chung quanh một vòng, chúng ta không nên nói chuyện phiếm.” Hà Trì Trì dẫn Lôi Ni Khả tiếp tục đi.

Hà Trì Trì thông minh hiểu học, nàng vốn không thích tụ tập nhiều chuyện lại càng không thích đi nơi này nơi nọ một mình nên thời gian rảnh khá nhiều. Hà Định Phong lại càng không tiếc tiền mời thầy về dạy nàng, đối với những thành quả học tập của nàng Hà Định Phong cũng đều rất thích thú và ca ngợi.

Nhưng Trì Trì học tập là vì hứng thú đương nhiên sẽ không hết lòng, bởi thế thường khi có chút thành tích, hứng thú của nàng lại chuyển qua cái khác không nghĩ đến việc nâng cao trình độ, dù sao nàng cũng là con gái nên cả hai đều không để ý.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không khí có vẻ thật hòa hợp. Tay Lôi Ni Khả không biết tự khi nào đã đặt lên vai của nàng, tựa hồ thực hứng thú lắng nghe nàng kể từng lịch sử hình thành của từng thiết kế nhưng đôi mắt đen thâm trầm của hẩn nhìn chăm chú vào khuôn mặt tỏa sáng của nàng không chịu rời đi dù nửa giây.

Hà Trì Trì thật tình chấp hành nhiệm vụ của ba, vô cùng chăm chú kể lại niềm say mê của mình. Nhưng trong ánh nhìn chăm chăm của Lôi Ni Khả nàng đột nhiên phát hiện được điều gì, giã khỏi tay hẩn, kích động chạy đi.

Lôi Ni Khả giương mắt nhìn, miệng thốt lên một tiếng “Đáng chết”, bình tĩnh cất bước đuổi theo.

“Gia Hào!” Nghe tiếng Hà Trì Trì gọi to. Một chàng trai cường tráng trẻ tuổi xoay người lại, khuôn mặt tuấn tú bị đen sạm do nắng lộ ra vẻ vui mừng tươi cười. Hẩn là con trai của bác Chung làm vườn, vừa tốt nghiệp khoa luật năm trước.

“Chào tiểu... thư.... Tôi không... biết cô ở trong vườn...” Trước mặt Hà Trì Trì, khả năng nói chuyện của Chung Gia Hào liên tục bị ăn đỉnh ốc.

“Đương nhiên rồi, hoa viên lớn như vậy nếu không có ý đi tìm thì cũng không biết bên trong có người. À, không phải anh đang tham gia quân ngũ sao?”

Trong đôi mắt của Chung Gia Hào trẻ tuổi tràn đầy vẻ ái mộ, Hà Trì Trì lại không hề có cảm giác làm cho hắn thống khổ rất nhiều nhưng trong thâm sâu lại an tâm. Hắn biết mình không xứng với tiểu thư, chỉ cần có thể thấy nàng nhiều hơn một chút, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn.

“Tôi.. tôi vừa được nghỉ phép, cho nên... về đây chăm sóc cây cỏ cho ba tôi nghỉ ngơi một chút.”

Thật sự là có hiểu à! Lôi Ni Khả xùy một tiếng, tuy Chung Gia Hào cực lực che dấu tâm tư của mình nhưng vẫn tránh không khỏi đôi mắt lợi hại của Lôi Ni Khả.

“Trì Trì, có việc này anh cực kỳ phản đối,” Lôi Ni Khả cố ý đi chậm lại, hờn giận nói: “Em làm hướng dẫn thật là không có trách nhiệm, ai lại bỏ khách của mình chạy trước.”

Giọng Lôi Ni Khả lộ ra vẻ thân mật làm cho Chung Gia Hào hoàn hồn chú ý, nhưng Lôi Ni Khả tuyệt nhiên không để ý đôi mắt đen đang xem xét mục tiêu của hắn.

Hà Trì Trì đáng yêu lè lưỡi biết Lôi Ni Khả ghét nhất bị bỏ qua nên chạy đến lôi kéo hắn nhẹ giọng xin. “Em nhìn thấy người quen thôi, không phải có ý định bỏ rơi anh, anh đừng giận có được không?” Đôi mắt đẹp đáng thương nhìn hắn, đánh chết cũng không thừa nhận là nàng sợ hắn.

Lôi Ni Khả đột nhiên như bị điểm trúng huyệt, sắc mặt giống như đang say tình, nở nụ cười có lúm đồng tiền, gõ nhẹ mũi của nàng. “Lần này cho qua, lần sau không được tái phạm, hiểu không?”

Hà Trì Trì không hiểu vì sao cảm thấy vui vẻ, ngay cả giọng nói tự đại của hắn cũng không cảm thấy chói tai. Nàng vui vẻ gật đầu, giới thiệu hai người với nhau.

Sau khi Chung Gia Hào biết thân phận của Lôi Ni Khả, mắt hưng phấn tỏa sáng, không biết phải làm sao. Hắn học pháp luật, đối với tin tức kinh tế tài chính đương nhiên rất chú ý, hơn nữa những doanh nhân cấp thế giới như Lôi Ni Khả muốn không biết quả thực là điều khó khăn. So với Gia Hào tay chân luống cuống thì Lôi Ni Khả có vẻ bình tĩnh hơn.

Hà Trì Trì nhìn thấy phản ứng của Chung Gia Hào, thật sự hoài nghi Lôi Ni Khả thật sự là giỏi như vậy sao? Sau khi tạm biệt Chung Gia Hào, nàng không nhịn được hỏi: “Ê, anh có phải thật sự là rất nổi tiếng, rất ưu tú?”

“Ê!” Hà Trì Trì kéo kéo thắt lưng Lôi Ni Khả, “Anh nghe không?”

“Em cứ ê ê, ai biết em đang hỏi ai?” Lôi Ni Khả không khách khí trả lời.

“Ni Khả...” Hà Trì Trì trừng mắt nhìn hắn.

“Bình thường thôi, anh là người quân tử khiêm nhường, tuy biết rõ đó là sự thật nhưng không tiện nói ra mình nổi tiếng, giỏi giang bao nhiêu?” Hắn cười hi hi nhìn nàng ra vẻ buồn nôn, cho dù biết nàng đang giễu cợt hắn nhưng hắn thích dáng vẻ xinh đẹp này của nàng. “Anh là người như thế nào, bác Hà chưa nói sao?” Hắn không tin bác Hà không dạy bảo con gái tránh xa “tình thánh” là hắn một chút.

Sau một lúc yên lặng, nàng miễn cưỡng nói: “Ba nói anh là một tài năng trong giới kinh doanh, làm cho người khác ước muốn có một người con như thế.

“Còn gì nữa?” Hắn tự nhận mình không phải là người có thể tóm tắt qua vài câu nói.

Nàng chột dạ liếc trộm hắn một cái, “Không chăm chú nghe, không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Lôi Ni Khả dừng lại, quay ra sau nhìn nàng, đôi mày kiếm tuyệt đẹp nhướng cao.

“Ai bảo anh chọc giận em! Người mình ghét nhớ kỹ làm gì? Bắt nã phải làm việc nhiều thì mệt chết mình không phải sao?” Hà Trì Trì tình hợp lý nói.

“Em...” Hấn vốn muốn tức giận, nhưng một ý nghĩ vụt lên trong đầu, cơn giận lập tức tan thành mây khói, “Quên rồi cũng tốt, dù sao nhất định cũng không phải lời hay. Về sau em có thắc mắc gì cứ tới hỏi anh, sẽ không bị nhầm đường.”

“Hỏi anh, sau đó bị lời ngon tiếng ngọt của anh lừa gạt à? Cám ơn. Nhưng cũng may chính anh cũng hiểu là người khác đối với mình có lời bình không tốt, nhất định là chuyện xấu làm nhiều hơn...”

“Em...” Lôi Ni Khả lớn tiếng uy hiếp nàng.

“Hừ, xem như em chưa nói.” Nàng nói với chính mình, không phải là thiếu lễ phép mà cũng không phải là nhất gan.

“Người làm công vừa rồi với em có quan hệ gì?”

“Làm công?” Hà Trì Trì tức giận nói. “Người ta là luật sư tương lai, anh dám xem thường người khác.”

“Luật sư thì thế nào? Nhân viên của anh luật sư không chỉ trăm người, em đừng đánh trống lảng, mau trả lời anh!”

“Liên quan gì đến anh? Anh thật phiền phức à.”

“Em dám vì một người làm công nhỏ bé không đáng kể mà mắng anh?” Ánh mắt Lôi Ni Khả lộ ra vẻ hung dữ.

“Anh đang nói bậy bạ gì đó?” Rõ ràng là mình không đứng lại còn đổ sang người khác. “Lại muốn cãi nhau à?”

“Hừ!” Lôi Ni Khả chỉ biết hừ nhẹ một tiếng.

“Còn có vấn đề gì không?” Liên tục bận bịu một tháng, Lôi Ni Khả có chút phiền nhưng vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như cũ. Kết quả tốt trong công việc mang lại cảm giác thành công rất lớn nhưng cũng khiến người ta kiệt sức. Giờ phút này, hấn chỉ mong giải quyết mọi việc xong xuôi để hưởng thụ ngày nghỉ cuối tuần.

Ba người trong văn phòng hiện giờ ai cũng mệt mỏi nhưng công việc là công việc, không thể lơ là. Hơn nữa bọn họ đều là trợ lý quan trọng của Lôi Ni Khả, thân là quản lý cao cấp của công ty, nếu có sơ suất thì tổn thất cực kỳ lớn cho dù là người tài giỏi không thể cứu vãn nổi.

Cho nên dù biết rõ mọi người mệt mỏi nhưng trưởng phòng quản lý nghiệp vụ Vương Thúc Hiền vẫn không ngừng chiến đấu hăng say: “Tổng tài, trưởng hợp “Minh Vân” của Thái Lan, anh suy nghĩ như thế nào?”

Lôi Ni Khả mày kiếm nhíu lại, nhưng trợ lý đặc biệt Chu Thư Lân tiếp lời: “Việc này không phải đã quyết định chờ kết quả điều tra của bộ phận quản lý rồi mới quyết định sao?”

“Cuộc họp lần trước đúng là quyết định như thế, nhưng gần đây tôi nghe nói đại diện của Minh Vân cũng phái người đến tiếp xúc với Hà Thị, hơn nữa Hà Thị cũng có hứng thú đón tiếp nồng hậu, vụ này có lợi nhuận cao, tôi sợ...”

Lôi Ni Khả chuyển hướng, “Trường hợp Minh Vân này, Hoành Luân điều tra như thế nào? Vì sao vẫn không có phản hồi.”

Quách Hoành Luân là trưởng bộ phận quản lý Vạn Tông, cũng là người cận thân của Lôi Ni Khả.

“Điều tra dường như có trở ngại, Hoành Luân cũng hiểu được tình huống có gì không đúng cho nên quyết định tự mình đi Thái Lan.”

“Trở ngại?” Lôi Ni Khả trầm ngâm một lát, tất cả mọi người không dám nói lời nào vì sợ cắt ngang suy nghĩ của hấn, hấn lại hỏi trưởng bộ phận nghiệp vụ: “Người của Minh Vân trực tiếp bàn bạc cùng bác Hà à?”

Vương Thúc Hiền chần chờ nói: “Hình như là phó tổng Hà.”

Chu Thư Lân xùy một tiếng: “Hấn? Coi như xong, toàn bộ giới kinh doanh ai chẳng biết Hà Định Thủy là một bao cỏ, có thể làm chức phó tổng đều là nhờ vào anh trai Hà Định Phong bố thí! Chẳng những không có thực quyền mà ngay cả năng lực cũng không có.”

“Đó là việc trước kia,” Vương Thức Hiền giải thích: “Mấy năm gần đây, cách làm việc của Hà Định Phong có thay đổi, rất nhiều việc buông tay, Hà Định Thủy cũng tham gia điều hành công ty. Anh không chú ý sao? Gần đây Hà Định Thủy thường liên tục đại diện Hà Thị tham gia các hoạt động công khai và các trường hợp xã giao thương lượng.”

“Tôi nghe nói đó là vì tình trạng sức khỏe của Hà Định Phong có vấn đề nên mới để cho Hà Định Thủy đại diện tham dự những trường hợp không quan trọng. Những vụ nào chủ chốt, Hà Định Phong cho dù không tự mình tham gia được cũng sẽ phái nhân viên quản lý của công ty tham gia.”

“Đề tài đi quá xa rồi đó!” Cái gì mà sức khỏe của lão hồ li khôn khéo kia không tốt? Quỷ thật! Lôi Ni Khả mất kiên nhẫn nói: “Mặc kệ người của Minh Văn tiếp xúc với ai, nếu chúng ta cảm giác có vấn đề thì nên cẩn thận, không cần đi theo người khác như ong vỡ tổ. Biết rõ núi có hổ, lại theo hổ núi làm việc ngốc, chúng ta làm được sao?”

Mọi người gật đầu đồng ý, trong lòng cùng chung ý kiến.

Hà Định Thủy thân thể béo phì ngồi ở chiếc ghế da đặc chế, đôi mắt dường như bị nhỏ lại do bóng mỡ bao quanh tràn ngập tính toán nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên găm đen đáng người nhỏ gầy ngồi đối diện.

Người đàn ông dù nhỏ gầy nhưng không khô khan, ngược lại còn tạo cho người khác cảm giác rắn chắc cường tráng. Phía sau hắn là một người hai tay khoanh trước ngực, người vạm vỡ, vẻ mặt tàn ác, chắc hẳn là người theo hộ vệ.

Tiếng nói của người đàn ông thô thiển, nghe chói tai dị thường: “Phó tổng Hà lo lắng chuyện gì? Có vấn đề gì đừng ngại nói ra, mọi người có thể cùng thương lượng.” Người hắn nghiêng về phía Hà Định Thủy về âm mưu, “Phó tổng cứ việc yên tâm, lần này tôi theo chỉ thị đến Đài Loan tìm đối tượng hợp tác, công ty đã giao cho tôi toàn quyền phụ trách, một số ‘việc nhỏ’ tôi đều có thể quyết định, phó tổng không cần khách khí.”

Tia tham lam lóe lên trong mắt rồi chợt biến mất, Hà Định Thủy lặng lẽ cười một tiếng: “Nhưng chất lượng của Minh Văn không ổn định, Hà Thị chúng tôi lại chú trọng đến chất lượng nhất... Cho dù tôi đề cử với công ty, về phương diện này các anh cũng không qua được...”

“Vấn đề nhỏ này đâu là gì.” Người đàn ông cố ý đè thấp âm lượng: “Về phương diện giá cả tôi có thể giảm thêm hai phần, phía phó tổng muốn báo giá về công ty như thế nào, tôi nhất định hết sức hợp tác.”

Hai phần? Trong đôi mắt nhỏ nhất thời lóe ra hào quang, Hà Định Thủy đuổi thẳng người, tinh thần phấn chấn, hiển nhiên là tiền tài còn hơn cả thuốc phiện làm cho hắn phấn chấn cả thể xác lẫn tinh thần.

“Hơn nữa...” Tên đàn ông lại buông lời dụ hoặc: “Nếu lần này hợp tác vui vẻ, hai bên có thể bắt đầu thành lập quan hệ lâu dài, ‘quyền hạn’ của tôi sẽ lớn hơn nữa, đến lúc đó ‘lợi ích’ cho phó tổng sẽ càng nhiều hơn nữa. Phó tổng Hà nghĩ thế nào?”

Trên mặt Hà Định Thủy hiện rõ sự phân vân, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên như quả bóng cao su xì hơi suy sụp ngã vào lưng ghế, “Vô dụng, không qua được cửa của tổng tài.”

“Tổng tài không phải là anh trai của ông sao?”

“Đúng vậy, người anh trai này của tôi khôn khéo như hồ ly, không ai qua mặt được anh ta.” Hà Định Thủy buồn nản mắng: “Đáng giận! Một ngày nào còn có anh ta, tôi cũng đừng mơ có ngày phát tài.”

“Vậy sao?” Người đàn ông chớp đôi mắt có tia sáng quái dị, cuối cùng nở nụ cười âm hiểm dường như không có việc gì: “Không sao, về sau ắt sẽ có cơ hội.”

Chiếc xe đen bóng đang dừng ở vạch trắng, chờ đèn xanh.

Người đàn ông vạm vỡ dường như là hộ vệ quay đầu lại nói: “Cái tên mập tham lam kia là cơ hội duy nhất của chúng ta, đáng tiếc hắn lại không làm chủ được. Xem ra lần này đại ca che giấu thân phận đến Đài Loan thật uống phí.”

“Không uống phí.” Người đàn ông nhỏ gầy cười to vài tiếng, phút chốc ngưng cười, ánh mắt hung ác nham hiểm chết người. “Hắn hiện tại không làm chủ được, chúng ta nên nghĩ biện pháp làm cho hắn có thể làm chủ, không phải sao?”

“Tiểu thư, tiểu thư!”

“Gì ạ?” Hà Trì Trì giật mình, lơ mơ nhìn về nơi phát ra tiếng nói, “Bác Trương? Thực xin lỗi, con nghe không rõ, bác nói lại lần nữa.”

Bác Trương thấy đã trưa rồi mà mắt Hà Trì Trì vẫn dán vào chỉ một trang sách trên tay, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, cô có chỗ nào không thoải mái phải không? Trưa rồi mà thấy người hốt hoảng, tinh thần không ổn định, có tâm sự gì nói với bác Trương được không?”

Hà Trì Trì mờ mịt không rõ nhìn bác Trương muốn nói nhưng lại thôi, được một lúc lâu cũng không nói câu nào.

“Tiểu thư?” Bác Trương càng nghi ngờ, chưa từng thấy vẻ mặt này của tiểu thư.

“Con...” Hà Trì Trì cảm thấy hồi hộp bất an giống như sắp có chuyện gì xảy ra, nhưng nàng không nói được nguyên do. “Con không sao, bác đừng lo lắng, con vừa rồi chỉ là... chỉ là...” Đột nhiên ngực nàng chấn động mạnh.

“Chỉ là sao? Tiểu thư không nói, bác Trương làm sao biết được?”

Hà Trì Trì nhú mào, vỗ ngực nhẹ nhàng, “Con cũng không rõ, sáng nay thức dậy liền cảm thấy có gì không ổn, trong lòng con thực bất an, con.. sợ, bác Trương.” Rốt cục không chịu nổi tinh thần không an, nước mắt nàng đột nhiên chảy, “Con muốn Papa, bác Trương, ba con đang ở đâu? Con muốn đi tìm người...”

Bác Trương lập tức hoảng hốt, từ nhỏ lúc năm tuổi đến lớn, bác không hề thấy nàng khóc loạn như thế. Bác đau lòng vỗ vai nàng, “Tiểu thư đừng khóc, ông chủ đi làm rồi. Lại đây, lau khô nước mắt, bác Trương lập tức gọi Tiểu Vương đưa cô đến công ty tìm ông chủ, được không? Đừng khóc, ông chủ không thích tiểu thư rơi nước mắt đâu.”

“Dạ!” Hà Trì Trì gật đầu.

Lúc này, cô giúp việc Tiểu Mai hốt hoảng cầm điện thoại không dây chạy tới, khẩn trương nói: “Bác Trương, bác Trần lái xe gọi điện thoại về nói có chuyện quan trọng.”

“Bác Trần?” Bác Trương vội vàng đoạt lấy điện thoại. Nghe tin tức của đầu dây bên kia truyền đến, sắc mặt bác nhất thời trắng xanh, thái dương còn toát ra mồ hôi lạnh..

Hà Trì Trì bất an dần dần càng thêm áp lực, gần như khiến nàng thở không nổi.

Nàng dường như đã cảm ứng được, nhưng lại hoàn toàn không biết gì, đôi tay nhỏ bé run run nắm lấy cánh tay bác Trương, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, “Ba con không có việc gì, đúng không? Ba con khỏe lắm, phải không? Nói cho con biết đi, bác Trương!”

“Ông chủ... ông chủ...” Giọng nói bác Trương có vẻ sợ hãi, bất an.

Trời ơi! Bác tình nguyện giảm thọ mười năm để không phải thấy bộ dạng bị thương của tiểu thư khi biết tin tức bất hạnh này. Nhưng... bác là quản gia mà ông chủ cực kì tín nhiệm!

Bác Trương nuốt nước miếng một cách khó khăn, “Bác Trần nói vừa rồi đưa ông chủ đi họp đến ngã tư đường... bị .. một chiếc xe tải vượt đèn đỏ đụng vào, ông chủ... qua đời.... trên đường...”

Bốn phía thoáng chốc tĩnh mịch, không gian tựa hồ như đình trệ bất động khiến người ta không thể thở nổi.

“Qua đời...” Hà Trì Trì thì thào lặp lại, dường như không hiểu được đó là ý gì. Ngực của nàng như bị xé rách cực kì đau đớn, đầu óc nhất thời trống rỗng, suy nghĩ và cảm giá dần dần rời xa...

“Tiểu thư, cô đừng dọa bác Trương...”

Hà Trì Trì không hề có cảm giác, thân mình lung lay sắp đổ giống như bay phát phơ trong gió, nàng hoảng hốt lắm lắm: “Không, sẽ không, bác Trương gạt con, Papa đã cam đoan sẽ sống đến trăm tuổi, sẽ dẫn con đi du lịch, sẽ thương yêu con suốt đời... Papa chưa bao giờ nói dối Trì Trì, con không tin... các người đều gạt người...”

Đột nhiên trước mắt nàng tối sầm, thân thể bé nhỏ mỏng manh của nàng ngã vào lòng của bác Trương đang hoảng hốt.

“Tiểu thư!” Tiếng thét kinh hoàng phá vỡ không gian luôn yên tĩnh của nhà họ Hà.

“Bác sĩ Chu, tiểu thư nhà tôi rốt cục ra sao?” Bác Trương khó nén được lo âu trong lòng.

Vị bác sĩ đầu bạc thở dài, “Trì Trì không có việc gì. Thân thể của cô ấy vốn mảnh mai, hơn nữa đã kích lần này nhất thời không chịu nổi mới ngất đi. Đây là một cách bảo hộ cho thân thể, chờ cô ấy tỉnh lại sẽ không sao.”

“Vậy tiểu thư sẽ mê man bao lâu? Khi nào thì tỉnh lại?”

“Rất khó nói, dù sao tình cảm của ông chủ và Trì Trì thật thân mật...” Ông chưa từng gặp tình cảm cha con nào thân mật hài hòa như hai người bọn họ. “Ôi, cô ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào nhưng cũng có thể mất một khoảng thời gian, thậm chí...” Ông phần chần chừ nói. “Tóm lại, các người cố gắng chăm sóc cho cô ấy là được, Trì Trì là một cô gái kiên cường, chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng là cô ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

※※※

Tiến luật sư Vương ra về, bác Trương quay trở lại nhà nghỉ trong vườn.

Hà Trì Trì từ từ nhắm mắt, cuộn mình lại trong ghế nghỉ ngơi. Sau một thời gian tĩnh dưỡng, thể lực của nàng tốt hơn nhiều nhưng thể trọng mất đi trong một thời gian ngắn sợ rất khó hồi phục.

Quần áo màu trắng rộng thùng thình càng làm cho nàng có vẻ nhỏ nhoi, yếu đuối.

Bác Trương chỉ sợ rằng gió thổi qua cô chủ nhỏ của bác sẽ bay đi mất.

Chờ người làm thu dọn ly tách rời đi, bác mới lên tiếng: “Tiểu thư, cô thật sự quyết định bán ngôi nhà lớn à?”

Hà Trì Trì mở đôi mắt sáng lẳng lặng nhìn hoa viên yên tĩnh, vốn đôi mắt đã to nay khuôn mặt hơi gầy lại thấy càng to hơn: “Bán nơi này, có thể trả toàn bộ nợ nần đã vay, ngay cả chi phí cho những làm ở nhà họ Hà đều đủ trả.”

“Nhưng tiểu thư đã sống ở đây hơn hai mươi năm, nơi này có nhiều kỉ niệm của ông chủ cùng tiểu thư, tiểu thư sao lại bỏ được? Về sau tiểu thư sống ở đâu?”

“Đã không có Papa, nơi này đã không phải là nơi an toàn, ngược lại trở thành mục tiêu tham lam của người khác, nên bán nó đi là cách giải quyết đơn giản nhất. Dù sao không Papa, ở đâu cũng giống nhau...”

“Nhưng mà...” Tiểu thư luôn luôn được chiều chuộng, về sau không có người chiếu cố cuộc sống sẽ như thế nào đây?

“Bác Trương yên tâm, trong tay con còn có một sổ châu báu của Papa để lại.” Nàng thì thầm tự nói, “Trước kia Papa ngại chúng nói trời buộc, hiện tại lại cần nhờ vào nó để duy trì cuộc sống.”

“Tiểu thư...” Bác Trương nếu không nói ra trong lòng sẽ thấy khó chịu, “Thật quá đáng! Nếu căn nhà này không thể chấp cho ngân hàng để vay tiền, không chừng ông chú cũng sẽ không để lại cho tiểu thư. Thật sự là...” Bác tức giận đến nói không ra lời.

Ông chú Hà Định Thủy thừa dịp tiểu thư kiệt sức bệnh nằm trên giường dẫn người xông vào thư phòng của Hà Định Phong cướp đi con dấu của công ty. Ghê tởm hơn nữa, không biết hắn đã cấu kết với luật sư Trần như thế nào mà đem toàn bộ công ty của ông chủ sang tên cho hắn, căn nhà này đã thế chấp cho ngân hàng thì hắn lại giao cho tiểu thư, tiểu thư cơ hồ đã trắng tay.

“Tiền tài là vật ngoại thân, kiếm lại còn có. Hơn nữa, cho dù chú có xâm chiếm công ty thì với năng lực của ông ấy, con tin ông ấy không chắc ý được bao lâu đâu.” Hà Trì Trì nhớ rõ lời bình luận của ba mình dành cho chú là: tham lam, ngu dốt.

Đối với việc Hà Định Thủy liên kết với luật sư xâm chiếm tài sản, Hà Trì Trì từ đầu đến cuối không hề quan tâm, dường như cũng không cảm thấy việc đó là quan trọng làm bác Trương lo lắng không biết thế nào cho phải.

“Bác Trương, mấy ngày nay vất vả cho người quá, về sau...”

“Tiểu thư không cần để ý. Nếu trước đây không nhờ ông chủ nhân từ, bác đã sớm chết đói ở đầu đường. Những năm gần đây nhờ ông chủ giúp đỡ, bác bây giờ có vợ con, có nhà của mình, tiền gửi ngân hàng cũng đủ cho bác dưỡng già, bác đã thỏa mãn, tiểu thư không cần phải có gì áy náy. Nhưng thật ra tiểu thư cô nên suy nghĩ về sau mình sẽ như thế nào.”

Hà Trì Trì chỉ có thể mờ mịt gật đầu.

Hà Trì Trì ngồi co lại trong chiếc ghế xích đu bằng mây trắng, quần áo trắng tung bay trong gió, chiếc ghế cũng theo gió nhẹ đưa, cảnh trí xinh đẹp mà ưu nhã.

Cảnh đẹp làm người ta vui vẻ thoải mái này khiến Lôi Ni Khả nhìn mê say, nhưng điều duy nhất không thích hợp là vẻ mặt của nhân vật chính.

Hà Trì Trì giống như một búp bê không có linh hồn, đôi tay nhỏ bé ôm lấy chân, cầm tựa ở đầu gối, ánh mắt thờ dãi nhìn bất định.

Lôi Ni Khả nhíu mày kiếm, đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã gầy đi của nàng lên, quan sát tỉ mỉ một lúc, “Em đã gầy đi rất nhiều.” Trong lời nói của hắn ngập tràn thương tiếc.

Hà Trì Trì ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt như lướt qua hắn rồi nhìn ra xa.

Hà Trì Trì vẫn yên lặng không nói gì.

“Tôi hôm qua vừa xuống máy bay, sáng sớm liền đến đây gặp em, chẳng lẽ em không có gì muốn nói với anh?” Lôi Ni Khả cũng không hiểu được, vì sao mỗi lần hắn gặp Hà Trì Trì, thói quen của hắn liền thay đổi. Luôn là hắn nhiệt tình chủ động, nàng lãnh đạm lùi bước tuy có làm hắn nhụt chí nhưng cũng làm ước muốn chinh phục nàng thêm sâu.

Tính cách của Hà Trì Trì là lãnh đạm, hắc biệt, nhưng... hắn không thể chịu được, không muốn nàng đối xử với hắn cũng giống như những người khác.

Nét mặt Lôi Ni Khả đột nhiên toát lên vẻ gợi cảm, mỉm cười vô cùng ám muội, đầu cúi xuống nhanh chóng phủ lên đôi môi lạnh như băng của nàng.

“A!” Ánh mắt Hà Trì Trì mở lớn hơn nữa, vốn là nàng đang lơ đãng không để ý đến người, không nghĩ đến hắn, thế mà...

Lôi Ni Khả liếm liếm môi, vẫn chưa đã thèm, đôi mắt đen sáng ngời nhìn chằm chằm vào đôi môi mê người, cúi đầu...

Đáng giận! Nàng trừng đôi mắt đẹp tóe lửa. Đôi môi cực nóng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn rồi lại đến tai nàng. Nóng chạm vào lạnh phát sinh một luồng điện nhanh chóng truyền đến tứ chi làm cả người nàng run rẩy.

“Không còn kịp rồi.” Hắn cười một cách ám muội vào bên tai ngọc của nàng, cố ý hà những hơi thở ẩm áp trên choker nàng.

Hai tay hắn ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trước khi nàng chưa kịp thốt ra lời chống đối thì hắn quỳ gối lấy đôi môi mềm mại của nàng, cuồng nhiệt và hung hãn hấp thụ sự ngọt ngào quý báu của nàng.

Hà Trì Trì bị hôn đến nổi toàn thân vô lực, đầu óc trống rỗng. Tay chân nàng luống cuống chỉ có thể để mặc hắn ý mạnh hiếp yếu...

Đáng giận! Nàng trộm nhìn hắn một cái, hắn thật thô lỗ, vừa hôn lại vừa cắn nàng...

Đau đớn cùng khó chịu khiến nàng phản kháng, nàng dùng nắm tay đâm vào lồng ngực cứng như đá của hắn, nào biết chẳng những không thể ngăn cản sự xâm lược của hắn mà còn nhắc nhở hắn tư thế mờ ám của hai người.

Tay hắn nâng lấy lưng nàng rồi cuộn một cái làm hắn trở thành người ngồi trên ghế mây, còn nàng thì lại ngồi trên đùi hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hai luồng cảm giác hoàn toàn không giống nhau, ngọt ngào và tê dại cùng tồn tại khiến cơ thể nàng sôi trào. Nàng kinh hoàng bất lực dựa vào Lôi Ni Khả, tùy ý để ngọn sóng tình không tên xói mòn lấy nàng.

Dường như một thế kỷ trôi qua, Lôi Ni Khả mới buông nàng ra, mà chính khuôn mặt tuần tú của hắn cũng đỏ bừng, thở hổn hển hấp thụ luồng không khí tươi mới. Đôi mắt long lanh sáng rỡ, nét mặt mừng rỡ như điên và không thể tin nổi.

Không tin nổi ngây thơ như nàng mà chỉ một cái hôn có thể dễ dàng đánh động được sự cuồng nhiệt mạnh mẽ trong cơ thể hắn.

“Anh...”

Hà Trì Trì thở dốc, đôi môi chịu sự chà xát vừa nóng vừa đau, còn vương chút tơ máu. Đờ đờ môi sưng, nước mắt đau đớn ướt cục tràn ra.

“Thực xin lỗi!” Lôi Ni Khả đau lòng, đôi tay lập tức ôm nàng vào lòng, “Anh không phải cố ý thô lỗ như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lồng ngực cường tráng, nàng nghẹn ngào. “Tên đáng ghét, mỗi lần đều chọc người ta, nói không giữ lời, chỉ biết nói xin lỗi thôi.”

“Anh...” Lôi Ni Khả nhất thời không có lời nào để nói. Hắn chắc chắn là người tự chủ, nhưng trước mặt nàng hắn luôn trở nên thất thường.

“Tránh ra!” Nàng đẩy hắn ra, đôi tay nhỏ bé che lấy lỗ tai, mặt úp vào đầu gối của mình. “Em không bao giờ nghe anh nói nữa, tên đáng ghét!”

“Đừng như vậy, tính nết thật là trẻ con.”

“Tính nết trẻ con?” Hà Trì Trì ngẩng mạnh đầu trừng hắn, “Là chính anh chọc ghẹo còn dám mắng người ta?”

“Được rồi, anh cho em chọc lại là được chứ gì.” Lôi Ni Khả nín cười, cố ý bĩu môi đưa đến trước mặt nàng, bộ mặt như bằng lòng để người khác xử lý.

Hà Trì Trì mở to mắt không nói nên lời, tại sao lại có thể như vậy?

Lôi Ni Khả thấy đáng vẻ ngây ngô của nàng, rốt cục không nhịn được cười ha hả.

Cười chết luôn đi! Mặt Hà Trì Trì lúc xanh lúc trắng, không nói nên lời nhảy khỏi người hắn bỏ chạy.

Chỉ một hai bước là Lôi Ni Khả bắt kịp nàng, nàng chỉ kịp la lên một tiếng, người đã rơi vào vòng tay hắn, bị hắn ôm vào nhà.

“Anh dẫn em đi hóng gió giải sầu, xem như anh bồi thường.”

“Muốn hóng gió thì tự mình đi đi, thả em xuống!” Hà Trì Trì đạp chân giẫy dụa.

Lôi Ni Khả giả vờ quăng nàng ra, nàng thét lên một tiếng lập tức tự động ôm chặt cổ hắn. “A, như vậy không phải tốt hơn sao?” Điều chỉnh lại cho thoải mái, hai tay hắn nhẹ ôm thân mình mềm mại của nàng, “Em rốt cục có ăn cơm không vậy? Cả người không hề nặng chút nào!” Hắn đi nhanh qua cửa sổ sắt đất mở rộng đi vào đại sảnh.

“Không phải chuyện của anh!” Đối với sự quan tâm của hắn nàng tuyệt không cảm kích. Lôi Ni Khả ôm Hà Trì Trì đứng phải về mặt kính ngọc của bác Trương, thuận miệng dặn dò: “Tôi dẫn tiểu thư ra ngoài giải

sầu, bác không cần lo lắng, tôi sẽ chiều cổ cho cô ấy.” Giọng nói tự nhiên kiên định tản mát khí thế mạnh mẽ khiến người khác không thể phản bác.

“Em...” Hà Trì Trì không chịu thua nhưng nàng mới mở miệng, Lôi Ni Khả lập tức siết chặt hai tay ngăn chặn hữu hiệu lời nàng sắp thốt ra.

Hà Trì Trì trợn mắt nhìn hần, bắt mắt sự ngang ngược của hần.

Lôi Ni Khả biểu hiện hòa nhã, cúi đầu xuống gần tai Hà Trì Trì uy hiếp.

Cảnh này trong mắt bác Trương lại giống như là vợ chồng son ân ái ái.

Thì ra... khó trách trước kia có một lần ông chủ muốn tiểu thư dẫn Lôi tiên sinh đi dạo ở hoa viên, bọn họ thực sự là trai tài gái sắc, không hổ là ông chủ, ánh mắt quả nhiên là lợi hại!

Bác Trương tự cho mình là đúng, nếu như Hà Định Phong biết được, không tức giận đến nổi leo ra khỏi mộ mới lạ.

Lôi Ni Khả tự nhiên hiểu được suy nghĩ của bác Trương, hần vừa lòng nở một nụ cười ám muội, ở bên tai nàng thổi khí.

“Tin hay không nếu em hé miệng, anh lập tức hôn cho em thần hồn điên đảo?”

Tin! Nàng không dám hoài nghi, mím chặt môi, chỉ dám dùng đôi mắt tơ hồng tên đáng ghét, không nói lời kháng cự nào.

“A, thật đáng tiếc!” Lôi Ni Khả tiếc nuối thở dài, kỳ thật hần mong nàng chống cự.

Đáng thương cho Hà Trì Trì ngay trước mặt bác Trương bị Lôi Ni Khả mang ra khỏi an toàn pháo đài.

Không lâu sau, hai người đi vào một tòa nhà.

Cửa thang máy vừa mở, Hà Trì Trì bị đẩy vào một gian phòng xa hoa, không gian tràn ngập mùi vị khác thường. Còn chưa nhìn rõ mọi vật, nàng lại bị bế xốc lên.

“Anh rốt cục đang làm gì? Xem em là một con mèo nhỏ...” Nàng còn chưa nói xong, người đã bị ném lên một chiếc giường cực lớn.

Lôi Ni Khả cao lớn như một thiên thần đứng bên giường trông xuống bộ dạng giãy dụa của nàng như đang nhìn chăm chăm vào con mèo quý báu, vẻ mặt đắc ý mà vô tình.

Hà Trì Trì giãy dụa ngồi lên, không vui nhìn hần chăm chăm, thở hổn hển nói: “Sao lại thế này? Nơi này tuyệt không phải là nơi hóng gió, nó có vẻ như là phòng ngủ của anh, anh rốt cục muốn gì?”

“Anh muốn làm gì, em còn không biết sao?” Lôi Ni Khả kinh ngạc hỏi lại, nhẹ nhàng phủi những sợi tóc bay loạn trên mặt nàng, chống lại ánh mắt hoang mang của nàng. Hần mỉm cười, hai tay sờ nhẹ đôi má non mềm của nàng một hồi rồi chậm rãi trượt lên vầng trán trơn mịn như sứ của nàng vuốt ve.

“Em nên... biết cái gì?” Hà Trì Trì bất giác muốn chạy trốn, nàng nuốt nước miếng một cách khó khăn, cảm giác bất an càng sâu.

“Em nên biết, anh...muốn...em!” Hần chậm rãi gần từng tiếng.

5. Chương 5

- “Anh lại nói bậy gì thế?” – Hà Trì Trì tái mặt lần nữa, cổ hết sức thoát khỏi bàn tay đang vuốt ve của Ni Khả, lập tức nhảy khỏi giường.

Anh ta rõ ràng là có ý đồ đen tối, mọi tế bào trên cơ thể Trì Trì lần nữa rơi vào trạng thái báo động. Nàng chỉ cảm thấy một tảng mây đen lớn bay đến trên đầu, trong lòng vừa bất an, vừa hoảng sợ

- “Anh... Đất nước này còn có pháp luật nha... Bất cứ việc gì xâm phạm đến người khác, dù là suy nghĩ hay hành động đều là không được phép...”

- “Vậy sao? Bây giờ Anh sẽ động đến em đó. Để xem ai dám đến đây ngăn cản nào?” Ni Khả cười trước câu nói ngây thơ của nàng, cúi đầu xuống nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chậm rãi tiếp cận.

- “Làm sao anh lại có thể bá đạo như vậy? Ai cho anh cái quyền đó”.

- “Từ trước đến nay anh muốn cái gì là được cái đó. Chưa từng cần phải có người nào đó cho phép” Hấn chứng minh bằng cách cúi đầu thám hiểm đôi môi nàng. Nàng quay đầu đi, da đầu đột nhiên bị một trận đau đớn.

- “A, đau quá”- Trì Trì kêu lên một tiếng, ngay lập tức trào nước mắt. Một dòng nước mắt trong trẻo chảy ra.

Cả người không thể động đây là bởi Ni Khả lấy tay túm lấy mái tóc dài của nàng. Ni Khả nâng đôi cằm trắng nõn, xinh xắn của nàng lên, dịu dàng lau đi nước mắt: “Đừng cố chống đối anh lần nữa. Đã ở đây rồi, em trốn cũng không trốn được đâu. Cả đời này em đã định trước là thuộc về anh, ngoại trừ anh ra, ai cũng không được. Em chống cự cũng vô ích thôi. Chỉ bằng ngoan ngoãn nghe theo lời anh. Anh đối với em là yêu thương thật lòng, chỉ cần em biết vâng lời, anh sẽ cưng chiều em hơn hết thảy mọi người”. Cuồng nhiệt thường ngoạn bởi môi mềm mại của nàng, vờn quanh, trêu ghẹo, khiêu khích giác quan của nàng. Giọng nói trầm thấp, nỉ non, êm ái như đương thôi miên của hấn dần dần lấy đi ý chí của nàng. Tay chân đã tê dại như trận trận dòng điện chạy qua, lời nói ôn nhu của hấn chẳng khác gì con sóng trào dâng mãnh liệt, cuốn nàng về tận phía đại dương. Trì Trì chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, ý thức cũng dần dần bông bênh. Mắt nàng khép lại, đắm chìm trong thế giới tốt đẹp, chẳng muốn tỉnh lại. Không có đau thương, không cô đơn hiu quạnh, cũng không có ba. “Ba”, như đột nhiên người bị dội cho một gáo nước lạnh, nàng lập tức tỉnh táo lại.

- “ Không được. Tôi cấm anh. Tôi không muốn anh một chút nào. Tôi cũng không thuộc về anh”. Bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm, đánh lại Ni Khả, chối bỏ sự tồn tại của hấn. “Buông tôi ra, đối lại tôi càng không ngoan ngoãn đâu. Tôi cũng không cần anh yêu thương. Đừng... Anh muốn phụ nữ, thiếu gì người con gái xinh đẹp, quyến rũ tự nguyện yêu thương anh mà. Buông ra”.

Nàng dồn hết lực vào nắm đấm, nhưng Ni Khả vẫn không hề hấn gì. Đây chủ yếu là do nhiều năm nghiêm túc luyện tập mà thành. Bởi vậy Ni Khả không chỉ là không thấy đau, mà cú đấm của nàng, nếu tính là tẩm quất e còn chưa đủ lực, nhưng mà hấn không thể không lo lắng đến thân thể yếu đuối của cô.

- “Dừng lại. Em đánh thế, đánh nữa anh cũng không sợ. Nhưng em đừng kích động như vậy, sẽ tổn thương chính mình đó”.

- “Không được, trừ khi anh đồng ý thả tôi, nếu không...” Một cái hôn nồng nhiệt che lấp sự phản kháng của nàng.

Ni Khả cũng không kiên nhẫn nữa. Cuồng nhiệt bộc lộ ham muốn kìm nén đã lâu. Thẳng thắn mà mút lấy cặp môi thơm, mềm mại của nàng, thô bạo chiếm lấy nàng cho thỏa hết những khát khao, đau đớn bấy lâu. Cảm xúc mãnh liệt ập đến, ngay lập tức nhấn chìm sự phản kháng yếu ớt của nàng, khiến nàng phải khuất phục. Chút lý trí ít ỏi còn sót lại thúc ép nàng phải phản kháng. Nhưng nàng không thể. Bị hút vào, hết thấy các cơ quan thần kinh cảm giác trong nàng đều đang kêu gào được giải thoát. Nhưng bất luận nàng tập trung ý chí như thế nào, thì thân thể lần đầu nếm trải tình dục, đã có những phản ứng không hề tuân theo lý trí. Thân thể mềm yếu hướng về thân thể rắn chắc, khát khao yêu thương. Từng mạch máu bên trong sôi lên, khiến nàng giống như đang nằm trong biển lửa, vừa ở nơi núi cao muôn trượng lại vừa ở nơi vực sâu thăm thẳm, đau đớn, khó chịu mãi không dứt.

Ni Khả cảm giác được nàng đã khuất phục, lại càng không kiên nhẫn gì, mặc sức xoa bóp thân thể mềm mại của nàng, khơi lên mãnh liệt từng cơn, từng cơn sóng triều. Một, hai, ba, Lôi Ni Khả thành thạo nhanh chóng thoát quần áo của hai người. Trì Trì không hề phát hiện ra thân thể mình đã lỏa lồ, vô lực, mệt mỏi dựa vào thân thể rắn chắc đang nóng bừng của hấn. Ý thức phiêu dạt nơi đại dương ấm áp, mãi đến khi bị đặt lên tấm ga trải giường lạnh toát, hơi lạnh xâm nhập vào nơi thế giới đang nóng hừng hực này, nàng mới thấy kì quái, đôi mắt mơ màng mới bắt đầu tìm hiểu nguyên nhân. Ga trải giường trắng càng làm nổi lên thân thể mịn màng, trắng hồng của nàng.

Ni Khả ngây dại nhìn nàng, đôi mắt bắn ra những tia lửa. Không nhớ rõ bên cạnh đã từng có thân thể nào

khiến hấn thật lòng si mê như vậy chưa. Khiến hấn quỵn luyến không rời, khao khát ngay lập tức một ngụm nuốt nằng vào. Điều tốt đẹp là thân thể này cuối cùng đã thuộc về hấn, cho phép hấn mặc sức nhắm nháp, thưởng thức.

Ni Khả đạt được tâm nguyện, trong lòng hoan hỉ, sung sướng, dục vọng lại càng tăng...Vật đàn ông đang cương cứng mà nóng hừng hực, Ni Khả cố gắng lấy ý chí đè nén. Hấn muốn nhả nài ôn nhu yêu thương nằng, đem lại cho nằng một lần đầu tiên thật hoàn mỹ.

Trì Trì mơ màng nhìn xung quanh phòng ngủ, vừa lúc ấy đập vào tầm mắt là thân thể lỏa lồ của Ni Khả cùng với vật đàn ông to lớn vừa mới cương lên nầy giờ. Nằng không kìm được, thở dốc vì kinh ngạc. Thân thể trắng nõn run rẩy, kinh sợ. Nằng chưa bao giờ nghĩ hấn lại như vậy. Thật to lớn... “Anh... Anh...”

“Đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng.” Ni Khả mỉm cười nhìn nằng, chậm rãi nằm lên trên người cô. Lửa tình hừng hực theo những đường cong trên người nằng, tiến vào nơi cánh hoa mê người. Ngón trở thô ráp thâm nhập nơi nữ tính của nằng. Bắt đầu tại nơi trắng mịn, ẩm ướt ấy, đè ép co rúm lên.

“A! Không được. Đừng”, Trì Trì hoảng hốt mở to hai mắt, theo phản xạ kẹp chặt hai chân lại, thừa nhận không chịu nổi loại cảm giác này.

“Có thể chứ. Đừng sợ, anh sẽ làm cho em thấy rất sung sướng.” Ni Khả nhẹ nhàng gát, cắn lên da thịt nõn nà, mơn mớn, trắng như tuyết của nằng, sau đó hấn di dần nụ hôn ướt át, nồng bỏng xuống dưới. Hấn hé miệng, ngậm mút một bên nụ hoa của nằng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve, mơn trớn nơi tuyết trắng, nõn nà còn lại. “Ni Khả...”, Trì Trì chậm chạp ưm một tiếng, vực dậy, ngửa đầu về phía sau, vuốt tóc mềm mại buông xuống, càng thêm vẻ mỹ lệ, xinh đẹp. Hấn thấy vừa đau, vừa tê dại, không biết từ khi nào hai tay nằng đã bám chặt vào vai hấn, chẳng biết là muốn đẩy ra hay là muốn kéo hấn lại về phía mình nữa. “Ừ, anh biết...” Ni Khả cắn chặt răng, chỉ cảm thấy tất cả khí huyết trong người đang dồn về một điểm. Vật đàn ông căng cứng, dục vọng dâng trào, tựa hồ như sắp nổ tung. “Ni Khả... Em khó chịu...” Trì Trì bật khóc nức nở, cắn chặt môi son, chỉ cảm thấy thân thể như ở nơi địa ngục, lửa cháy hừng hực, bị lửa thiêu đốt chỉ muốn thét lên. Khó chịu nằm lên ga trải giường không ngừng vặn vẹo. Ranh giới sụp đổ. Nằng hồn nhiên không hề hay biết hành động của bản thân đã kích nên lửa tình như thế nào.

“Trì Trì... Trì Trì bé bỏng của anh.” Ni Khả cũng không chờ được nữa, đẩy hai bên đùi trắng nõn của nằng ra, dùng sức đem nơi cương cứng của chính mình tiến vào nơi địa đạo trắng mịn của nằng. “A...” Tiếng thét chói tay ngay lập tức bị đôi môi hấn nuốt lấy. “Được rồi, bình tĩnh nào, lập tức sẽ không đau nữa...” “Xin anh, đừng...” Da thịt mềm mại bao lấy vật to lớn của hấn, dục vọng mãnh liệt khiến hấn nóng lòng muốn thả dây cương, cuộn cuộn phi nước đại trong nằng. Nhưng vì thân thể nằng chưa thích ứng được, hấn đành cắn răng ép bản thân mình bất động. “Đau quá, còn nói không làm thương tổn người ta. Đúng là đồ lừa đảo” Nằng kêu khóc. “Lần sau sẽ không, cố gắng một chút. Sẽ không đau...” Hấn nhẹ nhàng hôn, lau đi nước mắt của nằng. Trên người nằng như có dòng điện, bắt đầu chuyển động. Hấn âu yếm, vỗ về làm dịu đi kháng cự của nằng, xoa đi những đau đớn, khó chịu.

Dục vọng lần thứ hai bị khơi lên, làm cho người phát cuồng, tê dại, chân tay ngứa ngáy, sục sùi, tựa như có hàng trăm con sóng đánh vào. Toàn thân nằng run rẩy, đôi môi anh đào mím chặt, khe phát ra tiếng rên rĩ. Khuôn mặt tuần tú của hấn đỏ bừng, mồ hôi chảy ròng ròng. Tiếng rên rĩ của nằng chẳng khác gì một đạo luật gỡ bỏ lệnh cấm, khiến cho cơ thể đang kìm nén của hấn rối loạn. Hấn nhẹ nhàng co người, nhẹ giọng hỏi : “Còn... đau không.” “Không... Nhưng như thế kia thì... đau” Khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, nằng nũng nịu nói nhỏ. “Vậy, lần nữa nhé. Bé cưng của anh.” Hấn như người chết khát trên sa mạc tìm được dòng suối ngọt. Thử hôn nằng một chút rồi thoáng cái nắm chặt lấy thắt lưng của nằng, bắt đầu cuồng dã di chuyển trong nằng, tốc độ từ chậm chuyển nhanh dần, một cái mạnh mẽ, lại một cái mãnh liệt. Hoan hỉ đón nhận dòng điện từ hấn, khoái cảm thâm trầm mà mãnh liệt làm cho nằng không khống chế được mà rên rĩ. Chẳng biết từ khi nào đôi chân thon dài đã chủ động quắp lấy bờ mông rắn chắc của hấn. Thậm chí thân thể không tự chủ được rướn lên, nghênh đón từng đợt tuôn trào mãnh liệt của hấn. Hấn trở nên thỏa mãn, gắt gao áp chặt vào nằng. Gia tăng cường độ, càng về sau, càng cuồng dã. “A. Đủ rồi... Ni Khả.” Trì Trì thét lên, tựa hồ như không thể đón nhận thêm bất cứ khoái lạc nào nữa. Toàn thân gấn chặt với hấn, nơi nữ tính cũng bắt đầu co rút. Ni Khả lại một lần nữa gia tăng tốc độ , cho đến khi thét lên một tiếng, đem hạt giống ấm nóng của mình, phóng vào cơ thể nằng. Hai người đồng thời thét lên một tiếng, cùng hướng nơi thiên đường.

Sau một trận cuồng phong, Ni Khả mồ hôi nhễ nhại, đem thân thể nằm cạnh Trì Trì, nặng nề thở dốc. Còn nàng vội vàng lấy thêm dưỡng khí, đã không còn kịp, vô lực kháng nghị. Vài giây sau, Ni Khả hơi thở đã trở nên bình tĩnh, chậm rãi ôm lấy Trì Trì, muốn để cô nằm lên trên mình. Không ngờ lại làm cho thân thể to lớn của mình đè lên bảo bối nhỏ bé. “Anh... Đáng ghét”. Trì Trì khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn. “Được rồi, đừng bấu môi nha. Mặc dù anh có chút tham lam, nhưng chẳng phải em không những vui sướng đón nhận mà còn thích thú hay sao?” Hoàn toàn thỏa mãn, Ni Khả khẽ vuốt ve lưng nàng, tận hưởng cảm xúc nơi tơ lụa mịn màng, cố gắng vỗ về, dẹp yên bất mãn trong lòng nàng.

Ni Khả mạnh mẽ lại có sức hấp dẫn mê người nhưng lại là kẻ tuyệt đối lạnh lùng trước tình cảm của nữ nhân. Thông thường sau khi phát tiết xong, ngay lập tức xuống giường. Cho dù có mệt mỏi đến đâu thì cũng không ngủ cùng giường với nữ nhân. Thế nhưng với Trì Trì thì lại khác. Hắn dùng vũ lực để chiếm đoạt nàng, nhưng không hề vô tình, lạnh lùng mà lại ôn nhu, dịu dàng giống như người yêu. Nhưng mà Trì Trì đương nhiên không nghĩ như vậy. Hắn trong suy nghĩ của nàng: “Phẩm chất bỉ ổi, chỉ có thể là người xấu.”

- “Tôi... tôi” nàng nhất thời nghẹn giọng. Mặt một lúc đỏ, một lúc trắng, thế nhưng nàng lại không có cách nào bác bỏ sự thật nàng đã từng đáp ứng hắn cuồng nhiệt Toàn thân đau nhức, nàng xuống giường tìm quần áo, nhanh chóng mặc vào: “Tôi phải đi. Anh mang tôi trở về, được không?” Nàng hiện giờ đầu óc rối loạn, hoàn toàn không có sức để suy nghĩ nhiều. Chỉ muốn nhanh chóng quay trở lại nơi thành lũy ấm áp, quen thuộc của mình, tự mình rõ ràng mọi chuyện

“Đi. Em còn muốn đi nơi nào? Lôi Ni Khả quay người ngồi dậy, trừng mắt nhìn nàng. Không nghĩ tới nàng còn muốn rời khỏi hắn, làm trong lòng hắn có chút mất mát và hoảng hốt. “Không phải anh đã nói rồi sao, anh muốn em”. “Đó là việc của anh. Tôi không đi cũng không phải vì anh. Cho nên..”

“Câm miệng. Ông bố của em cũng không còn nữa. Bây giờ em không còn là đại tiểu thư, thích gì được nấy như trước kia rồi. Nhà cũng không còn. Xã hội ngoài kia đầy rẫy sói lang, không phải là chỗ cho trẻ con chơi. Người không có một chút kinh nghiệm thực tiễn nào như em, sao có thể tồn tại được. Tạm thời em ở lại đây, tôi sẽ chăm sóc em. Có biết bao phụ nữ tổn hao tâm tư, cầu còn không được như em. Nếu em hôm nay bước ra khỏi cổng chính, sau này muốn quay trở lại e rằng không dễ dàng đâu”. “Anh yên tâm, tôi sẽ không quay trở lại van xin đâu”. Trì Trì không hề cảm kích trước tấm lòng của hắn. Thân thể đã hướng rời đi. Không hề báo trước, quần áo của nàng bị hắn xé thành những mảnh nhỏ. “Anh làm...” Nàng vẫn còn chưa kịp sợ hãi, đã bị hắn kéo về giường lớn.

Hắn không thèm đếm xỉa đến nàng, xé rách đồ lót của nàng, rồi ném ra xa. Đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng. Nàng hoảng loạn, trống ngực đập thình thịch, lùi về phía sau giường, cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người. “Cho cô chút tiện nghi, mà cô lại lẩn tới rồi. Đừng cho là tôi quyến luyến cô, cô có thể làm bộ làm tịch cãi lại tôi. Không dạy dỗ cô, cô không biết được quyền uy của tôi, phải không?” Ni Khả hoàn toàn không nhìn thấy vẻ sợ hãi của nàng. Hai tay lôi chân của nàng, đem nàng đặt vào dưới thân. Ni Khả đặt mình vào giữa bắp đùi trắng như tuyết của nàng. Ngón tay tà ác mân mê nụ hoa của nàng, không hề thương tình mà khiêu khích, trêu ghẹo nàng. “Đừng... Anh không thể... không thể..” Trì Trì ngay lập tức đỏ bừng mặt, hai tay cầm lấy tấm khăn trải giường, toàn thân run rẩy không ngớt, muốn kẹp chặt hai đùi lại nhưng không có cách nào đạt được ước nguyện. “Đừng giả vờ thanh cao nữa. Tôi biết rõ ràng em rất muốn.” Hắn cười gian ác, giờ ngón tay đã ướm đầy sau khi thăm dò nàng ra làm cho nàng vừa xấu hổ vừa tức. Nàng gục đầu, nhìn không được khóc nức nở, cắn hận hắn, mặc cho hắn chiếm đoạt nàng. “Không cho phép quay đi, tôi muốn em phải nhìn cho kỹ”. Hắn nắm lấy bắp đùi nàng, vòng qua thắt lưng mình, ôm lấy nửa người trên của nàng, đem vật nam tính, chậm rãi tiến sát đến nơi cánh hoa xinh đẹp mê người của nàng...

“Nhớ cho kỹ, sau này, ngoại trừ tôi ra, không cho phép em giao tiếp với bên ngoài”. Nói xong, hắn dùng lực, dùng mãnh, nhanh chóng đâm vào thân thể nhỏ bé của nàng, bắt đầu vũ điệu nguyên sơ nhất của loài người. Tại nơi ấy của nàng, vang lên tiếng, một cái, lại một cái, đâm vào nơi sâu nhất của nàng, vừa mãnh liệt, vừa khấn trương. Bạo tàn, tựa hồ trút tất cả sức lực vào từng chuyển động đó, dường như muốn bắt nàng phải khắc sâu, phải nhớ kỹ, phải vĩnh viễn ghi tâm không quên. Trì Trì ôm cổ hắn, thở gấp liên tục, thân thể tự động đón lấy cơn bão táp, cuồng phong của hắn. Đầu óc trống rỗng, lúc này cơ thể ngoài dục hỏa lên cao thì không còn gì khác...

“Thư ký Tả, cô thấy tổng giám đốc đâu không?”

“Chào Triệu tiên sinh, tổng giám đốc ở phía trong, ngài đợi tôi báo một tiếng.” Thư ký Tả ngay lập tức nhận ra người đàn ông anh tuấn, nhã nhặn này chính là bạn tốt của tổng giám đốc đại nhân – Triệu Hoàng Văn.

“Không cần, cô vội sao? Để tôi tự mình đi vào trong cũng được” Hần mỉm cười ngăn cản, sau đó liền tự mình gõ cửa, đi vào trong.

Ni Khả đã thấy người đi vào, giấu cợt nói: “Hóa ra là Triệu tổng, đã lâu không gặp. Tôi suýt chút nữa đã quên mất cậu, cái con người vô cùng bận rộn này rốt cuộc là mang bộ dáng gì nữa chứ.” Đặt bút xuống, hần đứng dậy, đi về phía quầy bar.

“Đúng là đã lâu chưa gặp, chỉ có điều tôi không có cách nào quên được diện mạo cậu mà thôi. Đặc biệt là gần đây, tiếng tăm của cậu vang dội, hầu như không có ngày nào là khuôn mặt tuần tú của cậu không được lên mặt báo, khiến người ta có muốn quên cũng không quên được. Hội nhà báo lẽ ra nên thưởng cho cậu mới phải. Bởi vì chỉ mỗi tin tức quan hệ bất chính mới đây của cậu, sẽ không biết đủ nuôi sống bao nhiêu ký giả rồi ý chứ?” Triệu Hoàng Văn thoải mái tìm chỗ ngồi xuống, đón lấy ly rượu từ tay Ni Khả, uống lấy một ngụm: “Ni Khả, gần đây cậu có chuyện gì? Định khiến toàn bộ nữ nhân có chút danh tiếng ở Đài Loan này sa vào lưới tình của cậu à?”

“Thế nào, cậu sợ à? Được rồi, nể tình bằng hữu bao lâu nay của chúng ta, cậu hãy khai danh sách cho tôi, tôi sẽ đánh bại những cô nương mà cậu từng để ý cho”. Ni Khả quen tính đùa bỡn, nói tiếp: “Trông cậu kìa, mặt mày hồng hào, đến 80% là yêu đương rồi phải không? Người nào đó? Khâu Ngữ Tâm?” Lúc trước hần cảm thấy Khâu Ngữ Tâm đúng kiểu con gái mà Triệu Hoàng thích, nên mới giới thiệu cho bọn họ quen nhau. “Thả bộp phá lúc nào vậy à? Tay chân cậu đúng là mau lẹ nha. Trông cậu bề ngoài nguội lạnh như thế, hóa ra cũng chẳng khác gì hổ đói rình mồi”. Ni Khả cao giọng, cười sảng khoái. Triệu Hoàng Văn bị chế giễu đến đỏ bừng mặt. “Cậu nói bậy bạ cái gì đó? Tám chuyện còn không có nữa là !”

“Đã nghĩ đến tám chuyện rồi? Xem ra Triệu tổng đối với Khâu tiểu thư đúng là có tình ý nha?” “Tôi có tình ý thì có tác dụng gì? Người ta không có động lòng”. Triệu Hoàng Văn nhún vai. “Vài lần ăn cơm với cô ấy, những chuyện cô ấy nói toàn bộ đều là về cậu. Lòng tôi cũng đã minh bạch được vài phần. Xem ra mỹ nữ lại bị cậu bắt làm tù binh rồi.”

“Cậu xác định vậy sao?” Ni Khả chau mày, nhìn không ra vẻ đắc ý, trái lại dường như cho rằng đây là chuyện phiền phức. Triệu Hoàng Văn trông thấy, cảm thán nói: “Tiếc là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Mặc dù chúng ta đúng là bạn tốt, nhưng tôi cũng không thể không chờ đợi ngày cậu bị trói, để cứu thoát cho vô số thiếu nữ si tình trên thế giới này khỏi phải rơi vào bể khổ tình ái.” Ni Khả bị hần khoa trương đến nỗi cười ha hả.

“Bây giờ, cậu tha hồ mà đắc ý nữa đi.” Triệu Hoàng Văn liếc xéo hần một cái. “Một ngày nào đó, cậu gặp được người mà cậu muốn nâng, nâng lại không thêm làm người phụ nữ của cậu. Nàng sẽ làm cậu đau đớn phát hiện ra thế nào là lo lắng sợ hãi, thế nào là khổ sở vì tình. Đoán chừng, đó sẽ là báo ứng của cậu đấy.”

“Báo ứng” Nghĩ đến Trì Trì đã biến mất hơn tháng nay, Lôi Ni Khả đúng là cười không nổi. Ngày đó, hần vốn cho rằng bản thân mình đã thuyết phục được nàng. Không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại, nàng đã chạy mất tăm mất tích. Giường lớn chỉ cô độc có một mình, hần tức giận đến độ ngay lập tức muốn đến nhà họ Hà bắt người. Nhưng nghĩ tới chính lời bản thân mình đã nói, hần không còn cách nào khác là buộc lòng phải nhẫn nhịn. Hần đoán chẳng sớm thì muộn, nàng cũng phải đến bên hần cầu xin tha thứ. Đến lúc đó, hần nhất định sẽ tha hồ mà giày vò thân thể mềm mại động lòng người của nàng. (Mơ đi cha)

Lôi Ni Khả rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ tự do tự tại của mình. “Nam nữ yêu nhau, một người tự nguyện đem hết tâm tư, tình cảm đặt vào một người thì đúng là không công bằng. Hơn nữa theo như lời cậu nói báo ứng, ngộ nhỡ một ngày thực sự xảy ra chuyện đó, liệu cậu có tin tôi có thể xoay chuyển tình thế hay không? Khiến cho nàng cũng yêu tôi, muốn tôi?” Nhìn về mặt Lôi Ni Khả hoàn toàn tự tin, Triệu Hoàng Văn thực ra lại không nghĩ như vậy.

Tại cổng nhà trọ, Trì Trì ngừng lại. “Cảm ơn anh đã giúp tôi khuôn đờ.” Bạch Sùng Quang u ám thở dài. Hần biết hôm nay mình không được vào nhà nàng. Hần cũng là ở cùng khu căn hộ cao cấp cho hộ gia đình này. Tư nhận thấy mình tương mạo đoạn chính, thân thể trong sạch, mới ba mươi tuổi đã là giám đốc một công ty máy tính. Điều kiện tốt như vậy, đã theo đuổi Trì Trì một tháng năm ngày nhưng vẫn mãi chỉ quanh

quần ở cổng nhà nàng, vẫn chưa gỡ bỏ được bức tường phòng ngự trong lòng nàng. Ngay cả bộ dáng tươi cười cũng không gặp qua. Khiến hắn không khỏi cảm thán cho chính mình.

Hắn không muốn mãi đi theo Trì Trì từ siêu thị cho đến cửa hàng tạp hóa. Hiện tại, sau một hồi đấu tranh tư tưởng: “Gần đây, mới khai trương một nhà hàng, danh tiếng rất tốt. Nửa tiếng nữa, tôi đón cô, ta cùng nhau qua đó xem thử được không?”

“Tôi...”

“Xin lỗi, chúng tôi đã có hẹn.” Lôi Ni Khả quần áo hợp thời trang, vừa vặn xuất hiện phía sau hai người. Hai tay khoanh ngực, ung dung dựa vào tường. Cà vạt thắt lỏng ở trên cổ, tóc rối lòa xòa, bộ dáng nhàn nhã nhưng toàn thân lại tỏa ra một khí thế ngạo nghễ, tựa như nhìn người bằng nửa con mắt

Trì Trì vừa nhìn thấy hắn đã tái mặt. Hắn làm sao lại có thể tìm đến nơi này? Bạch Sùng Quang có chút kinh sợ, thụt lùi từng bước, do dự hỏi: “Anh là...”

Ni Khả chậm rãi đi về phía Trì Trì, Dáng vẻ thung dung, nhàn nhã. Hắn gọn gàng một tay lấy túi đồ từ trong tay Sùng Quang, một tay quàng vào vai Trì Trì vẫn đang đứng đơn độc ở đó, khiến nàng toàn thân cứng đờ.

“Anh cũng là người ở đây à? Chào anh, tôi là bạn trai của cô ấy. Tôi vắng mặt, cảm ơn anh đã chiếu cố cho Trì Trì”.

“Không có gì. Anh quá khách khí rồi. Hàng xóm lẽ dĩ nhiên là nên chiếu cố lẫn nhau rồi. Vậy ... tôi không quấy rầy hai người nữa.” Lôi Ni Khả bề ngoài vô cùng tuấn mỹ, lại thêm khí thế ghê người, khiến Bạch Sùng Quang cảm thấy không so sánh được. Hắn không còn cách nào khác là cười u ám một cái, buồn bã rời đi

Sùng Quang vừa đi, Trì Trì ngay lập tức phát hỏa. “Anh nói bậy cái gì thế? Từ khi nào anh trở thành bạn trai của tôi vậy?” Dáng vẻ tươi cười ngay lập tức dừng lại, Ni Khả hơi chút lo lắng, đôi mắt càng thêm phần lạnh lẽo, trầm giọng nói. “Mở cửa ra.”

“Tôi. ..Mở cửa? Vậy chẳng phải là dẫn sói vào nhà hay sao?” Nàng rung mình sợ hãi, trong lòng muốn cự tuyệt, nhưng không đủ can đảm để chống lại ánh mắt giết người của hắn. “Mở thì mở. Anh hung dữ cái gì?” Nàng vừa lâu bầu vừa mở cửa, hai tay còn hơi run rẩy. Hai người vào bên trong, Trì Trì chậm rãi đóng cổng lại, xoay người hỏi hắn: “Anh rốt cuộc là muốn...”

Nói chưa hết câu, Ni Khả đã ngay lập tức mà che cái miệng đỏ thắm, nhỏ xinh của nàng lại. Cho đến giờ phút này, hắn mới biết được mình có bao nhiêu là mong nhớ bờ môi mềm mại, ngọt ngào này của nàng. Ni Khả mặc dù đang xách túi xách nhưng vẫn không cho nàng cự tuyệt. Hắn mặc sức hấp thu mật ngọt của nàng, giống như muốn nuốt luôn lấy hồn nàng, vừa khấn thiết lại vừa thâm sâu, tựa như nghiêm khắc trừng phạt nàng, bộc lộ hết nỗi nhớ nhung bấy lâu nay.

Trì Trì vô cùng lãnh đạm dựa lưng vào cánh cửa. Chỉ khi thân thể mềm mại bị ép chặt vào bờ ngực rắn chắc, ấm nóng. Bị bao phủ bởi hơi thở mạnh mẽ của hắn, tình cảm mãnh liệt như thủy triều dâng lên, nàng mới chịu khuất phục, đáp lại nhiệt tình của hắn. Ni Khả tà ác đưa tay miết theo những đường cong mê người của nàng. Nâng cao tà váy, đi sâu vào bên trong... “Không được.” Trì Trì ngay lập tức tỉnh táo lại, đẩy mạnh hắn ra, rồi mệt mỏi đi vào phòng khách, thở hổn hển mà ngồi vào ghế xô pha, đối diện hắn. “Không biết hôm nay ngài tổng tài đại nhân đến đây có việc gì?” Tên đại sắc lang đáng ghét này, mà tự mình vẫn còn muốn hôn hắn. Trì Trì vừa xấu hổ vừa tức giận lấy tay cố gắng xóa đi dấu hôn của hắn. Nhưng làm cách nào cũng không thể xóa đi cảm xúc mạnh mẽ vẫn còn đọng lại trong mình. Nàng tức giận đến giậm thẳng chân.

Từ sau lần kia, nàng mặc dù thoát xa được hắn. Nhưng mỗi khi nàng lơ đãng thì hình ảnh hắn lại xuất hiện, quần quanh trong đầu nàng, khiến nàng toàn thân run rẩy, tim đập liên hồi, sắc mặt không nhìn được ửng hồng. Vừa mới bắt đầu, nàng tưởng chừng sợ hãi quá mức, nhưng rồi lại tự an ủi mình là sẽ vượt qua được tất cả. Nhưng như thế nào nàng cũng không nghĩ lần thứ hai gặp lại hắn, ngay cả một câu cũng không nói được trọn vẹn, đã bị hắn làm cho ý loạn tình mê, thần hồn điên đảo. Từ khi nào nàng trở nên lẳng lơ, phóng đảng như vậy ?

“Im miệng”. Hắn quát lên muốn bảo nàng ngưng lại. Khuôn mặt đỏ bừng giống như sắp phát hỏa đến nơi.

“Anh rốt cuộc là muốn như thế nào? Nói rõ nhanh chút đi. Tôi còn có chuyện, không phí thời gian vô ích ở đây cùng anh được đâu.” Trì Trì dự định năm nay học nghiên cứu sinh, chẳng ngờ hần trở lại quấy nhiễu tâm tư từng bình tĩnh như nước hồ thu của nàng.

“Em còn có chuyện gì...” Lôi Ni Khả nhíu mày.

“Lôi Ni Khả”. Nàng khẽ cắt lời hần. “Nếu như hôm nay, anh tới đây không có việc gì quan trọng vậy mời anh về đi.”

“Hóa ra chúng ta đều không có tính nhẫn nại giống nhau.” Thấy nàng thay đổi sắc mặt, Ni Khả ung dung dội xuống một quả bom. “Em biết cha em, Hà Định Phong là bị người ta sát hại hay chưa?” Một lời hần nói như sét đánh ngang tai, Trì Trì lập tức choáng váng. Vài giây sau, nàng mới bình tĩnh lại, lập tức nhảy dựng lên. “Anh nói bậy. Cha rõ ràng là bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn nên mới qua đời.”

“Tôi nói bậy? Được rồi, đã vậy, con gái duy nhất còn không muốn báo thù cho cha, tôi, một người ngoài còn phải bận tâm làm cái gì?” Ni Khả cầm lấy áo khoác, tao nhã đứng dậy, đi về cửa chính. Không muốn làm nàng khó xử. “Tôi vốn tưởng rằng... Hóa ra là tôi lắm chuyện rồi. Tạm biệt.” Vốn tưởng rằng hần cố làm ra vẻ, thấy hần thực sự đi đến cửa chính rồi, nàng mới giật mình kêu lên. “Chờ một chút.” Thấy hần không hề có ý dừng bước, nàng ngay lập tức chạy đến ôm hần. “Đứng lại. Không cho phép anh đi. Có đi thì cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện đã.”

Ni Khả mặc cho nàng ôm cũng không phản kháng. “Em đã cho rằng đường đường một chủ tịch tập đoàn như tôi lại vô vị như vậy, từ xa chạy tới, đem chuyện cũ để hù dọa em, tôi còn có cái gì để nói nữa?”

“Tôi... tôi... không phải có ý này. Nhưng mà, điều anh vừa nói, đều là sự thật? Cha tôi là bị người ta mưu hại? Là ai? Vì sao? Có chứng cứ gì không?” Trong lòng nàng không ngừng đấu tranh tư tưởng. Lời hần nói thật có lý. Nhưng “Bị người ta hại chết..” Thực sự khiến người ta khó tiếp nhận, đặc biệt là hần...

Đột nhiên trong đầu nàng giống như bị điện giật, nhanh chóng buông hần ra, người cũng nhanh chóng lui lại. “Anh là kẻ tiểu nhân, lợi dụng lúc tôi khó khăn, định âm mưu hại tôi, có đúng hay không?”

Nàng không nên lại tin tưởng chuyện này. Con người này nhân cách, phẩm hạnh đều thiếu hụt nghiêm trọng, đích thị là kẻ tiểu nhân. Lần trước hần lợi dụng sự tin tưởng của nàng, đã chiếm đoạt trình tiết của nàng. Nghĩ tới đây, nàng ngay lập tức bước lùi hai bước. “Anh đừng nghĩ sẽ lại gạt tôi, tôi sẽ không bị anh lừa gạt lần nữa đâu. Không cẩn thận có thể bị lừa gạt một lần, nhưng để bị lừa đến hai lần nhất định chỉ có thể là kẻ ngu mà thôi.”

6. Chương 6

“Lợi dụng lúc em gặp khó khăn, mấy chữ này rất nghiêm trọng nhé, anh là một người kinh doanh, thứ cần chú ý chính là làm sao nắm bắt được thời cơ tốt nhất, thu hoạch được lợi ích lớn nhất. Quên đi, dù sao bây giờ anh nói cái gì, em cũng đều bảo anh nguy hiểm.” Lôi Ni Khả cầm một túi tư liệu để lại cho nàng.

Hà Trì Trì ngạc nhiên cầm lấy, không biết trong túi hồ sơ hần đưa có cái gì mới được chứ.

“Bên trong là báo cáo anh sai người điều tra về tai nạn đáng tiếc của bác Hà. Em tự mình xem đi, xem anh có phải gạt em hay không?” Hần quay lại ngồi vào ghế xô pha, một tay tháo cà- vạt vứt xuống, một tay cởi hai cúc áo sơ mi trên người thả lỏng thư thái. (V: thả lỏng ư – đang chuẩn bị sẵn để “hành động” thì có hừ hừ)

Thực ra là tiện thể phát hiện ra nguyên nhân cái chết của Hà Định Phong. Ngày đó vào lúc hần tiện điều tra Quách Hoàng Luân thì tra ra Minh Vân, làm hần lóe ra suy nghĩ, mới bắt đầu phái người điều tra, kết quả đúng là làm hần rất thoả mãn, mà trong tay hần cũng có được chiêu bài khổng chế Hà Trì Trì. (đồ ác man >.<>)

“Báo cáo điều tra gì?!” Hà Trì Trì rút tài liệu ra xem, càng xem sắc mặt càng kém, đến tận khi xem xong tờ cuối cùng, sắc mặt của nàng chỉ có thể dùng từ “thảm hại” để hình dung.

Biết rõ là nàng xem xong báo cáo chắc chắn sẽ có phản ứng, nhưng trái tim Lôi Ni Khả vẫn bị nỗi bi thương của nàng làm cho đau đớn, tuy là bên ngoài vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

“Trì Trì, em có nghĩ tới hay không, vì sao lúc em vừa nhận được tin tức bác Hà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa biết Hà Định Thủy đã dẫn theo rất nhiều vệ sĩ và vũ khí tiến vào đất nhà họ Hà để lục soát tử sắt của cha em? Đây có đúng là dấu hiệu cho thấy Hà Định Thủy đã biết trước bác Hà xảy ra chuyện gì, cho nên có thể chuẩn bị đầy đủ và nhanh chóng như vậy chứ? Còn chuyện mưu sát, anh nghĩ chắc là Hà Định Thủy chỉ hành động theo mệnh lệnh, hẳn đâu có lá gan và bộ óc để có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy; chủ mưu chắc chắn là người của Minh Vân, cảnh sát tìm được tài xế gây chuyện nhưng chỉ là kẻ gánh tội thay, dùng để che giấu sự thật. Theo như nghe ngóng được thì công ty Minh Vân có nguồn gốc từ bên Thái Lan, nhưng mấy năm gần đây tài chính bị đánh úp bất ngờ, công ty đã phá sản. Năm nay lại xuất hiện một gã lai lịch không rõ ràng thành công tiếp nhận người của Mễ Niết, theo như tin tức từ trung gian mà anh biết được thì Mễ Niết chắc là trùm ma túy lớn nổi tiếng ở Đông Nam. Nếu như đúng là hẳn, chắc hẳn này hẳn dùng tên giả tới đây, ngoài mục đích hiển nhiên là để tìm được một đường dây vận chuyển an toàn ma túy, mà điều không hay là số tiền trên không thu về được bao nhiêu. Minh Vân bèn qua lại với các xí nghiệp lớn, nhưng vì đàm phán không tốt, chỉ có Hà thị là Hà Định Thủy có hứng thú. Cha em qua đời, Hà Định Thủy sẽ có thể tự mình sắp xếp gặp mặt, kiên quyết cùng Minh Vân ký kết hợp đồng hợp tác. Bây giờ tuy không nắm được mười phần chứng cứ, nhưng anh suy luận chắc chắn tám, chín phần mười, không sai được.”

Hà Trì Trì lão đảo ngả xuống sô pha, cả người run rẩy, “Vì sao... vì sao chú em lại muốn hại chết cha em chứ? Cha em tuy không thích người em trai này, nhưng đối xử rất tử tế với chú mà! Vì sao chú lại làm như vậy, vì sao chứ?” Nàng xúc động khóc to lên nổi oán hận bất công của nàng, căm hận vứt bỏ bản báo cáo điều tra tàn nhẫn xuống, trang giấy trắng bay lượn giữa không trung.

“Ngoại tiền và quyền lực ra, còn có thể có nguyên nhân gì nữa?” Lôi Ni Khả ôm nàng ngồi lên đùi mình, dịu dàng động viên nàng, “Trì Trì ngoan, em quá xúc động, chỉ biết làm bản thân khổ sở, đối với kẻ xấu ung dung ngoài vòng pháp luật này không nên thương xót làm gì. Bây giờ phải làm sao để tìm ra chứng cứ phạm tội của bọn họ, cũng nghiêm khắc trừng trị họ, đây là chuyện nhất định em phải làm.”

“Em không có cách nào bình tĩnh... Cha em bị người ta mưu sát ... Anh bảo em có thể nào... Oa!” Nghĩ tới đây, trong lòng Hà Trì Trì đau thương, căm hận lập tức vỡ òa ra, nước mắt rơi như mưa, cứ thế chảy xuống.

Ngực Lôi Ni Khả giống như bị kéo căng ra, hẳn cau mày thở dài, cuối cùng buông nàng ra, từ bỏ ý đồ, hai tay nắm chặt tay nàng, để nàng an tâm khóc trong ngực của hắn một lúc.

“Được rồi, đàn bà đúng là nước, trời sinh đã biết khóc. Em muốn khóc thì khóc tiếp đi, khóc một lần rồi thôi, nhưng mà lần sau còn khóc nữa thì đừng dùng lý do này nữa nhé. Mà không, lần sau không được khóc nữa.” Hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm dỗ dành đàn bà, ít khi dịu dàng che chở, sau đó lại không giấu được bản tính bá đạo.

Hắn vừa nói như vậy, Hà Trì Trì ngược lại, ngại ngần dừng khóc. Nàng lau nước mắt, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì đó, nhìn khuôn mặt của hắn, nghi ngờ hỏi: “Vì sao anh lại tốt như vậy, bỏ thời gian dài như vậy đi điều tra giúp người không có quan hệ?”

Đúng vậy, đồ đàn ông xấu này bắt nạt mình còn chưa đủ, khi nào lại trở thành trái tim bồ tát như vậy?

“Anh nói anh là một người kinh doanh, quan tâm nhất là thời cơ thích hợp, thu về lợi ích lớn nhất, vậy anh muốn gì từ tôi chứ? Tuy rằng tôi rất cần quyền lực của anh giúp tôi tìm ra sự thật để báo thù, thế nhưng tôi phải nói cho anh biết, tôi không có tài sản gì đáng giá, hoàn toàn không có gì hấp dẫn anh đâu.”

Đã nói tới trọng điểm rồi! Giọng điệu của Lôi Ni Khả rất chậm rãi, huyền bí nói: “Em quá khách khí rồi, em đã quên em chính là người duy nhất trên thế giới, là bảo bối khiến người khác muốn bảo vệ sao?” Tiền hắn có tiêu mười đời cũng không hết, vậy còn muốn tiền của nàng để làm gì?

“Bảo bối gì cơ? !” Hà Trì Trì do dự nói, “Anh muốn nói là châu báu cổ quý hiếm sao?”

“Không phải, đương nhiên là không phải! Anh không có sở thích đó.” Những thứ kia Lôi gia có nhiều mà, hẳn không hề hứng thú, “Em thực sự không biết hay là giả vờ chứ? Quên đi, anh sẽ nói thẳng! Anh chỉ cần bảo bối là em là đủ rồi — Hà Trì Trì. Anh muốn em!”

Hà Trì Trì nghe xong sắc mặt méo xệch, hai mắt hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, “Anh đã...”

“Thế còn chưa đủ!” Lôi Ni Khả cúi đầu hôn lên trán nàng, trong mắt lấp lánh ánh sáng quái dị, bàn tay to

lớn xoa xoa tấm lưng cứng ngắc của nàng, dừng lại một chút, giọng nói hần thấp xuống cùng với ngón tay thon dài đang khéo léo di chuyển trên mặt nàng, giống như đang thôi miên ý thức của nàng.

“Em có biết không? Mấy ngày qua, anh thực sự rất nhớ em. Hơi thở của em làm anh muốn em, cơ thể sẽ không kiềm chế được mà nóng lên, vậy mà em lại ung dung nhàn nhã tự do tự tại. Anh tìm mấy người đàn bà tới hạ nhiệt mà không có tác dụng gì. Em có hiểu là mình đáng trách thế nào không hả? Em dụ dỗ anh không ngừng nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp của em, nhớ tới dáng vẻ thờ hờn hển quyến rũ của em, nhớ lại cảm giác lúc em ở dưới người anh, nhớ tới âm thanh em thở gấp... Em đã hãm hại anh như thế đấy, em nên phải bồi thường cho anh chứ!” Giọng điệu hần hùng hồn, lý lẽ kiên quyết không thể phản bác lại.

“Anh...” Nghẹn lời, nàng không biết phải nói gì nữa. Rõ ràng đó không phải là chuyện của nàng, hần nhớ ai là vấn đề của hần, nhưng để hần vừa nói như thế, nàng nghĩ mình thực sự phạm vào một sai lầm gì đó dường như không thể tha thứ được.

Lôi Ni Khả dừng lại một chút, nói: “Vốn nghĩ là em sớm muộn gì cũng tự động trở về xin anh, anh cũng đã tính toán hàng trăm nghìn loại hình phạt cho em. Thế nhưng đợi một tháng, tính nhẫn nại của anh hết sạch, cho nên... anh muốn em ngay bây giờ, lập tức ngoan ngoãn trở lại bên người anh.

Đột nhiên, hần cúi đầu, đôi môi trực tiếp mút lấy đôi môi nàng, sau đó lại khê thở ở bên tai nàng, hơi nóng lập tức truyền tới tai nàng, trở thành luồng điện làm tê dại mạch máu của nàng, làm tim đập loạn xạ. “Dùng tự do cả đời của em, chấp nhận trao đổi với anh có được không? Em thề sẽ ở bên người anh không bao giờ chia lìa, anh sẽ thực hiện tâm nguyện báo thù cho em.”

“Em...” Hà Trì Trì rơi vào bối rối

“Đồng ý đi mà, nha?” Lôi Ni Khả nhẹ nhàng đỡ bàn tay khoảng trước ngực nàng, đôi môi kéo xuống cái cổ trắng nõn nà mê người của nàng.

“Em...” Nàng thở dài một tiếng, hai tay ôm lấy đầu của hần, nghiêng người mang bộ ngực sữa tròn trịa của mình trước miệng hần. Không đồng ý... thì còn có ai có thể giúp nàng nữa đây?

“Đồng ý rồi sao?” Hần vùi đầu vào bộ ngực của nàng thổi khí nóng, bàn tay giữ lấy người nàng mà vuốt ve bộ ngực mềm mại.

“Em... nhưng mà... trao đổi như thế, cha biết được sẽ rất đau lòng...”

Lôi Ni Khả đã mất đi tính nhẫn nại, nếu chính nàng không thể tự quyết định, như vậy thì để hần quyết định đi.

Hần đẩy nàng dính chặt vào tường, bằng tốc độ chóng mặt cởi quần lót ra, kéo xuống, phóng thích vật nam tính đang hiện ngang đũng đứng của mình ra, tiếp tục nới quần áo trên đùi, hai tay nắm lấy đùi của nàng vòng qua ôm eo nàng, lại xé nội y đơn giản của nàng đi, ngón tay có điện lập tức dò xét vào cánh hoa nữ tính của nàng chơi đùa.

“A...” Hà Trì Trì thở gấp một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng của hần, dòng điện ma quỷ ấy ăn sâu vào giác quan của nàng, dưới bụng đau đốn thắt chặt lại.

Rên rỉ của nàng càng thêm kích thích ham muốn của hần, giờ này phút này, trong đầu hần ngoại trừ thỏa mãn dục vọng dưới thân đang sôi trào nóng thì không còn gì cả, tất cả đều trống rỗng; bàn tay hần run rẩy đưa xuống cái mông nở nang của nàng, thúc phần dưới đi vào nàng...

“A...” Đúng lúc đó Trì Trì hét lên chói tai, vật vĩ đại ấy đi vào trong nơi nữ tính nhỏ bé của nàng, bóp chặt, khiến chống đỡ của nàng đi đến cực hạn, người cũng thanh tỉnh lại, nàng phản xạ khước từ hần, “Đau quá... Không được, đau quá, anh mau đi ra đi...”

“Chết tiệt! Anh quên mất là em vẫn còn nhỏ...” Hần cắn chặt răng kiềm chế hành động, cả người run rẩy, vừa được ba giây thôi, mà hần mà hần nghĩ đã qua một thế kỷ, từng giọt mồ hôi không ngừng lấm tấm bên thái dương. Miệng của hần khô khốc, kiềm chế bình tĩnh nói: “Ngao, nhẫn nại một chút nữa, một chút sẽ không đau nữa...”

Lôi Ni Khả cũng biết là do mình quá khấn trương, quên là lúc hần phá chỗ đó của Trì Trì, cũng đã là chuyện một tháng trước, nàng thực sẽ không chịu nổi hần vội vàng, thế nhưng bây giờ muốn hần rút ra, quả thực

là trời sập!

“Gạt người! Lần trước anh cũng đã nói như vậy. Em không tin anh nữa, anh là yêu tinh hại người! Mau đi ra đi, em không muốn anh!” Hà Trì Trì khóc đẩy hấn ra, né khỏi bàn tay của hấn.

“Anh...” Lôi Ni Khả cố gắng phân tán sự chú ý của nàng, dừng ở nụ hoa hồng nhạt của nàng, bộ ngực trắng sữa thật rung động, há mầm cắn nụ hoa ngọt ngào của nàng mà mút, kẹp giữa hàm răng day day; bàn tay thì chiếm giữ bên kia mà vuốt ve thưởng thức.

“A –” cả người Hà Trì Trì run lên, “Ni Khả...”

Lôi Ni Khả cũng biết đã làm dịu đau đớn, liền từ từ co người đứng lên, thấy nàng không hề nhú chặt mặt mày, ngay lập tức tảng đá lớn trong lòng mới hạ xuống, đôi tay bắt đầu nắn bóp cái mông đầy đặn của nàng, mặc sức cuồng nhiệt đâm vào giữa, nhịp điệu từ từ nhanh hơn...

“Ni Khả...” Về mặt Hà Trì Trì ứng hồng, hô hấp gấp gáp, mười ngón cắm sâu bờ vai của hấn, từng đợt sóng sung sướng bắt đầu kéo tới. Nàng cắn chặt môi dưới, hình như không chịu nổi quá nhiều sung sướng, không chịu được mà cầu xin: “Không... Không được, Ni Khả, nhiều lắm...” Nàng cảm thấy cả người kéo căng đến cực hạn, lúc nào cũng như sợi dây đàn có thể đứt ra.

“Không, tiếp tục nữa...” Trời ạ, đã lâu thế rồi, làm sao hấn có thể ngu ngốc mà buông tha mùi vị tuyệt vời của nàng chứ? Hấn nên tới sớm mới phải.

Lôi Ni Khả vẫn điên cuồng thúc vào như cũ, một lần rồi một lần nữa lao vào chốn thiên đường sít chặt, chiếm lấy hương vị ngọt ngào của nàng. Mãi đến khi thúc thêm một lần cuối, cả hai người đều đi vào thiên đường khoái cảm, hấn thét lên, một luồng khí nóng bắn vào trong cơ thể nàng, nàng ngất đi trong lòng hấn, ngất đi trong khoái cảm...

Khi Hà Trì Trì khôi phục lại được ý thức thì Lôi Ni Khả đã tắm rửa sạch sẽ nằm ở bên cạnh nàng. Nàng mới mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ thấy một mái đầu màu đen đang lay động trên bộ ngực nàng.

Hóa ra Lôi Ni Khả đang cắn mút trên bộ ngực sữa trắng của nàng, một đôi tay không trong sáng cũng đang ở trên thân thể mềm mại của nàng mà tàn sát bờ bãi.

“Cầu xin anh, để em nghỉ ngơi một chút đi!” Nàng rên rỉ, cả người đau nhức, nàng cần nghỉ ngơi vô cùng.

“Nhưng mà em đã nghỉ ngơi rất lâu rồi.” Hấn rất dồi dào tinh lực thừa sức nâng một ngọn núi lên hoặc kéo cả một con trâu đực.

Hai tay của hấn lại đùa trên chỗ mẫn cảm của cơ thể nàng, một luồng khí nóng dâng lên từng chút từng chút một trong từng mạch máu, cơ thể nàng nóng lên, không nhịn được mà vận vẹo.”Em rất mệt mỏi, anh đứng dậy đi.”

“Đúng là... A!” Nàng còn chưa nói xong, Lôi Ni Khả đã vội vàng đâm vào vùng nữ tính chặt khít của nàng.

“Không được thế!” Hấn bắt đầu chuyển động theo quy luật, nhẹ nhàng rút ra, rồi lập tức nhanh chóng đâm vào, một lần rồi một lần nữa sâu hơn, hết lần này đến lần khác đâm vào trong cơ thể nàng, giữ lấy mùi vị ngon lành của nàng.

“Không... Không được, em... A...” Hà Trì Trì mệt mỏi lắc lắc đầu, mười ngón bầu chặt vào vai hấn, hơi nóng làm bụng nàng co lại, khiến cả cơ thể nàng thít chặt, nơi khít chặt đó giật giật co lại.

“Nói bây, em có thể.” Tiếng rên rỉ trong cổ họng thỏa mái phát ra, nơi đó của nàng co rút lại ôm chặt vật nóng bỏng của hấn, mùi vị này không thể nói nên lời.

Cả người hấn đã mồ hôi nhễ nhại, vẫn chưa đủ như trước, ngược lại còn càng đâm mạnh vào trong hơn. Nàng không có cách gì chịu đựng nổi, rên rỉ cầu xin, nhưng hấn như càng thêm kích động, mãi đến khi chặt căng, cuối cùng nàng hét lên một tiếng, ngất đi.

Lôi Ni Khả sững sờ dừng lại, rộ lên nụ cười đắc ý, cô gái bé nhỏ đáng thương! Hấn vẫn chỉ yêu thương một mình nàng, nắm lấy hai chân của nàng gác lên vai mình, hấn tăng tốc độ ở dưới thân, cho đến khi hét lên sung sướng, hấn mới mệt mỏi nằm úp sấp ở trên người nàng.

“Em thực sự không thể...” Hà Trì Trì nửa tỉnh nửa mê còn tưởng rằng hấn lại muốn nữa, ngay cả trong giấc mơ cũng xin hấn dừng lại.

“Ừ... Anh biết, em nghỉ ngơi đi!” Lôi Ni Khả thỏa mãn duỗi thẳng thân người, ôm nàng vào trong lòng, hai chân quăn quít lấy chân của nàng, đôi mắt khép hờ hưởng thụ cảm giác vuốt ve tấm lưng trắng mịn màng của nàng trong lòng bàn tay.

Vươn vai một cái xong, chẳng bao lâu hấn cũng ngủ theo.

Lôi Ni Khả động dậy mí mắt, khi tỉnh lại thì đã là giữa trưa, có lẽ là vì cho rằng nàng sẽ không bao giờ chạy trốn nữa, nên hấn ngủ thật sự yên tâm, hầu như mấy ngày nay tới giờ mới là cảm giác ngọt ngào nhất.

Thỏa mãn thở sâu, đôi mắt sâu thẳm của hấn mang theo chút lim dim buồn ngủ, chậm rãi mở ra. Bàn tay to lớn không tìm được mục tiêu – người mà mình không muốn xa rời, dự cảm không tốt chợt hiện lên trong đầu, hấn như bị điện giật, giống như viên đạn đã lên nòng, rõ ràng đã không còn thanh thản như lúc mới vừa tỉnh dậy, đôi mắt điều hâu sắc bén đảo qua phòng ngủ, không có ai!

Tập trung suy nghĩ nghe tiếng động trong phòng, kết quả giống nhau, làm cho máu hấn sôi trào.

Hấn trần truồng nhảy xuống giường nhanh chóng kéo tất cả tủ bát, ngăn kéo ra. Nếu quần áo đồ dùng đều còn, người nên còn mới đúng, không đúng! Đáng chết, tất cả cây trong bồn hoa lúc trước đều không thấy.

Nữ nhân khác rời nhà trốn đi, sẽ chỉ mang đi châu báu hoa phục, nhưng nếu là Trì Trì, nàng rất có thể mang đi gì đó, nhất định là đám cây không có gì giá trị này để chăm sóc.

Đáng giận! Lôi Ni Khả dấm một quyền vào tủ quần áo, phịch một tiếng, cửa lên tiếng gầy trả lời. Nàng đi rồi, nàng dấm vi phạm hứa hẹn, lần thứ hai biến mất từ bên người hấn!

Vì sao nàng lại tiếp tục phản kháng chứ? Đàn bà trên giường hấn chưa từng có ai chủ động rời đi, vì sao nàng lại có thể không thèm quan tâm đến tình cảm mãnh liệt triền miên của bọn họ mà biến mất? Hấn hoang mang khó hiểu, chẳng lẽ. nàng có người yêu khác, lòng có chút khấn trương?

“Không! Không đúng!” Hấn điên cuồng gầm rú, mặc quần áo bằng tốc độ nhanh chóng nhắm về phía cửa, tay nắm lấy quả đấm cửa, trong nháy mắt, hấn bỗng chốc dừng lại.

Lôi Ni Khả luôn bình tĩnh khi nào trở nên nôn nóng không không chế được như thế, hơn nữa lại chỉ vì một cô gái bé nhỏ còn chưa phải là đàn bà! Nàng thật là báo ứng của hấn?

Cho dù thế thì sao? Nếu hấn muốn nàng, nàng cũng chỉ có thể ở bên người hấn, hấn tuyệt đối không cho phép nàng cãi lời của hấn! Từ trước tới nay chỉ có hấn không cần nữ nhân, không có chuyện không đến với hấn, con ma nữ chết tiết này, nên có người cho nàng một bài học tốt. (Đúng là siêu cấp tự sướng a)

Lôi Ni Khả dùng sức đóng sầm cửa, đi nhanh về phía thang máy.

(Ồ hình như anh.... còn chưa mặc quần áo, vừa trần truồng nhảy xuống giường mà >.<.)

“Sớm nha, Hà tiểu thư, bất cứ lúc nào thấy em, em đều xinh đẹp tao nhã như vậy. Ngày hôm qua ở trong bang có việc nên không cách gì đến gặp em được, vậy mới khiến cho anh nhận ra cái gì gọi là một ngày không gặp đã như xa cách ba thu, hôm nay anh chờ em ngay tại nơi này, nể mặt cùng nhau ăn một bữa cơm đi!”

Mở miệng chặn lại người đàn ông tự xưng là thiếu bang chủ Trần Văn Minh của Hỏa Diễm bang, hôm nay hấn mặc hấn một bộ âu phục màu trắng còn đeo đồng hồ đeo tay cổ, cả người thật là chói mắt. Về mặt hấn tươi cười ân cần lấy lòng, nhưng ánh mắt lại mê đắm như xuyên thấu quần áo trên người Trì Trì, tục tĩu như thế khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Vừa mới mua bữa sáng xong trở về, đã bị chặn ở cửa căn hộ, Hà Trì Trì thâm nhú mày, nếu biết trước vận may buổi sáng sớm lại kém như vậy, nàng thà để cho bụng tiếp tục kêu réo, cũng không ra khỏi nhà mua bữa sáng.

“Không cần!” Hà Trì Trì lạnh lùng cự tuyệt, vượt qua con chim khổng tước (*chính là chim công đó) lèo lèo như hấn, tiếp tục đi về phía căn hộ.

Vài ngày trước, vừa mới dọn dẹp được nhà mới thì gặp phải Trần Văn Minh, đang nhàm chán hết nhìn đồng tới nhìn tây, vừa khéo nhìn thấy Hà Trì Trì đi ngang qua, lập tức trúng tiếng sét ái tình với nàng, không để ý bạn gái đang bực tức gọi lại. Từ đó, Hà Trì Trì đáng thương lại bị hời hợt chú ý, bị da trâu nhà hắn quần quít không tha.

Phái mạnh thì không được đánh phái yếu, Trần Văn Minh nhếch ánh mắt, hai tên thủ hạ lập tức chắn phía trước Hà Trì Trì.

Hà Trì Trì lui từng bước, xoay người trừng mắt nhìn hắn, “Thực ra người muốn làm gì?”

“Không có gì, anh chỉ rất có thành ý mời em lên xe, muốn mời em qua nhà hàng dùng bữa cơm mà thôi.”

Nực cười, nghĩ thấy Trần Văn Minh hẳn chẳng những phong lưu phóng khoáng, anh tuấn kiệt suất, tú tiền lại nặng, đuổi theo mấy trăm cô bạn gái, cho tới nay không hề gặp đàn bà không thèm nhìn lại như vậy.

“Tôi đã nói là không cần!” Hà Trì Trì vẫn lạnh lùng cự tuyệt như trước. Loại thái độ này mà nói là rất có thành ý ư? Nàng có chết cũng không chịu lên xe của con sói háo sắc này, ai biết sau khi ăn xong hắn sẽ có nhiều trò gì gian trá.

Thái độ Hà Trì Trì cứng rắn làm cho Trần Văn Minh buồn bực, cuối cùng hắn hết kiên nhẫn đành bất chấp phong độ hàng ngày, không kiêng nể gì mà cư xử như thằng lưu manh, “Đồ không biết xấu hổ! Lên!”

“A. Không được, buông ra!”

Lôi Ni Khả vốn là đang hỏi bảo vệ tòa nhà, vậy mà mới hỏi nửa chừng thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Hà Trì Trì, hắn lập tức không nói hai lời, xông ra bên ngoài.

Nhìn thấy Hà Trì Trì bị ba gã người xấu vây quanh, Lôi Ni Khả lập tức xông lên cứu nàng, chỉ với hai, ba chiêu đã giải quyết xong ba thằng khốn nạn kia.

Bầu trời cuối chiều ánh cam cùng với dải mây trắng hững hờ trôi, một ngôi biệt thự xa hoa nằm ở sườn núi — Lôi cư trang rất nguy nga lộng lẫy, giống như thánh điện cung thần vậy.

Gió đêm hiu hiu, mang tới mùi hoa rất ngọt, đây là thời khắc hoàng hôn ấm áp.

“Vú à, Trì Trì đâu? Hiện tại đang chỗ nào?” Lôi Ni Khả vừa bước vào phòng khách đã tìm người, đây là thói quen hắn mới tạo ra .

Sau khi đưa Trì Trì tới Lôi cư, bao giờ hắn cũng thoáng cái là trở về làm bạn với người nào đó ở trong nhà, để toàn bộ giao tiếp xã hội để cấp dưới xử lý.

“Tiểu thư. A, tiểu thư.” Vú Vương nhận việc chăm sóc chủ nhân, mỗi ngày thường xuyên tổng hợp những việc làm và nghỉ ngơi của Trì Trì một ngày rồi báo cáo hắn, hôm nay lại chút do dự.

“Nói mau, tiểu thư ra sao rồi? Không được ấp a ấp úng!” Lôi Ni Khả cố gắng bình tĩnh, không nhận được báo cáo của cảnh vệ , hắn xác nhận giờ phút này Trì Trì đang mạnh khỏe đích đãi ở Lôi cư.

Bị quát như vậy, quản gia vú Vương không còn dám chậm trễ. “Buổi sáng hôm nay Tiểu thư buồn nôn, bởi vì không được cậu cho phép, cho nên...” Nghĩ đến bộ dáng thất vọng của tiểu thư, đến bây giờ bà vẫn có chút đau lòng, nếu không phải chủ nhân đích thân ra lệnh, bà nhất định sẽ không nhẫn tâm làm cho tiểu thư thất vọng.

“Cô ấy. rất khó chịu sao?” Lôi Ni Khả thật có chút đau lòng.

“Vâng, sau khi tiểu thư biết không thể rời khỏi đây, trở về phòng, ngay cả cơm trưa và điểm tâm cũng không ăn, cũng không cho tôi thông báo cho cậu.”

“Không ăn cơm trưa và điểm tâm sao? Cô ấy muốn bản thân đói chết sao?” Lôi Ni Khả cũng không vui vẻ gì, vú Vương đã quên ai mới là chủ nhân hay sao? Trước khi tới đi làm không phải đã dặn bà chăm sóc Trì Trì tốt sao? Sao bà có thể để cho cô ấy tùy hứng như vậy chứ? Bất kể việc gì bà cũng nên lập tức gọi điện thoại cho tôi biết mà trở về, tại sao có thể việc gì cũng nghe cô ấy được!”

“Tiểu thư nói. đây là việc nhỏ, chủ nhân đi làm bận nhiều việc, không cần quấy rầy vì việc con con.”

“Việc gì là nhỏ, chỉ cần có liên quan tới Trì Trì thì đều là việc lớn!” Lôi Ni Khả trách mắng.

“Vâng, tôi đã biết, lần sau không dám nữa.” Vú Vương nơm nớp lo sợ nói, làm ở Lôi cư lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân tức giận.

“Quên đi, bữa tối để từ từ, chờ tôi đi lên coi xem tình hình thế nào rồi nói sau.” Lôi Ni Khả xoa mày, cảnh giác mình đã dọa quản gia. Ai, chỉ cần chuyện liên quan tới Trì Trì, sẽ làm cho hắn không khống chế được.

“Muốn cái gì vậy? Tình yêu bé nhỏ của anh.” Lôi Ni Khả cởi âu phục áo khoác và cà- vạt ra, ôm Hà Trì Trì nhỏ bé ngọt ngào vào trong lồng ngực, muốn xua đi sự lạnh lẽo cô đơn của nàng.

Vừa rồi vào phòng, chỉ thấy nàng ôm chân ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ. Chiếc giường to càng làm cho nàng thêm tịch mịch vô y, làm cho trái tim Lôi Ni Khả đau nhói.

Nàng không phản ứng, thân người không nhúc nhích.

“Em có yêu cầu gì sao!” Nắm chặt cánh tay nàng, hắn đang vô cùng kiên trì.

“Không có.” Giọng nói của nàng rầu rĩ.

“Anh không tin!” Lôi Ni Khả nâng cằm của nàng lên, nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, đôi mắt trong vắt nhưng ảo não.

“Anh” Nàng hạ tầm nhìn, nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón tay, “Vì sao em không thể ra ngoài?”

“Em muốn đi làm sao?”

“Em thấy buồn, muốn đi chỗ nào đó một chút cũng không được sao?”

“Đương nhiên có thể! Chờ anh có thời gian, em muốn đi nơi nào anh sẽ đi cùng em. Như vậy được không, chờ hết đợt này, chúng ta tìm nơi phong cảnh đẹp đi chơi nhé.”

“Không cần.” Nàng đẩy hắn từ trong ngực ra, nhảy xuống giường đối mặt với hắn, “Vô cùng chán ghét, vì sao lại có thể hạn chế em như vậy? Em cũng không phải là trẻ con, sẽ không lạc đường, không cần phải đi nơi nào cũng có người đi theo!”

“Em không thích anh đi cùng sao?” Lôi Ni Khả lặng lẽ nhìn nàng chăm chú.

“Em.” Ở chung gần một tháng, đối với trình tự phản ứng của Lôi Ni Khả, thông minh như nàng đại khái cũng đoán được giọng nói của hắn mang cảm xúc gì. Biết hắn tức giận, giọng điệu của nàng thấp xuống dường như mang theo sự cầu xin.” Anh bận rộn như vậy, cũng không biết khi nào mới có thể rảnh. Huống hồ em đã đồng ý sẽ không rời khỏi anh nữa, anh còn lo lắng gì chứ? Em thì em chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, sẽ không chạy loạn chỗ nào cả.”

“Anh chỉ không hy vọng em gặp phải gã đàn ông xấu xa nào thôi, không phải lo lắng với em.” Hắn không thích có khoảng cách với nàng, lại đem nàng quay về trên giường, đặt ở dưới thân, càng không ngừng hôn đôi môi cánh hoa hồng của nàng, “Ngoan, nếu em thật sự buồn, vậy thế này đi, ngày mai em bắt đầu theo anh đi làm, công ty có người đến người đi, em sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa. Nha?”

Thức ăn ngon lành trước mặt, “đói” một ngày, hắn cuối cùng nhịn không được, thừa dịp nàng đang hết sức ý loạn tình mê, bàn tay linh hoạt thuần thục cởi bỏ quần áo của hai người, kích thích ở nơi mẫn cảm của nàng.

Cả người Hà Trì Trì phát ra tiếng ưm, cánh tay trắng tự động quấn quanh cổ hắn, dần dần mở to mắt, “Anh. cứ như thế, sao có thể luôn dùng chiêu này.” Âm thanh nỉ non oán giận bị nuốt lấy hết. Theo tiếng nam nữ thở dốc, hơi ấm trong phòng nhanh chóng lên cao.

7. Chương 7

“Thế ư?” Người được gọi là lão đại, Mễ Niết, suy nghĩ một chút rồi nói, “Đừng lo, đầu heo kia yêu tiền như mạng, gần đây chắc nghe ngóng được gì đó, nhưng thật sự chỉ là ra vẻ ta đây, muốn tăng thêm tiền hoa

hồng thôi. Chút tí lợi lộc ấy ta không cần. Cho dù hần đã biết được điều gì, nhiều lắm cũng chỉ là một phần chút xíu, không làm được gì đâu!”

“Tuy rằng chúng ta không quan tâm đến vài xu lẻ, nhưng nếu để nhiều người biết được cũng không hay ho gì, hơn nữa cấp nhiều loại lộc cho hần lắm, chỉ sợ khiến hần càng thêm tham lam đến nỗi được voi đòi tiên!”

“Ừm, điều này cũng đúng. Không thể không đề phòng tâm địa con người, ta sẽ chú ý tới chuyện này nhiều hơn.” Mễ Niết gật gù.

“Còn có một việc nữa.....” Tên thuộc hạ kia ấp úng.

“Có việc gì thì nói ra, sao phải ấp a ấp úng ? Người tại sao càng có tuổi lá gan lại càng nhỏ vậy!”

“Đạo gần đây thuộc hạ luôn luôn có cảm giác bị theo dõi, nhất là trong lúc chúng ta nhập hàng, cảm giác này càng ngày càng rõ ràng hơn.”

Khả năng dự cảm chuẩn xác từng nhiều lần cứu hần thoát chết, chuyện này mọi người đều biết, bởi vậy khi hần nói ra nghi vấn trong lòng, lập tức khiến cho Mễ Niết chú ý.

“Đã phái người điều tra chuyện gì đang diễn ra chưa? Có phát hiện được gì không?” Mễ Niết cảnh giác hỏi.

“Cho tới bây giờ vẫn chưa phát hiện được gì.” Tên thuộc hạ lắc đầu, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, không có khả năng nhầm lẫn vì dự cảm của hần chưa từng sai. “Nhưng mà, lão đại, anh cũng biết dự cảm của em chưa bao giờ.....”

“Ta biết, ta biết!” Mễ Niết đứng dậy đi tới đi lui mấy bước, rốt cục quyết định: “Lập tức tăng thêm số người đi thăm dò, cẩn thận vẫn hơn, việc này không được phép để sơ sẩy một ly.”

“Vâng!”

Tả Thường Phân pha một tách hồng trà nóng đem tới trước mặt Hà Trì Trì cùng điểm tâm.

“Đã tới lúc dùng điểm tâm rồi ư? Nhanh vậy.” Hà Trì Trì nhìn đồng hồ trước mắt, không khỏi âm thầm khen Lôi Ni Khả tìm được bảo vật như Thư ký Tả, thực đúng là con người cực kì trách nhiệm, coi mệnh lệnh của hần chẳng khác nào thánh chỉ.

Cứ đúng giờ, mặc kệ có mặt Ni Khả hay không, dù cho nàng dùng mọi thủ đoạn uy hiếp, Thư ký Tả nhất quyết chuẩn bị điểm tâm cho nàng thật chu đáo.

“A, chị xấu tính nha! Rõ ràng chị đã đáp ứng dùng điểm tâm cùng em, hôm nay sao lại chuẩn bị có một phần thôi?”

“Thực xin lỗi, Trì Trì, hôm qua chị đi ăn tiệc họp lớp, không ngờ bị đau bụng, hôm nay...” Tả Thường Phân ấp úng, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Chị làm sao vậy?”

“Chị vào phòng vệ sinh một chút” Tả Thường Phân ôm bụng vội vàng chạy ra khỏi văn phòng.

“Cô đang làm cái gì vậy?” Phó phòng quan hệ xã hội (*có thể hiểu là PR) Úc Dung định gõ cửa, lại phát hiện văn phòng tổng tài không đóng cửa, tò mò nhìn vào bên trong, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, phịch một tiếng đẩy cửa đi vào, nổi giận đùng đùng vọt tới trước bàn làm việc.

Hà Trì Trì không biết tại sao nữ nhân trước mắt lại có bộ cả vú lấp miệng em. Đành kệ cô ta thôi, coi bộ đáng thì hình như là cấp dưới của Ni Khả.

“Tổng giám đốc của các cô buổi sáng phải đi ra ngoài họp, tới khuya mới trở về. Tôi đề nghị về sau cô muốn gặp hần, trước hết nên xác định lịch hẹn với Thư ký Tả, đỡ phải mất công.”

“Cô..... thật to gan, dám bày bữa đồ đạc, lại còn dùng điểm tâm trên bàn làm việc thần thánh của tổng giám đốc?! Đây là văn phòng của tổng giám đốc tập đoàn Vạn Tông, cô định biến nơi này thành quán cà phê chác? Cô là ai? Đừng nói với tôi cô là người thân của tổng giám đốc. Nhà họ Lôi ba đời đều là con một, tổng giám đốc cũng không có họ hàng gần nào là nữ nên tôi không tin đâu.”

Nhìn thấy Trì Trì vẫn duy trì vẻ tao nhã thông dong, lửa giận của Úc Dung càng tăng lên. Lôi Ni Khả là người đàn ông mà cô ta cực kì ái mộ, có rất nhiều con đàn bà dùng hết tâm cơ và thủ đoạn chỉ để hấn chú ý tới, tính toán ích kỷ muốn từ nay về sau có thể bay lên ngọn cây, cô ta cũng không phải ngoại lệ

Mấy năm gần đây cô ta ở công ty làm trâu làm ngựa, hy sinh cống hiến, cố gắng biểu hiện tốt, chẳng phải là vì muốn có địa vị cao hơn nữa, có cơ hội được tiếp xúc với tổng giám đốc sao. Với tài mạo song toàn của cô ta, đến bây giờ cũng chỉ mới tình cờ nhìn thấy mặt tổng giám đốc, thế mà con đàn bà này này dám công khai ăn picnic ở đây sao?

“Ai cho phép cô ăn picnic ở trong này? Có phải Thư ký Tả không? Cô ta đâu rồi? Chạy đi đâu rồi.”

Con bé này vừa nhìn đã biết là loại tiểu thư được chiều chuộng từ bé, chắc chắn là nó đã dùng tiền mua chuộc Thư ký Tả, thừa dịp tổng giám đốc vắng mặt để thực hiện giấc mộng được làm Lôi phu nhân. Thật không biết xấu hổ! Tổng giám đốc đối với loại con gái này không xấu nét này sẽ không khách khí, mình tất nhiên cũng không cần tôn trọng nó.

Cô gái này bị làm sao vậy? Cô ta có hiểu phép tắc hay không? Dựa vào cái gì mà ở văn phòng của người khác, chưa phân rõ trắng đen mà đã liền mở miệng mắng mỏ? Đây gọi là nữ cường nhân sao?

Hà Trì Trì lạnh lùng liếc nàng một cái, tự mình rót hồng trà, không hài lòng nói thêm nửa câu nào nữa, nàng không muốn lại tốn nước bọt.

“Cô..... Không biết xấu hổ!” Úc Dung thấy Trì Trì vẫn thản nhiên tự tại uống hồng trà, mà mình nói đúng tình hợp lí lại giống như bị phạt đứng một bên, vì thế cô ta ném mạnh văn kiện đang cầm đi.....

“A!” Hà Trì Trì bất ngờ không kịp phòng bị, kêu lên sợ hãi, chiếc tách trà đã vỡ tan.

“Có chuyện gì vậy.....” Tả Thường Phân và Chu Thư Lân nghe được tiếng ồn ào lập tức vọt vào phòng. “Tiểu thư, cô có sao không?”

“Đau quá a, Thư ký Tả!” Hà Trì Trì đau đớn vùng vẫy tay, rót nước mắt nhìn Tả Thường Phân.

Tả Thường Phân lập tức nắm lấy cái tay đang vẫy vẫy loạn xạ của Hà Trì Trì “Oa, sưng đỏ rồi kìa.....” Cô đau lòng thối thối.

“Còn thối cái gì? Mau dẫn Trì Trì đi xối nước a!” Chu Thư Lân nhìn Tả Thường Phân đang thối thối mu bàn tay đỏ rực của Trì Trì, quả thực muốn té xỉu, liền vội vàng đẩy các nàng tới phòng rửa mặt.

“Được được, tôi biết rồi!” Tả Thường Phân lôi kéo Hà Trì Trì chạy vào trong.

Trời ạ, đỏ như vậy, không biết đau đến thế nào!

“Úc Dung, nơi này là văn phòng của tổng giám đốc, không phải văn phòng của cô. Cô dựa vào gì mà động thủ đánh người ở trong này?”

Năng lực của Úc Dung không tệ nhưng tính tình tiểu thư lại kiêu ngạo của nàng đã quá nổi danh. Chu Thư Lân đã nghe được rất nhiều người phê phán cô ta. Trước kia hấn đều là mở mắt nhắm mắt mở, nghĩ rằng có thể trở thành nữ cường nhân cá tính khó tránh khỏi có chút ít tính cách mạnh mẽ, chỉ cần không thái quá là được. Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới cô ta lại kiêu ngạo tới mức này.

“Tôi tưởng rằng cô ta ăn picnic ở trong này, tôi... tôi không biết...” Cô ta thấy đáng vẻ hổn hển của Chu Thư Lân, nhất thời sợ hãi, hiểu được tình hình có vẻ không ổn, hình như mình đã đánh sai người.

“Cô có biết cô ấy là ai không?” Chu Thư Lân hỏi cô ta. Dựa trên hiểu biết của hấn về Trì Trì, nàng chỉ không thêm để ý tới kẻ khác, không có chuyện chủ động gây xung đột.

“Tôi.....” Úc Dung hốt hoảng lắc đầu.

“Cái gì cũng không biết, mà dám động thủ đánh người? Lễ phép và giáo dưỡng của cô ở đâu? Cô ấy ăn picnic có ảnh hưởng tới cô sao? Khi nào thì ở văn phòng tổng giám đốc cho phép cô lộng hành như vậy, sao ta lại không biết?” Chu Thư Lân tức giận không thêm nhiều lời “Mặc dù cô có năng lực, nhưng hành vi quá mức quái đản, lần này không ai có thể cứu được cô, tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý đi.”

“Không cần! Thực xin lỗi, tôi..... không biết cô ấy có vị trí quan trọng như vậy, van cầu anh, trợ lí Chu, tôi không phải cố ý, cầu xin anh đừng nói ra.....”

“Câm mồm! Cô cho rằng tổng giám đốc là người mù không nhìn thấy sao?” Không biết Trì Trì quan trọng thế nào sao? Nói gì vậy.

Kể cả không quan trọng, cô ta có thể tùy ý đánh người sao? Hần không nghe nổi nữa. Tình trạng bối rối của cô ta như vậy, không hiểu làm sao có thể làm công tác quan hệ xã hội được? Chu Thư Lâm không khỏi hoài nghi làm sao cô ta leo được tới được chức vị này.

“Trì Trì?!” Lôi Ni Khả vừa họp xong, trở về thì nhìn thấy Trì Trì yêu dấu lại đang nói chuyện rất vui vẻ với một người đàn ông xa lạ ở đại sảnh. Hần không thể tin được.

“Tại sao em lại ở đây một mình?” Giọng nói lạnh lẽo giận dữ vang lên, không khí bốn phía lập tức bị hạ xuống ít nhất mười độ. Lôi Ni Khả mặt lạnh lùng nghiêm túc, xuất hiện bên cạnh Hà Trì Trì, đôi mắt sâu trầm đang lóe lên những tia giận dữ. “Đáng chết, chẳng phải anh đã yêu cầu Thư ký Tả lúc nào cũng phải đi theo em sao, cô ta đâu rồi?”

“Anh đã về! Thư ký Tả đi phân phát thư từ rồi.” Hà Trì Trì kinh ngạc mừng rỡ nhìn hần, không chú ý tới dáng vẻ giận dữ của người nào đó. Nàng kéo kéo ống tay áo của hần, ý bảo hần cúi đầu xuống “Tại sao nhanh vậy? Không phải anh bảo rằng hội nghị tới giữa trưa mới xong sao?”

“Vốn là như vậy, nhưng vì.....” Lôi Ni Khả nhìn thấy vẻ mặt vui sướng không che giấu được của nàng, biểu tình hòa hoãn không ít. Ánh mắt lơ đãng lướt qua thì lại nhìn thấy tay nàng đang băng vải, lập tức trừng lớn, giống như nhìn thấy quái vật.

Cầm cái « tay phòng phòng » của nàng lên, mặt Lôi Ni Khả nổi gân xanh. “Em bị thương ư?! Vì sao lại băng bó như vậy?”

Hà Trì Trì vội vàng rút tay lại giấu sau lưng, phát huy tinh thần “đà diểu” của mình, quyết định nhắm mắt làm ngơ.

“Không có việc gì, không có việc gì, anh không ngạc nhiên như vậy! Cái này..... Ách, ừ, chỉ là vết bỏng nho nhỏ mà thôi, không có gì đâu.” Không nghĩ nhanh như vậy hần đã phát hiện ra, nàng còn chưa kịp nghĩ phải giải thích thế nào mà!

“Bỏng ư? Sao em lại bị bỏng?” Hần không kiềm được lửa giận, rít gào ra tiếng, khiến những người đang ở đại sảnh kinh sợ không dám phát ra tiếng động nào.

Lôi Ni Khả không thèm để ý tới lễ nghi hay mặt mũi, ôm lấy Hà Trì Trì đi tới thang máy, hần muốn làm rõ ràng chuyện này.

“Thật sự không có chuyện gì mà.....” Hà Trì Trì yêu ớt kêu lên biện bạch, quay cổ đi, căn bản không dám chống lại lửa giận của hần.

Vẫn luôn ở bên cạnh không lên tiếng, Chung Gia Hào thật sự tức giận nhìn theo Lôi Ni Khả đang ôm Trì Trì đi vào thang máy.

Hần sao có thể đối xử như vậy với tiểu thư? Chung Gia Hào định bụng chạy tới bảo vệ tiểu thư nhu nhược nhà mình nhưng lại bị Tả Thường Phân tỉnh táo giữ lại.

“Tôi không thể để cho anh ta làm thương tổn tiểu thư.....” Chung Gia Hào giãy dụa.

“Anh nhìn kĩ xem, Trì Trì tiểu thư là bảo bối của tổng giám đốc chúng ta, yêu thương còn chưa hết, sao có khả năng thương tổn nàng?” Thấy hần đã bình tĩnh lại, cô ta mới buông hần ra. “Anh đi đi, chuyện của tổng giám đốc và tiểu thư Trì Trì không phải việc anh có thể quản, anh cũng không quản được.” Không phải cô xem thường Chung Gia Hào mà vì hần không thể là đối thủ của tổng giám đốc.

Tính chiếm hữu của tổng giám đốc với tiểu thư Trì Trì rất mãnh liệt, đến mức không cho phép người khác được liếc nhìn tiểu thư một cái, lại càng không cho phép có người xen vào giữa bọn họ. Những kẻ mơ tưởng phá hỏng quan hệ của bọn họ sẽ không có kết cục tốt.

Cô nàng minh tinh tỏa sáng ở Đài Loan – Lê Ân Ân, tự nhận mình đang mang thai con của tổng giám đốc, bây giờ lại bại tới mức chỉ có thể đóng phim hạng A, chính là minh chứng tốt nhất. Tên tiểu tử ngớ ngẩn này chắc tám phần là mới bước chân vào xã hội, lại có quen biết với tiểu thư Trì Trì nên Tả Thường Phân mới có lòng tốt ngăn hãm lại.

Nói xong cô ta cũng không thèm để ý tới hần nữa. Tâm tình trở nên nặng nề đi về phía thang máy. Xong đời! Cô biết tổng giám đốc sẽ tức giận, nhưng không nghĩ tới việc hần cực kì tức giận như thế.

Thực ra vừa rồi cô đã trông thấy Lôi Ni Khả, nhưng lại không có dũng cảm nên đứng ở một bên, không dám xuất hiện. Mặc dù biết rõ chết sớm hay chết muộn thì đều là chết cả, nhưng đến con kiến hôi còn muốn sống tạm bợ, huống chi năm nay cô chẳng qua mới có 28 tuổi, vẫn còn rất nhiều thời gian tốt đẹp đang chờ mình tiêu xài.

8. Chương 8

9. Chương 8 (tt)

10. Chương 9.1

Chương kết

Mề Niết đá cái xác chết kỳ dị nằm co quắp trên mặt đất, máu tươi chảy đầm đìa.

“Cứ vậy mà chết à?” Xem ra ta đánh giá quá cao năng lực của người. Ta còn tưởng người có thể chịu thêm một trận nữa chứ! Sạch, cả người phì nộn mà một tý tác dụng cũng không có, ta phí!”

“Lão đại, con heo mập này trước khi chết nói với chúng ta những lời đó là có ý gì? Nơi chúng ta biết mà cũng tuyệt đối không quay lại là nơi nào? Hần rốt cuộc giấu những tư liệu đó ở chỗ nào?” Cổ tháp sờ sờ đầu hỏi.

“Ta nghĩ hần chỉ có thể ở ở chỗ Hà Trì Trì, huyết thống duy nhất của anh trai hần – Hà Định Phong. Theo những gì đã điều tra, Hà Trì Trì là người yêu của Lôi Ni Khả, hiện nay đang sống cùng hần, chỉ e chúng ta có dùng đại bác bắn cũng không tới. Hơn nữa, hần cũng đang truy xét nguyên nhân từ chúng ta — để báo thù cho Hà Định Phong! Hừ, có thể tra được chúng ta đang ở chỗ này, năng lực của Ni Khả quả không thể khinh thường. Tuy nhiên, nếu hần đã có dũng khí giao du với kẻ xấu, thì đừng trách ta thủ đoạn tàn nhẫn!”

“Lão đại, lão đại...” Cổ tháp nói ấp a , ấp úng.

« Kêu la cái gì ! Kết quả như thế nào? »

« Cái tên Ni Khả kia đúng là phước lớn, mạng lớn, qua được kiếp nạn này, thậm chí hần còn thoát ra khỏi vụ nổ trong khi những kẻ khác vẫn mắc kẹt trong xe. Chúng tôi cẩn trọng xếp đặt bom hẹn giờ, cuối cùng phá huỷ được chiếc xe đồng thời làm bị thương một số kẻ bên ngoài không liên quan, vậy mà, ngay cả tài xế cũng chỉ bị thương nặng mà thôi. »

“Khốn kiếp! Người không ở trong xe thì các người cho nổ cái quái gì vậy? Các người.....một lũ ngu ngốc thậm tệ rốt cuộc có thể làm được chuyện gì? Ngay cả việc nắm chắc thời gian bom phát nổ cũng làm không được... Ta nuôi các người..... một lũ đần độn để làm cái gì?” Mề Niết cảm sùng bắn loạn xạ hướng xuống chân bọn họ. Cảnh tượng hỗn độn, dọa đến gà bay chó sủa, ai cũng cuống quýt kêu lên.

“Oan uổng mà, lão đại. Trước khi chúng tôi đặt bom dưới gầm xe, đã tính toán kỹ để sau khi xe khởi động động cơ được mười phút, trái bom mới phát nổ. Chúng tôi làm sao biết được qua thời gian lâu như vậy mà thằng Lôi Ni Khả kia còn chưa lên xe...”

Chiếc Ferrari màu đỏ duyên dáng lướt xuống đồi, tại đường rẽ phía trước bỗng xuất hiện một chiếc xe màu đen cổ lỗ, què mùa đỗ ngay giữa đường, bên cạnh là hai người thanh niên nhỏ gầy đang kiểm tra.

“ Những người này đang xảy ra chuyện gì vậy? Để xe ngay giữa đường, người khác đi thế nào được.”

“Đại khái có lẽ xe họ đột nhiên gặp sự cố, để anh đi xem có thể bảo bọn họ cho xe đỗ gọn vào hay không.”
Triệu Hoàng Văn vừa nói vừa mở cửa xuống xe.

Ngồi trong xe, Khâu Ngữ Tâm cũng không muốn tốn nước miếng với những kẻ tầng lớp thấp này, nhưng cô ta nóng lòng muốn đi tới Lôi cư, lại sợ Triệu Hoàng Văn tính tình ôn hoà, dây dưa giải thích với bọn kia không biết đến bao giờ mới xong, nên cô ta quyết định tới giúp anh một tay.

“Hai vị tiên sinh...”

Ngay khi Triệu Hoàng Văn cùng Ngữ Tâm lại gần bọn họ, bất thành linh ở hai bên cánh xe xuất hiện bốn gã tráng kiện, tay cầm mộc côn. Nhanh như cắt, sáu gã tạo thành vòng tròn, vây chặt hai người.

“A!” Pha dọa người này, kiêu nữ được nuông chiều – Khâu Ngữ Tâm chưa từng gặp qua, nên đứng tại chỗ sợ đến thét lên chói tai không ngớt.

“Ầm ỹ chết đi được, không được phép kêu.” Một gã vóc người vạm vỡ, cầm cây mộc côn cổ sức vung lên. Phịch một tiếng, chiếc xe mui trần của Triệu Hoàng Văn lập tức lồm xướng. “Chưa từng thấy kẻ xấu đứng không?”

Tiếng kêu chói tai của Khâu Ngữ Tâm đột ngột im bật, khuôn mặt trắng trở nên tái xanh, hai tay cô ta nắm chặt tay Triệu Hoàng Văn, cả người vội nép sau lưng anh ta, thân thể trở nên run rẩy.

“Không có việc gì chứ ? Hai người có bị thương hay không?” Chu Thư Lâm xuống khỏi chiếc xe Mercedes màu bạc, hỏi hai người sắc mặt tái nhợt kia.

11. Chương 9.2

12. Chương 9.3-9.5

“Không có việc gì chứ ? Hai người có bị thương hay không?” Chu Thư Lâm xuống khỏi chiếc xe Mercedes màu bạc, hỏi hai người sắc mặt tái nhợt kia.

Sống sót sau tai nạn, Khâu Ngữ Tâm chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã ngồi xuống đường cái, Triệu Hoàng Văn vội vàng đỡ lấy cô ta rồi hỏi : “Các cậu làm sao lại biết”

Ban đầu chúng tôi đang đi theo sau các cậu, đột nhiên phát hiện ra có chiếc xe tải lúc lên trước lúc bám sát theo sau các cậu, không những là xe rơ-móc, mà còn có dấu vết hoạt động rất khả nghi, cho nên tôi lập tức báo tin cho nhân viên cảnh sát.” Quách Hoàng Luân giải thích.

“Đi thôi, đây không phải nơi thích hợp để nói chuyện. Xem ra Khâu tiểu thư sợ hãi không ít đâu, có gì muốn nói chỉ bằng đến Lôi cư ngồi xuống bàn bạc giải quyết, hơn nữa Lôi cư chỉ cách đây có năm phút xe chạy mà thôi.”

Bị Chu Thư Lâm đề cập đến, Khâu Ngữ Tâm chợt dạ mỉm cười yếu ớt.

Phòng khách Lôi cư được trang hoàng lộng lẫy theo phong cách Châu Âu. Đồ đạc hoa lệ tao nhã bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo thủ công mà lại tràn đầy khí thế. Cây cối xanh tốt bày trí cũng khiến phóng khách rộng rãi thoáng đãng có vẻ bình bình sức sống.

Lúc này Đinh Lập dẫn hai nhân viên cảnh sát đang ghi chép tới, bởi Triệu Hoàng Văn và Khâu ngữ Tâm còn kinh hãi chưa hoàn hồn, nên đều do Quách Hoàng Văn nói rõ tình hình lúc đó. Triệu Hoàng Văn sẽ bổ sung vài chỗ chưa đủ ngay nếu thiếu.

“Các người nói mục tiêu của bọn bắt cóc lần này là Trì Trì ư?” Ở một bên, sau khi nghe bọn họ giải thích một hồi, sắc mặt Lôi Ni Khả lập tức cực kỳ biến đổi, “Vào phòng mời tiểu thư đi ra.”

Còn vậy sao? Trì Trì đã là bảo bối tâm can không thể thiếu của hắn, sao có thể cho phép kẻ nào muốn thương tổn hại nàng? May là kẻ bắt cóc bắt nhầm người, bằng khôngNghĩ tới đây, khuôn mặt vốn lạnh

lòng của Ni Khả không khỏi biến sắc, hận không thể lập tức ôm Trì Trì vào lòng, chỉ có như vậy mới trấn an phần nào sự kinh sợ trong lòng hắn .

Quản gia lập tức đi nhận lệnh.

Trì Trì thực sự ở nơi này sao? Triệu Hoàng Văn vốn tưởng là những kẻ bắt cóc ấy nghĩ sai rồi.

Trải qua một thời gian nghỉ ngơi, Khâu Ngữ Tâm vừa nghe vừa uống trà nóng, sắc mặt của cô ta không hề tái nhợt như trước nữa, mà đã khôi phục được sức sống hơn, dĩ nhiên cũng lại dấy lên lửa giận cường liệt cùng lòng đố kị đối với Hà Trì Trì.

Hà Trì Trì không những hại cô ta gặp vạ lây, chịu đủ kinh hoàng, đáng hận hơn nữa, tự đứng nằng lại cướp đi người trong lòng của cô ta, thậm chí hai người bọn họ còn sống chung với nhau!

“Ừ!” Lôi Ni Khả tùy ý gật nhẹ đầu, từ xưa đến nay hắn căn bản không có thói quen giải thích, “Chuyện Trì Trì ở chỗ này chỉ có vài người biết, vì sao bọn bắt cóc lại có thể biết được rõ ràng như thế?”

“Rõ ràng bọn chúng đã tiến hành điều tra một phen. Tuy vậy, điều tra cũng thật là qua loa, ngay cả bộ dạng người ta như thế nào cũng không nắm rõ được, nên mới phát sinh việc tìm lộn người này.” Chu Thư Lâm nghĩ lại tình hình, cảm thấy lạc quan.

“Theo câu nói cuối cùng của kẻ bắt cóc cũng biết được quả bom hẹn giờ ngày hôm qua chắc chắn hẳn là do bọn hắn làm ra.”

Đinh Lập cũng đưa ra nhận xét: “Đúng, tôi cũng đoán như vậy. Hiển nhiên là những kẻ này đã điều tra kỹ càng Lôi tổng tài.”

Nghe đến nửa ngày cũng không nghe ra trọng điểm, Khâu Ngữ Tâm vô cùng sốt ruột, không nhịn được bực mình mà cắt ngang “Việc ấy suýt chút nữa hại chết ta, thật ra Hà Trì Trì rốt cuộc là ai vậy?”

Chu Thư Lâm và Quách Hoành Lâm liếc nhìn nhau, đồng thời chuyển hướng sang nhìn đại ca của bọn họ.

Lôi Ni Khả khẽ liếc nhìn cô ta, rồi cười nhạt: “Rất xin lỗi, làm cô gặp vạ lây, tôi ở đây có lời xin lỗi cô, Trì Trì là”

Nói chưa hết câu, đã bị một giọng nói nhu mì ngắt lời.

“Ni Khả, anh tìm em ư?” Hà Trì Trì như điệp nhi bàn vũ (*bướm nhỏ bay liệng) tiến vào phòng khách, cả người tràn ngập ánh sáng tựa như ánh nắng sớm mai rực rỡ của mùa xuân. Áo sơ mi vàng nhạt, quần jean bạc màu, tuy rằng chỉ là quần áo hết sức đơn giản, nhưng khiến mọi người kinh diễm không thôi. « Không cần nói đâu... » Giọng nói yêu kiều giòn tan của nàng ngưng bật lại sau khi nhìn thấy mọi người trong đại sảnh. Nàng dừng chân một chút, mỉm cười gật đầu chào hỏi với mọi người, rồi chậm rãi đi về phía Lôi Ni Khả.

Mắt nhìn thấy vẻ mặt kinh diễm của mọi người, ngọn lửa đố kị cuộn cuộn sôi trào trong lòng Khâu Ngữ Tâm bỗng bùng lên, lập tức thiêu rụi sự giáo dục và lý trí của cô ta.

Cô ta đứng dậy đi về phía Hà Trì Trì, liếc mắt ngắm nàng từ trên xuống dưới, “Cô là Hà Trì Trì ư?” Giọng điệu rất khinh khỉnh.

Hà Trì Trì kỳ quái nhìn cô ta, trả lời theo trực giác: “Là tôi, cô”

Không thể át nổi cơn giận, Khâu Ngữ Tâm không chút lưu tình tát một cái trời giáng vào Hà Trì Trì. Đàn bà đố kị đúng là rất có thần lực, nhất là một cái tát của cô ta gần như là lấy toàn bộ sức lực của toàn thân, chỉ nghe ba một tiếng, Hà Trì Trì ngay lập tức ngã bay ra ngoài.

“Trì Trì !” Một cảnh chấn động lòng người, quả thực là khiến trái tim Lôi Ni Khả đau nhức, hắn gào thét chạy về phía Hà Trì Trì.

Thân hình mảnh mai của Hà Trì Trì không phải búp bê vải, tuyệt đối không vì cú ngã vừa nãy mà không đứng dậy được.

Thấy Lôi Ni Khả có thể đỡ được Hà Trì Trì đã gần rơi xuống, một giây sau khi hắn chạy tới, mọi người mới có thể khôi phục nhịp tim.

“Trì Trì, anh thật chậm chạp, có phải em rất đau không?” Hấn cẩn thận ôm nàng vào lòng, hết thấy tâm tư hoàn toàn đều đặt trên người nàng.

Hấn nhìn khuôn mặt sưng đỏ của nàng, tay muốn chạm vào rồi lại sợ làm đau nàng, quả thực chẳng biết làm gì cho phải.

“Vú Vương, nhanh đi gọi điện thoại kêu bác sĩ Trương qua đây, mau lên!”

“Vâng, vâng, vâng,...Tôi lập tức đi ngay!” Bà quản gia hoảng hốt lo sợ chân nam đá chân chiêu đi về phía điện thoại.

“Ni Khả...” Hà Trì Trì mơ mơ hồ hồ không rõ như thế nào trên mà mặt lại có một trận bóng râm, đau nhức không thôi, ngay cả khi nàng mở miệng nói cũng đau đến rơi lệ. Tay nàng ôm lấy Lôi Ni Khả, không chịu nổi biểu tình tự trách của hấn như vậy: “Không ... sao, anh...” Nàng hừ một tiếng, khoé miệng tức khắc liền chảy ra tơ máu.

“Trì Trì ...” Máu?! Lôi Ni Khả nhìn mà tưởng chừng kinh hồn bạt vía, làm sao lại nghiêm trọng như vậy?

“Trì Trì, trước tiên em đừng nói!” Chu Thư Lâm ngay lập tức cầm khăn lông ướt quần ngoài cục đá đưa đến tay Lôi Ni Khả. “Một cái tát mạnh như thế, bên trong khoang miệng của Trì Trì nhất định bị thương, hiện giờ nói chuyện sẽ rất đau. Đại ca, trước hết dùng cục đá giúp cô ấy giảm bớt phần nào đau đớn đã.”

“Đúng đúng, Trì Trì ngoan, em đừng nói nữa.” Lôi Ni Khả ôm nàng quay về ghế sofa ngồi, sau khi điều chỉnh tư thế của nàng, dè dặt, cẩn thận từng li từng tí dùng khăn mặt lau khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Trong nháy mắt, khi khăn lạnh tiếp xúc da mặt nàng, Hà Trì Trì lần nữa co mạnh lại, gần như muốn nhảy dựng lên. Nếu như không biết thần kinh Lôi Ni Khả đã căng thẳng đến cực điểm, có lẽ nàng thật không thể nào nhịn được loại đau đớn này.

Đau quá ác! Nàng lớn như vậy cũng chưa bao giờ bị người ta đánh, ngày hôm nay chính là lần đầu tiên, chính nàng cũng không biết phải phản ứng như thế nào mới được.

“Có tốt lên chút nào không?” Lôi Ni Khả khẽ nhỏ nhẹ hỏi.

“Dạ, hừ!” Nàng dùng giọng mũi trả lời, cặp mắt đáng thương tràn đầy hơi nước mê muội mông lung.

“Cô, người đàn bà này đang làm cái gì hả? Lại dám ra tay đánh thương người ở đây!” Ở một bên, Quách Hoàng Luân lửa giận bùng bùng không ngớt, một tay kéo lấy Khâu Ngũ Tâm. Trong mắt hấn không hề tồn tại bốn chữ “thương hoa tiếc ngọc”, thân là vệ sĩ riêng của Lôi Ni Khả, kiêm chức chủ nhiệm quản lý bảo an, giữ trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Trì Trì, ai dám thương tổn người hấn phải bảo vệ, cho dù là Thiên hoàng lão tử, hoàng thân quốc thích, hấn nhất định sẽ dạy người đó bài học đến ăn không nổi.

“Ngũ Tâm, vì sao em muốn đánh Trì Trì?” Triệu Hoàng Văn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, không thể tin nổi đây là Khâu Ngũ Tâm, cô gái mà hấn vẫn cho rằng thủy mị, ôn nhu, thấu tình đạt lý.

“Sao em không thể đánh? Nếu không phải cái con hồ ly tinh hại người đi khắp nơi đắc tội với người ta, hôm nay sao em có thể trở thành người gánh tội thay cho cô ta, bị bọn bắt cóc kia tập kích? Chẳng qua em chỉ cho cô ta một cái tát mà thôi, còn chưa bằng một phần em phải chịu, việc đó thì sao chứ?” Khâu Ngũ Tâm đứng thẳng người, cằm hất lên, vênh váo trả lời cả vú lấp miệng em.

Cô ta nghĩ một cái tát vẫn còn quá nhẹ đó chứ! Nếu như không phải do Hà Trì Trì, bản thân mình làm sao lại bị tai bay vạ gió?

“Sao em không thể đánh? Nếu không phải cái con hồ ly tinh hại người đi khắp nơi đắc tội với người ta, hôm nay sao em có thể trở thành người gánh tội thay cho cô ta, bị bọn bắt cóc kia tập kích? Chẳng qua em chỉ cho cô ta một cái tát mà thôi, còn chưa bằng một phần em phải chịu, việc đó thì sao chứ?” Khâu Ngũ Tâm đứng thẳng người, cằm hất lên, vênh váo trả lời cả vú lấp miệng em.

Cô ta nghĩ một cái tát vẫn còn quá nhẹ đó chứ! Nếu như không phải do Hà Trì Trì, bản thân mình làm sao lại bị tai bay vạ gió?

“Hồ ly tinh? Cô mới là người đàn bà chanh chua! Ta có thể cam đoan, Hà Trì Trì hành vi phẩm hạnh tao nhã, đoan trang, tuyệt đối gấp cả trăm lần so với cô.” Quách Hoàng Luân mắng lại cô ta không chút lưu tình

“Người...” Khâu Ngữ Tâm lòng tràn đầy tủi thân, từ trước tới nay, không một ai đối xử với cô ta như vậy, thế mà trước mặt bao nhiêu người hắt lại làm cô ta nhục nhã thế này!

“Ngữ Tâm sao em có thể nói Trì Trì như vậy ?! Em vô tội, nhưng Trì Trì có làm gì có lỗi với em đâu?” Triệu Hoàng Văn quả thực không thể tin những gì tai mình vừa nghe được. “Cái gọi là oan có đầu, nợ có chủ, kẻ làm em kinh sợ chính là bọn bắt cóc, nhưng làm sao em có thể đánh Trì Trì cho hết giận được?”

“Em không tìm cô ta trút giận thì biết tìm ai ? Những kẻ bắt cóc sao? Có khả năng à.” Khâu Ngữ Tâm kiêu ngạo nhìn tất cả một lượt, khinh thường liếc nhìn ba người cảnh sát, « Anh, kêu những sĩ quan cảnh sát ‘vĩ đại’ này bắt người tới à. »

“Cô...” Nghe vậy, mặt ba người Đinh Lập biến sắc, tức giận không thôi, nhưng không cách nào nói lại, bởi vì thuộc hạ vừa báo cáo đã mất dấu của chiếc xe đen kia

Chu Thư Lâm cũng nhìn một lượt “ Cô chẳng qua cũng chỉ vì sợ bóng sợ gió mà kinh hãi thôi, chúng ta cũng đâu có để kẻ bắt cóc động đến một sợi lông tơ của cô. Cô dựa vào gì mà ra tay đánh người?”

Lôi Ni Khả nhìn thấy Hà Trì Trì thoáng giãn mày ra, tim đập ổn định không hỗn loạn nữa, mới buông được tảng đá lớn trong lòng. Tiếng ồn ào của Khâu Ngữ Tâm kiêu căng đồng thời cũng tiến vào tai hắn, hầu như kích động tính tình hắn.

“Rất rõ ràng, mục đích của những kẻ bắt cóc Trì Trì không phải là do Trì Trì đắc tội với ai, mà chính là chúng muốn cảnh cáo “bạn trai” của Trì Trì, mà “bạn trai” của Trì Trì chính là ta !”Lôi Ni Khả hướng về phía Khâu Ngữ Tâm, công khai tuyên bố quan hệ của hắn với Trì Trì.

Nhìn thấy thần sắc lạnh lùng và sẵn giọng của hắn, thần trí Khâu Ngữ Tâm bỗng trở nên rõ ràng

“Còn nữa, Trì Trì là người con gái mà Lôi Ni Khả ta đã thề bảo vệ cả đời, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào gây thương tổn hoặc nói xấu nàng.”

Khâu Ngữ Tâm rét run ôm lấy hai tay, bắt đầu hối hận vừa rồi chính mình đã quá lỗ mãng, muốn trút giận cũng nên tìm thời cơ thích hợp a! Chỉ một cái tát vừa rồi, đã phá hủy gần hết hình tượng hoàn mỹ mà mình khổ cực xây dựng nên. Thậm chí... Cô ta đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, ngay cả, Triệu Hoàng Văn, người vẫn luôn bảo hộ, che chở cô ta, giờ đây cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô.

“Em...”

Nàng muốn nói, muốn cứu lại, nhưng Lôi Ni Khả tuyệt đối không cho nàng bất kỳ cơ hội nào. Hắn quay đầu hỏi Đinh Lập: “Ghi chép đều làm tốt rồi chứ?”

Đinh Lập lập tức gật đầu.

13. Chương 9.6

14. Chương 9.7-9.8 (hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-do-tieu-kieu-the>